

சுண்பளிப் பு.

சிறு :

உ 8-1

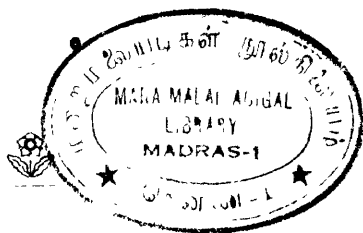
திருவள்ளுவர் நூல் நய

ஸ்ரீமான் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.

இயற்றியது.

ஸ்ரீமான் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, யம்.ஏ., யம்.எல்.

முன்னுரை எழுதியது.

யம். இ. வீரபாகு பிள்ளை, பி.ஏ.

21, தர்மராஜா கோயில் தெரு,

- சைதாப்பேட்டை,

சென்னை.

விலை ரூ. 1.

முன்னுரை.

உலகெலாம் உய்வான் பொதுமறை வகுத்த ஆசிரியர் திருவள்ளுவரது அளப்பரிய மாண்பினைப் பாவலரும் நாவலரும் கற்றோரும் மற்றோரும் இந்நாள்வரை பொதுவகையாற் பலபடச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் போந்தனர். ஆசிரியரது நூலின் பிண்டப் பொருளை நுணுகி ஆய்ந்து அதன் சொற்பொருள் நயங்களை யாவருக்கும் எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் தெள்ளென வகுத்தோதி ஊக்கமூட்டும் செவ்விய உரை நடைநூல் ஒன்று இல்லாத குறையை நிறைவு செய்த பெரும் புலவா இததிருவள்ளுவர் நூல் நயம் மூதிய திருவாளர் சேதுப்பிள்ளையே யாவர்.

இக்கலைவாணர் தமது அரிய ஆராய்ச்சிப்பொருளை எண்வகையாகப் பகுத்துக்கொண்டு கறப்போருக்கு மனவெழுச்சி உண்டாதல் பொருட்டு முதறகண் ஆசிரியரது பெருமையை எடுத்துரைத்தனா. ஆசிரியரது திருப்பெயர், தொல்காப்பியர், சேக்கிழார் முதலிய பேராசிரியரது திருநாமம் போலவே குடிப்பிறப்பின் பெயராகத் தமது மரபின் வந்தது என்பதனை நயம்பெறத் திறமிக விளக்கினமை யாவரும் வியக்கக் கூடியது. ஆசிரியர் பொருள் மொழியைப் பொன்னே போல் போற்றும் புலவர் வழக்கை எடுத்ததுக்காட்டு

முறையால் இவ்வுரை நூலார் நன்கு புலப்படுத்தியது எமது உள்ளத்திற்குப் பெருமகிழவு தருகின்றது. திருக்குறளின் மாசிலா மாண்பினைச் சாத்தனர் கதையால் தெளிவுபெற வைத்தனர். இவ்வாறு நூல் மாண்பிற்கு முதல் வியாசத்தே தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது.

திருவள்ளுவர் பெருநூலானது எல்லாச் சமயங்களுக்கும் எல்லாக் காலத்திற்கும் எல்லாச் சாதியாருக்கும் பொது வாய்தோ அரிய சீரிய விழுமிய நூல என்பதனை இவ்வுரை நூலார் திட நுட்பமிக மேற்கோள்களால் தொகுத்துக்காட்டிய செம்மை கற்போர் உள்ளதைக் கொள்ளை கொள்ளும திறத்தது.

முப்பா லுள்ளும் முதற்பாலாய் உறுதிப் பொருள் நான்கிற்கும் மூலமாயுள்ள அறத்தின் சிறப்பினை ஆசிரியர் விளக்கிய முறைமையை ஆய்ந்து தெளியின், மனமொழி மெய்களால் உடன்பாட்டானும் எதிர்மறையானும் குற்றமற ஒழுகுதலே அறத்தின் நயமா மென்று உள்ளங்கை நெல்லிபோல் முதற்கண் இனிது விளக்கப்பட்டது. அதற்கைய அறச்சால்பு இல் வாழ்க்கைக்கும் துறவற நிலைக்கும் அடிப்படை யென்பது இனிது எடுத்துக் காட்டப்பெற்றது. இருநெறி ஒப்பினையும் இவ்வியாச முடிவில் இந்நூலார் அறுதியிட்டுரைத்தனர்.

பின்னர் பண்டைத் தமிழரசியன் முறைமையைத் திருவள்ளுவனார் வகுத்தோதும் செம்மை ஆய்வான்

ரெட்டங்கி பண்டைத்தமிழர்களது அறிவுசான்ற அரசியற் கொள்கைச் சிறப்பையும், தற்காலத்து அரசவைகள் போன்ற பேரவைகள் 'ஐம்பெருங்குழு,' 'என்பேராயம்' என்னும் இருபெரும் பிரிவுள் அமைந்து தோன்றிய நயத்தினையும் அக்காலத்து வணிகம் இற்றை நாட்போலவே யாண்டும் பரவிப்பெருவளமோடு திகழ்ந்த சீர்மையையும் நாட்டு மாந்தர் மானம், கல்வி, சான்றாண்மை, முயற்சியுடமை முதலியவற்றால் தழைத்தோங்கிய தகைசான்ற சிறப்பையும் அவருள் வேளாளர் தலை நின்ற செய்தியையும் கூறி 'நாட்டின் பெருமை நற்குடி களாலாவது,' என்பதனை இவ்வுரை நூலார் இவ்வியாசத்தில் வற்புறுத்தி யுள்ளார்.

இனி, இந்நூலார், இன்ப இயலில் அதன் மெய்ப்பண்பினைப் பண்டை நூன்முறையால் முதற்கண் இனிது விளக்கினர். பின் களவியல் கற்பியல் என்னும் துறைகளைத் தெளிவுபெறக் கோவை செய்தமைத்து சிற்றின்ப நெறிநின்று பேரின்பவழிச் செல்லும பெற்றியினை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கட்டளைக் கிணங்க இறுதியிற் கூறி வியாசத்தை முடித்துக் காட்டியது யாவருக்கும் இன்பம் பயப்பதாகும்.

இதுகாறும் திருவள்ளுவர் நூலின் பொருள் நயங்களைத் தொகுத்து வகுத்தோதிய இவ்வுரை நூலார் ஆசிரியரது சொற்பண்பினைத் திட்பமுற விளக்குவான் திருக்குறளின் உவமைத்திறத்தை ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். உவமை இயலினை முதற்கண் தெளிவு

படுத்திப் பின்னர் ஆசிரியர் சாதாரணப் பொருள் யாவற்றையும் மிக்க நயந்தோன்றும் வண்ணம் உவமையாக எவ்வாறு வழங்குகின்றார் என்பதையும், ஆசிரியர் இயற்கைப் பொருள் ஆராய்ச்சி நுணுக்கத்தில் எவ்வாறு இணையில்லாதவர் என்பதையும் செவ்விய உதாரணங்களால் யாவருடைய உள்ளத்திலும் பசுமரததாணிபோல் விளங்கும் இவ்வியாச நூலாரது வன்மை ஒப்பின்றி விளங்குகின்றது.

இந்நூலானது 'திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும்' என்ற தலைப்பு வியாசத்துடன் முற்றுப் பெறுகின்றது. அவ்வியாசத்தே திருக்குறளுக்குள்ள உரைகள் பத்தனும் பரிமேலழகரது உரை மிக்க சிறப்புடைய தென்பதை முதற் கண் குறிப்பித்து அதன் ஆசுகளையும் உண்மை ஆராயும் அளவையால் நயமரததெளிவுபடுத்திக் காட்டிய இந்நூலாசிரியரது நுண்ணறிவின் பெற்றி கற்றோருள்ளம் கனிவித்துப் பெரும்பயன் நல்குவதாகும். ஒரு சார்புபற்றி 'மக்கட்பேறு' என்பதனை 'புதல்வரைப் பெறுதல்' என்னும் சொற்றொடரால் மறைத்தும், அறிவறிந்த மக்கள் என்பதற்கு ஆசிரியர் கொள்கைக்கிணங்க 'ஆடவா' என்று வலிந்து பொருள் கொண்டும வடதால் மதம் பற்றியே திருக்குறளுக்கு உரை இயற்றிப் பண்டைத் தமிழ் நூல் முறையை உலகறியாவண்ணம் மறைவு செய்தும் தம் கொள்கைக்கு இயையுமாறு பொதுப்பொருள் கொள்ள வேண்டுமிடத்து சிறப்புப்பொருள்

கொண்டும் இலக்கண அமைதியின் பொருட்டு ஆசிரியர் உட்கிடைக்குமாறாய் பொருள் கொண்டும் இவ்வாறு பல்வகையாக நூலாசிரியரது திருவுள்ளக் கருத்திற்கும் பண்டைத் தமிழ் வழக்கிற்கும் முரணான பொருள் விளக்கினமையால் பரிமேலழகர் உரைமுற்றிலு நன்றென்று கூறவொண்ணாது என்பதனை இவ்வரை நூலார் நடுநிலையாகச் சுட்டிப்போந்தனர்.

இங்ஙனம் திருக்குறட் பெருநூலை நன்கு கற்றுந் துணர விரும்பும் மாணவர் யாவருக்கும் அந்நூற் சொற்பொருள் வளப்பண்ட சாலக்கு நயமிக்கதோர் திறவுகோலாக இவ்வரை நடைசெந்தமிழ்ச்சீரிய நூலை இயற்றிய தமிழ் வாணர்க்கு தமிழ் உலகம் என்றும் கடப்பாடுடையது.

எழும்பூர்,
7—11—23. }

K. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M.A., M.L.

பொருளடக்கம்.

திருவள்ளுவர் பெருமை.

ஆசிரியர் பிறப்பு முதலிய வரலாறு—வள்ளுவர் எனபது குலப் பெயரே—காப்பியக்குடி தொல்காப்பியர்—சேக்கிழார் குடி சேக்கிழார்—வள்ளுவர் வண்மை யுடையார்—புலவரது புகழ்—திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த புலவர்கள்—திருக்குறளைப் புலவர் போற்றும் முறை—மணிமேகலை—சமயநூல் போற்றும் முறை—நெஞ்ச விடுதூது—திருக்ஞிறுப்பு படியார்—திருவாய்மொழி—சிந்தாமணி—கம்பர்—தமிழ்நாட்டில் நிகழ்ந்த சமயப்போர்—சைவமும் சமணமும்—திருக்குறளும் சங்கப்பலகையும்—திருமாலும் வள்ளுவரும்—வடமொழி மறையும் தமிழ்மறையும்—சாத்தனாரைப் பற்றிய கதை—சாத்தனார் தலைக்குத்து—முப்பால் தலைக்குத்து தீர்த்தகதை—திருக்குறள் நூல் நயம். 1—18

திருக்குறள்—பொது நூல்.

திருக்குறள் உலகோர் போற்றும் உயரிய நூல்—திருக்குறள் பொது நூல்—சமயப் பொது நூல்—அறுவகைச் சமயங்கள்—கல்லாடர் மதிப்புரை—திருக்குறளில் விளங்கும் சைவசமய உண்மைகள்—திருக்குறளும் வைணவ சமயமும்—திருக்குறளும் பௌத்த சமயக கொள்கையும்—காலத்தாற் பொது நூல்—சாதிப் பொது நூல்—பொது நீதி பொதிந்த பெரு நூல்—திருக்குறள் பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை. 18—32

அறத்தின் திறம்.

திருக்குறள் முப்பால் நூல் என்று பெயர் பெற்ற காரணம்—வள்ளுவர் வீட்டு நெறியையும் கூறியுள்ளார்—அறம்,

இல்லறம் துறவறம் என இருவகைப்படும்—நன்னெறியும் தீ நெறியும்—வினையின் பயன்—திவினையைத் திரிகரணங்களாலும் நீக்குதல்—மனத்தில் மாசு இன்மையே அறம்—மனதில் நிகழும் மூன்று தீய எழுச்சிகள் : 1. அழுக்காறு, 2. அவா, 3. வெகுளி—தீய சொற்கள் நால்வகைப்படும் : (1) பயனில்லாச் சொல், (2) புறநகூறல், (3) இன்னாச்சொல்-பொய்ச்சொல், (4) வாய்மையின் கட்டுரை—பொய்மையும் வாய்மையும்—நன்மை பயக்கும் பொய்ச்சொல்லும் வாய்மையாம்—ஓர் உதாரணம்—தீயசெயல்கள்—இன்னா செய்தல் (1) கொலை செய்தல், (2) கொல்லாமையே உயரிய அறமாகும்—ஊனைத் தின்று ஊனைப் பெருக்குதல்—இன்னா செய்யாமையே தவம்—அன்பின் தன்மை—அன்பும் அறமும்—தீமைசெய்தார்க்கு நன்மைசெய்தல்—துறவற நெறி—உண்மை துறவும் போலித்துறவும்—பசுத்தோல் போர்த்த புல்கள்—மறைமொழி—இல்லறம் நன்றோ? துறவறம் நன்றோ? ... 32—57

அரசியல் முறை.

தமிழ் அரசின் தன்மை—நல் அரசின் குணங்கள்—அரசனைச் சுற்றியுள்ளோர்—ஊக்கமுடைமை—இடம் தேர்தல்—காலம் தேர்தல்—செங்கோனமை—பொருள் உடைமை—பொருள் ஈட்டும் முறை—புதையற் பொருள்—சமகப் பொருள்—வெற்றிப் பொருள்—வரி வாங்கும் முறை—அறப் போர் செய்தல்—ஆண்மையும், அருளுடும்—நால்வகைப்பட—வீரமக்களும் வீரத்தாயரும்—வீரக்கல்—வீரக்கல்லின தன்மை—கண்ணகியின் வீரக்கல்—நீதிபோற்றும் அரசனே இறைவன்—குற்றம் கடிதல்—வேந்தன் ஒளி—சபைகளும் ஆயங்களுமும்—சொல்வன்மை—ஐம்பெருஞ் சபைகள்—அமைச்சர் (1), காலக் கணிதர் (2), சேனாபதியர் (3), தூதுவர் (4), ஒற்றர் (5)—ஒற்றரால் விளையும் நன்மை—ஒற்றரை ஆளும்

தன்மை—எண் பேராயம்—மாந்தர் ஆயம்—நாட்டின் நால்
 வளமும் நல் இயல்பும்—குடிகளின் தன்மை—பண்பு
 டைமை—மானமுடைமை—சான்றாண்மை—இனியவை செய்
 தல்—ஈகை யின்பம்—முயற்சி யுடைமை—வேளாண்மை—
 வறுமை. 58—92

இன்ப இயல்.

இன்ப இயலின் உண்மை நோக்கம்—சிற்றின்பம் கூறிப்
 பின் பேரின்பம் கூறல் எளிது—சிற்றின்பத்தின் நிறைவை
 இன்ப இயல் கூறும்—சிற்றின்பம் பெறும் வழிகளைத் தேடி
 முயற்சித்தல்—பேரின்பத்திற் கொண்டு சேர்த்தல்—அருள்
 நூல்களில் அகத்துறையை அமைத்தல்—களவொழுக்கத்தின்
 தன்மை—தலைமகனும் தலைமகளும் எதிர்ப்படல்—பொழிலின்
 அழகிய காட்சி—தலைமகனது ஐயம்—பெண் என்று தெளி
 தல்—கண்ணால் கலத்தல்—தலைமகளது நலம் புனைந்து
 உரைத்தல்—அனிச்சமலரை நோக்கி யுரைத்தல்—வண்டை
 நோக்கி யுரைத்தல்—சந்திரனை நோக்கி யுரைத்தல்—குவளை
 மலரை நோக்கி யுரைத்தல்—தலைமகன் தலைவியைப் பிரி
 தல்—இடநதலைப்படுதல்—தலைமகளிடம் தோழன் வேறு
 பாட்டிற்குக் காரணம் கேட்டல்—தலைமகன் காதல் உரைத்
 தல்—அவளது அழகும் இடமும் உரைத்தல்—தோழன்
 தலைமகளைக் கண்டு வியத்தல்—தோழனால் தலைவன் தலை
 மகளை எதிர்ப்படுதல்—தலைமகள் ஊரும் பெயரும் வினவு
 தல்—யானை சென்றதோ என்று கேட்டல்—மான் சென்றதோ
 என்று கேட்டல்—அணியும் தழையும் கொண்டு முன்
 னிற்றல்—தோழி குறிப்புணர்தல்—தலைவன் தோழியிடம்
 தன்குறையிரத்தல்—மடலேறத்துணிதல்—தோழி தலைவன்
 கருத்தை முடிப்பதாகச் சொல்லித் தேற்றுதல்—தோழி
 தலைமகளிடம் மெலிதாகச் சொல்லுதல்—தலை மகள் உடம்

யதிதல்—தோழி தலைவியை மணம்புரியுமாறு தலைவனை
 வேண்டல்—ஊரில் அலர் எழும்புதல்—தலைமகள் வருந்து
 தல்—காரணம் கேட்ட தாய்க்குத் தோழியுரைத்தல்—
 மலர் கொடுத்தான் என்றல்—இடர் தீர்த்தான் என்றல்—
 காதலர் இருவரும் வெளியேறல்—தலைமகளைச் சார்ந்தோர்
 துதித்தல்—பயனற்று மீண்டு போதல்—காதலர் இல்லறம்
 நடத்தல்—தலைமகன் தலைமகளைப்பிரிதல்—பிரிவு நேர்தற்கு
 காரணம்—தலைமகள் வருந்திப் புலம்பல்—இரவைநோக்கி
 வருந்தல்—கண்களைநோக்கி வருந்தல்—பசுலையைக்கண்டு
 வருந்தல்—காதலனது அருளின்மையை நினைந்து வருந்தல்—
 தலைவனைக் கனவில் கண்டுகிழ்தல்—தலைமகள் மேனி நலம்
 அழிதல்—தலைமகன் மீண்டிவருதல்—காதலுணர்த்தல்—தலை
 மகள் தன்நெஞ்சொடு பேசல்—ஊடல் இன்பம்—ஊடலின்
 காரணம் உரைத்தல்—உலகின் நிலையாமைகண்டு பேரின்பவழி
 நிற்பல். ... 92—124

திருக்குறள் உவமைத்திறம்.

உவமை அணியின் தன்மை—சங்க நூல்களும் பின்
 நூல்களும்—சாதாரணப் பொருளை உவமையாகக் கூறல்—
 தலைமயிரும் இழிந்த மக்களும்—உறங்கலும் விழித்தலும்—
 இறத்தலும் பிறத்தலும்—கை மானம் காத்தலும் நண்பன்
 துன்பங்களைதலும்—நிழலும் விளையும்—நாட்டுப் பொருள்கள்
 உவமையாதல்—ஊருணியும் செல்வரும்—பொன்னைச் சுடு
 தலும், துன்பம் வாட்டுதலும்—உயிர்களின் சிறப்பியல்கள்—
 யானையும் புலியும்—கவரிமான் தன்மை—ஆமையும் முதலை
 யும்—காகமும் புள்ளும்—உவமையின் ஆழம்—புலித்தோல்
 போர்த்திய பசு—பொது மாதர் தன்மை—மணமற்ற மலர்—
 உவமானமும் உதாரணமும்—முடிவு. ... 124—144

திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும்.

திருக்குறளுக்கு உரைகள் பத்து.—பரிமேலழகர் உரைக்கு முன் உரைகள்—பத்து உரையாசிரியர் பெயர்—நச்சர் நச்சி னூர்க்கினியரோ?—பரிமேலழகர் உரை நயம்—உரையை ஆராய்தல் தவறாகாது—உரை நடையின் இலக்கணம்—‘புதல் வரைப் பெறுதல்’ என்னும் தலைப்பெயர்—தலைப்பெயரை அதி காரத்தில் வழங்கும் முறை—அதிகாரப் பொருள் ஆராய்ச்சி— ‘மணக்குடவர் தலைப்பெயர் மக்கட்பேறு.’—

அதினார அமைப்பு—‘தோற்றுவாய் முறை’—மக்கள் என்னும் சொல்லுக்கு வலிந்து பொருள் உரைத்தல்—அறிவுடைய மக்களைப் பெறுதல்—மாக்களும் மக்களும்—‘அறிவறிந்த மக்கள்’ என்பதற்கு வலிந்த உரை—காலவழுவமைதி—வழுவமைதியின் காரணம்—உரிமை அறிவதைப் பயத்தல்—பெண்களுக்கும் அறிவு அவசியம்—பண்டைத் தமிழ் மாதர்—பெண்களுக்கு அறிவில்லை யெனப் பரிமேலழகர் கூறும் உரை—பிள்ளையைப் பெற்றவுடன் தாய் அடையும் இன்பம்—பிறர் தன் மகளைப் புகழ்க்கேட்டதாய் அடையும் இன்பம்.—

“தமிழ் நாட்டு வழக்கம்”—சிவப்பிரகாசர் பரிமேலழகர் கருத்தை மறுத்தல்—அறத்துப் பாலின் அமைப்பு—உரையாசிரியர் வடநூல் வழக்குகளை வலிந்து செறித்தல்—வடநூல் முறை வேறு தமிழ் நூல் முறை வேறு—முப்பாலாக வகுத்தது தமிழ்வழக்கே—தொல்காப்பிய விதி—அருள் நூற் கருத்து.

சிலதவறைய கருத்துக்கள்—சாதி வேற்றுமையும் தொழில் வேற்றுமையும்—மணக்குடவர் உரை ஆராய்ச்சி—இலக்கண அமைதிக்காக வலிந்து பொருள் கொள்ளுதல்—நூலாசிரியரும், மத யானைகளும்—குறளைச் சிதைத்துப் பொருளுரைத்தல்—இலக்கண அமைதி—ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்—களவும் கற்பும் தமிழ் வழக்கே—முடிவு. ... 144—178.

திருவள்ளுவர் திருத்தாள் போற்றி.

திருவள்ளுவர் பெருமை

“பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ? பாரிலுள்ள
நூலெல்லாம் வள்ளுவா செய் நூலாமோ?”

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் பிறந்து
வளர்ந்த இடமும் விதமும், அவர் பெற்றோரது குல
மும் நலமும், அவர் கற்ற கல்வியும்
ஆசிரியர் பிறப்பு மற்றெல்லாம் தெளிவாகத் தெரிய
முதலிய வரலாறு. மொண்ணாத புதை பொருள்களா
யிருக்கின்றன. உலகோர் செய்த உயர் தவப்பயனாய்த்
தோன்றிய புலவர் பெருமானது உண்மை வரலாறு
ஒன்றும் தெளிவாய்த் தெரிய இயலாமை பற்றித்
தமிழ் மெய்யன்பர் உள்ளம் பெரிதும் கவல்கின்றது.
சென்னையிலுள்ள திருமயிலையில் நாயனார் பிறந்து
வளர்ந்தா ரென்பதற்கு அங்கு சில ஆண்டுகளுக்கு
முன்னர் அமைக்கப் பெற்றுள்ள அவரது ஆலயத்
தைத் தவிர வேறு சான்று கிடைப்பது அரிதா
யிருக்கின்றது. ஆசிரியரது தாய் தந்தையர் பெயர்
ஆகி பகவன் என்பது வழி முறையாக வந்த பழங்
கதையாலும், ஆகி பகவன் என்னும் சொற்றொடர்
ஆசிரியர் நூலின் ஆதிக்குறளில் அமைந்துள்ளதாலும்

அறியப் படுவ தல்லாமல் வேறு சான்றுகளால் ஆராய் வதற் கிடமில்லை.

இத்தகைய பெரும் புலவர் வரலா நெல்லாம் அவர் தாமே யெழுதிய நூல்களிற் காணப்படும் அகச் சான்றுகளாலும், அல்லது அப்பெரியார் காலத் திருந்த வேறு புலவர்கள் எழுதிவைத்த புறச்சான்று களாலுமே அறியக்கூடியன வாகும். ஆனால் நாயனார் எழுதிய நூலின் கண் அவரது அறிவின் பெருமையு ம் அருளின் திறமும் விளங்குவ தல்லால் சரித்திரக் குறிப்புகள் அதிகமாக அகப்பட வில்லை. அவர் காலத் திருந்து தமிழாாய்ந்த புலவர் பெருமக்களும் அவர் நூலின் திறத்தினையும் நயத்தினையும் வியந்து பேசுகின்றனரே யன்றி ஆசிரியரது பிறப்பு முதலிய வரலாற்றைப் பற்றிப் பெரும்பாலும் எழுதி வைத்தா ரல்லர்.

ஆயினும், திருவள்ளுவர் என்னும் பெயர் ஆசிரி யர் பிறந்த அல்லது வளர்ந்த குலப் பெயரென்று வள்ளுவர் என்பது கொள்ள இடமிருக்கின்றது. தமிழ் முகத்திலுள்ள வள்ளுவ குலத்தில் குலப் பெயரே. பிறந்தாயினும் அன்றி வளர்ந்தாயினும் தெள்ளிய அறிவு பெற்ற இப் பெரியாரது இயற் பெயர் மங்கிக் குலப் பெயரே பிறர் காலத்தில விளங்கி வழங்குவ தாயிற்று என்று கொள்வது பொருத்த மாகத் தோன்றுகின்றது. இவ் வுண்மை ஸயக் கடைச் சங்கத்தி லிருந்து தமிழாாய்ந்த மாமூலனார் என்னும் புலவர்

“அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கின் திறந் தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும் வள்ளுவன் என்பானோர் பேதை யவன்வாய்ச் சொல் கொள்ளார் அறிவுடையார்”

என்று கூறியுள்ளார். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள்களின் திறந் தெரிந்து தெளிவாக எடுத்த துரைத்த திருந்திய தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த புலவரை மறந்தேனும் வள்ளுவன் என்று அழைப்பவன் அறிவற்றவன். அவ்வறிவற்றவன் சொல்லும் சொற்களை அறிவுடையார் ஒரு சிறிதும் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று அப்புலவர் கூறுவதால் நற்றமிழ் வல்ல நம் புலவர் பெருமானைப் பிறந்த குலத்தால் அளவிட டறிபவன் பேதை யென்றும்,

“களர் நிலத்துப் பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர் விளை நிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர் கடை நிலத்தோ ராயினும் கற்றுணர்ந்தோரைத் தலை நிலத்து வைக்கப்படும்”

என்னும் உண்மை பற்றி இழிந்த ‘குலத்திற் பிறந்தும் விழுமிய அறிவு பெற்று விளங்கிய புலவரை ‘வள்ளுவன்’ என்று கூறுதல் வழுவா மென்றும்’ நிறுவுதற் பொருட்டு இச் செய்யுள் எழுந்திருக்கின்றது.

இனி இவ்வாறு ஒரு சாதியின் அல்லது ஒரு வகுப்பின் பெயரை அமைத்து ஒரு ஆசிரியரின் பெயர் வழங்குவதற்கு வேறு நூல் காப்பியக்குடி தொல் காப்பியர். வழக்கிலேனும் உலக வழக்கிலேனும் சான்று உண்டோ என்று

ஆசங்கிக்கலாம். உலக வழக்கில் ஒரு சிறு மரபில் பெரும் புலமை பெற்ற ஆசிரியரை அம் மரபிற்குரிய சிறப்புப் பெயரால் நம் தமிழ் நாட்டில் வழங்கக் காண்கின்றோம். தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்து விளங்கும் “தொல்காப்பியம்” என்னும் இலக்கண நூல் செய்த பெரியாரது இயற் பெயர் மங்கி அவா பிறந்த “காப்பியக்குடி” யென்னும் மரபுப் பெயரால் எழுந்த தொல்காப்பியர் என்னும் பெயரே இப்பொழுது உலகில் வழங்கி வருகின்றது.

இன்னும் அறுபான் மும்மை அடியார்கள் கதையை அழகிய தமிழில் “பெரிய புராணம்” என்னும் பெரு நூலில் அமைத்துத் தந்த சேக்கிழார் பெருமானது இயற்பெயர் “அருள்மொழித் தேவர்” என்பதே யாயினும் அப்பெரியார் வேளாண் மரபில் சேக்கிழார் குடியில் பிறந்து அழியாப புகழ்பெற்ற தன்மையால் அவரது இயற்பெயர் மங்கிக் குலப் பெயரே இப்பொழுது வழங்கி வருகின்றது. ஆகவே தொல்காப்பியர், சேக்கிழார் என்னும் மரபின் வழி வந்த பெயர்கள் போல, வள்ளுவர் என்னும் பெயரும் குலப்பெயராய் ஆசிரியற்கு அமைந்தது என்று கருதுவதே அமைவுடையதாகும். இவ்வாறன்றித் திருவள்ளுவர் என்னும் பெயர் காரணப் பெயராய்த் “திரு” வென்பது நாயனாரது உயர்வையும் “வள்ளுவர்” என்பது அவரது வண்மையையும் விளக்கி நிற்குமென்

வள்ளுவர் வண்மை
புடையார். றும், விழுமிய உறுதிப் பொருள்
களைத் தொகுத்து உலகத்தாருக்கு
அருளிய காரணத்தால் அப்பெயர்-

பெற்றார் என்றும் உரைப்பாரு முளர். திருவள்ளுவ
நாயனரது பெருமை அவர் காலத்தில் சங்கப் புலவ
ராய்த் திகழ்ந்த பலபெருமககள் அளித்த சிறப்புப்
பாக்களாலேயே நன்கு விளங்குகின்றது. இவ்வூல்கில்
புலவராய் வாழ்ந்த பெரியார வரலாற்றை உற்று
நோக்குமிடத்துப் பெரும்பாலும் புலவர் தமபெருமை
அவர் வாழ் நாள் முடிந்தபின்னர் நாடெங்கும் பிறங்கு
மேயன்றி அவர் வாழ்ந்காலத்தில் அவர் பெருமையை
அறிபவர் ஒரு சிலரே யாவர் என்பது தெளிவாக
புலவரது புகழ். விளங்கும். இப்பொழுதும் மேல்
நாடென்று சொல்லப்படுகிற ஆங்

கில நாட்டில பல பெரும் புலவர்கள் பிறந்த இடமும்,
இறந்த இடமும் தெரியாது, அவ்வாராய்ச்சியில் அள
விற்றந்த பொருளைச் செலவு செய்தலை நாம கண்கூடாகக்
காண்கின்றோம். ஆனால் நமது ஆசிரியர் தாம் வாழ்ந்த
காலத்திலேயே புலவர் பாடும் புகழுடையவராய்
விளங்கினு ரென்பது அவருக்குப் பெருகு சிறப்பே
யாகும். இன்னும் அவர் காலத்திருந்த புலவர் எத்
திறத் தவரென் றறிவோ மானால் நமது பெரு நாவ
லரின் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கும். அறிவும்
புலமையும் தமிழ் நாட்டில் அஃகி நலிந்திருந்த
காலத்தே நம் புலவர் பெருமான் தோன்றினவ ரல்லர்.
தமிழ் மொழிக்கு என்றும் அழியாப் பெரும் புகழ்

அளித்த பெருமக்கள் வாழ்ந்திருந்த சங்கக் காலத்தே நம் புலவரும் தோன்றினர். யாவார்க்கும் முன்னவனே முன்னின்று நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே எனக் கூறிய மனத் திண்மையும், கலை பயில் தெளிவும், கட்டுரை வன்மையும் அமைந்து இறை

திருவள்ளுவர் காலத் திருந்த புலவர்கள்.	யனார் அகப் பொரு ளென்னும் அரிய நூலுக்கு அழகிய உரை தண்ட நற்றமிழ்ப் புலவர் நக்கீரர் இருந்தனர். நயங்கள் பலவும்
---	---

கெழுமித் திகழும் மணிமேகலை யென்னும் விழுமிய தனி நூல் செய்த தண்டமிழ்ச் சாத்தனரும் இருந்தனர். குழலும் யாழும் அமிழ்தும் குழைத்தன்ன அழகிய தமிழால், செந்தமிழ்ச் செல்வர் போற்றி மகிழும் சிலப்பதிகாரம் செய்த சேரர் சிகாமணியும் இருந்தனர். இன்னும் பொய்யறியாக் கபிலரொடு பரணராகிப் புலவர்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மர் நற்றமிழ் வல்லாராய்க் கழகத்தில் வீற்றிருந்தனர். சுருங்கச் சொல்லின் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்க ளெல்லாம் தமிழ் மொழியில் தலை சிறந்த அறிவு அமையப் பெற்றவரா யிருந்தனர் என்பது தமிழ் மொழியின் வாலாற்றைச் சிறிதுணர்ந்தோரும் அறிவர். உண்மையாக அக்காலம் தமிழ் மொழியானது மிகச் செம்மையும், சீர்மையும், வண்மையும் உற்றுக் கலை பயில் கழகத்தில் ஒப்புயர் வற்று வீற்றிருந்த காலமாம். ஆகவே செயற்கரிய பெரு நூல்கள் செய்த பெருமக்கள் வாழ்ந்திருந்த காலத்தில் அவர்களுள் தலை

சிறந்த புலவராய்த் திருவள்ளுவர் திகழ்ந்தன ரென்பது தெளிவாகும்.

திருக் குறளுக்குப் பின்னர் எழுந்த பெரு நூல்களில் எல்லாம், அதன் மணமும் நலமும் விளங்கக் காண்கின்றோம். திருவள்ளுவ நாயனார் உடனிருந்து தமிழ் நூல்களைப் புலவரும் திருக் குறளின் சொல்லையும், பொருளையும் தமது நூலில் அமைத்து அழகு செய்வா ராயினர். இன்னும் இறைவனை நினைந்து நெஞ்சம் குழைந்து, பத்திமையாற் பாமாலை பாடிய பெருமக்களும், பெரும் பனுவல் செய்த அருந் தமிழ்ப் புலவரும், திருக்குறளில் கண்ட உண்மைகளை ஆசிரியர் சொற்களாலேயே அமைத்தும், அல்லது தமது நூற் போக்குக் கிணங்கப் பதங்

களை மாற்றி யமைத்தும் போற்றி திருக்குறளைப் புல வர் போற்றும் யிருக்கும் அழகினை ஆராய்ந் தறி வது தமிழ் நயம் தெரி புலவர்க்கு முறை. நல் விருந்தாகும். தம்முள் மாறு

பட்டுக் கலாம் விளைக்கும் சமயத் தலைவர் பலரும் திருக்குறளைத் தம் நூல் நுதலிய உண்மைக்கு மேற் கோளாக எடுத்த தமைத்த தன்மை, நாயனாரது பொது நிலைமைக்கும், பெரும் புலமைக்கும் என்று மழியாச் சான்று பகர்வ தாகும். மணிமேகலை யென்னும் சீரியநூல் செய்த சீத்தலைச் சாத்தனார் திருவள்ளுவர் உடனிருந்து தமிழறிந்த பெரும் புலவரே யாயினும், சமயத்தில் சமண சமயத்தைத் தழுவி ய பெரியாரே யாயினும், தமது நூலில் பல விடங்களில்

ஆசிரியர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் பதங்களை யும் பொன்னே போற் போற்றி, அமைத்துள்ள அழகு பெரிதும் கண்டு மகிழ்தற் குரியதாகும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் “ வாழ்க்கைத் துணை நலம் ” என்னும் அதிகாரத்தால் அருளிய,

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநற் றொழு தெழுவாள்,
பெய்யெனப் பெய்யு மழை”

மணிமேகலை. என்னும் அருமைத் திருக்குறளை
மணிமேகலை ஆசிரியர்,

“தெய்வம் தொழாள் கொழுநற் றொழுமவள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்னப்
பொய்வில் புலவன் பொருளுரை தோய”

என்று நாயனரது பதங்களையே பொதிந்து அமைத்து அழகு செய்துள்ளார். சமய நூல் சமய நூல் போற் அருளிய சைவ நன்மக்களும், அம் முறை. வைணவ நன்மக்களும் நாயனார் குறளை நன்றாய் எடுத்த தாளாகின்றார்கள்.

“தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர்”

என்னும் திருக்குறளைச் சைவ சமய சந்தான குரவ ருள் ஒருவரான உமாபதி சிவம் ‘நெஞ்சுவிடு தூதில்,’

—“தேறுங்கால்

நெஞ்சு விடு தூது. { உன்னை யொழிய உறவில்லை யென்னுமது தன்னை யறிவைத் தனியறிவை—முன்னம் தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி வலைப்பட்டார் மற்றையவர் ரென்று—நிலைத்தமிழின் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் உரைத்த மெய்வைத்த சொல்லை விரும்பாமல்”

என்று அருளிச் செய்துள்ளது. இன்னும்,

“வேண்டுகால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்”

என்னும் திருக்குறளை,

திருக் “வேண்டுகால் வேண்டும் பிறவாமை யென்றமையால்
களிற் வேண்டிமஃதே அஃதொன்றும்—வேண்டினது
றுப் வேண்டாமை வேண்டவரு மென்றமையால்
படி யார். வேண்டிக வேண்டாமை வேண்டிமவன்பால்”

என்று திருக் களிற்றுப் படியார் என்னும் சைவ சமய
நூல் இனிது எடுத்துரைக்கின்றது. இன்னும்

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினே யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

என்னும் திருக்குறளைத் திருவாய் மொழி பாடிய நம்
மாழ்வார் என்னும் வைணவப் பெரியார்,

திருவாய் { அற்றது பறறெனில்
மொழி. { உற்றது வீடுயிர்
 { செற்றது மன்னுநிலில்
 { அற்றிறை பற்றே”

என்று அமைத் தருளினார்.

இனிச் சிங்கார ரசம் கொளிக்கும் சிந்தாமணி
யாசிரியரும் திருக்குறளைப் பொன்போற் போற்றித்
தமது நூலை அழகு செய்கின்றார்.

“வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினுள் தோள்”

என்னும் குறளை,

சிந்தாமணி. “வேட்டார்க்கு வேட்டனவே போன்றினிய
வேய்மென்றோள்
பூட்டார் சிலை துதலாள் புல்லா தொழியேனே”

என்று சிந்தாமணி போற்றுகின்றது. இன்னும்,

“பகல் வெல்லும் கூகையைக் காக்கை இகல் வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும் பொழுது”

என்னும் குறளில் அமைந்த உவமையையும் பொருளையும் சிந்தாமணி யாசிரியர்

“இடத்தொடு பொழுதும் நாடி எவ்வினைக் கண்ணு மஞ்சார்
மடப்படலின்றிச் சூழும் மதிவலார்க் கரிய துண்டோ,
தடத்திடைக் காக்கை யொன்றே ஆயிரங்கோடி கூகை,
இடத்திடை யழுங்கச் சென்றும் கின்னுயிர் செசுத்ததன்றே”
என்று போற்றி அழகு செய்கிறார்.

இனிக் கவிக் கரசாகிய கம்பர் பெருமானும் பல விடங்களில் நாயனார் நூலில் அமைந்த அரிய கருத்துக்களை அவர் சொற்களாலேயே கம்பர். அமைத்தும், வேறு பல விடங்களில் மொழி பெயர்த்து அமைத்தும், பொருள் விளக்கும் பெருமை கம்பர் கவித்திற முணர்ந்தார் பல காலும் கண்டு களித்த உண்மைகளாம்.

“கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான் கற்றம் உடுப்பது உம்
உண்பது உ மின்றிக் கெடும்”

என்னும் திருக்குறளை,

“எடுத்த ஒருவருக் கொருவர் ஈவதனின் முன்னே
தடுப்பது நினக்கழ கிதோ தகைவில் வெள்ளி
கொப்பது விலக்கு கொடியோய் உனது சுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றி விடுகின்றாய்”

என்று கம்பர் பெருமான் எடுத்தாளும் தன்மை கண்டு
மகிழ்வதற் குரியதாகும். இன்னும்

“நல்லா நெனிணும் கொளல்தீது, மேலுலகம்
இல்லெனிணும் ஈதலே நன்று”

என்னும் குறளையே மொழி பெயர்த்து

“வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்கால்
எள்ளுவ என்சில இன்னுயி ரேணும்
கொள்ளாதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்”

என்று கம்பர் பெருமான் அமைத் தருளினார். சுருங்
கச சொல்லுமிடத்து, திருவள்ளுவனார் காலத்
திற்குப் பின்னர் எழுந்த பெரு நூல்களிலெல்லாம்
திருக்குறளின் தெள்ளிய மணமும் திருந்திய பண்பும்
விளங்கக் காண்கின்றோம். இத்தகைய உயரிய
பெருமை நம் தமிழ் நாட்டில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ
னார்க்கு அமைந்ததே யன்றி வேறெவர்க்கும் அமைந்த
தாகத் தோன்ற வில்லை. மிகப்
தமிழ் நாட்டில் பழைய கால முதலே நம் தமிழ்
நிகழ்ந்த சமயப் நாடு பல வகைப்பட்ட சமயப்
போர்.

போர்கள் நிகழ்வதற்கு நிலைக்கள
மாக நின்றதாகும். இப் பெற்றித்தாய சமயப்
போரில் பல பெரும் புலவர்கள் தம் வாழ் நாளை

வறிதே கழித்தது மன்றி ஒரு சமயச சார்பாய் எழுந்த
 நூலை மற்றைய சமயத்தவர்கள் படிப்பதும் போற்று
 வதும் இல்லை; ஒரோ வழி, இகழ்ந்தும உரைப்பர்.
 பெருமபாலும் சமண சமயத்திற்கும் சைவ சமயத்
 திற்கும் தமிழ் நாட்டில் இடையறாக் கும்போர் நிகழ்ந்
 து ள் ள தெ ன் ப து சரித்திர
 சைவமும் உண்மையாகும். இதற்கு வேறு
 சமணமும். சான்று வேண்டுவ தில்லை. தமிழ்
 நயம் கொழிக்கும் சிந்தாமணியை சைவ சமயப் பெரி
 யராகிய உமாபதி சிவம்

“கலக மீடும் அமண் முரட்டுக்கையர் மொய்யே கட்டி
 நடத்திய சிந்தாமணியை மெய்யென்று
 உலகிலுளோர் சிலர் நெற்குத்துண்ணுது
 உயிக்குத்திக் கை வருந்திக் கறவை நிற்க
 மலரி கறந்துளந்தளர்ந்து குளிர் பூஞ்சோலை வழியிருக்கக்
 குழியில் விழுந்தளறு பாயந்து
 விலை தருமென் கரும்பிருக்க இருப்பை மென்று
 விளக்கிருக்க மின்மினித் தீக்காய்ந்து நொந்தார்”

என்று கூறுகின்ற செய்யுளே, அவ்விரு சமயத்தார்க்கும்
 அக் காலத்திலிருந்து மனப் பான்மைக்குப்
 போதிய சான்றாகும். இவ்வாறு தம்முள் பெரிதும்
 வேறு பட்டுச் சொற் போர் விளைத்த ஆசிரியர்
 அனைவரும் திருவள்ளுவரை திருக்குறளைத் தலை
 சிறந்த நூல் என்று பாராட்டித் தம் நூலில் எடுத்த
 தாளும் தன்மை ஒன்றே நாயனார் புகழை உலகம் உள்
 ளளவும் நிலை நிறுத்துவ தாகும்.

திருக்குறளின்கண் அமைந்துள்ள சொல்லழகும் பொருள் ஆழமும், அந்நூலை ஐயுந் திரிபற ஒதியுணர்ந்த பெரியார் நன்கு அறிவார்கள். இந்நூல் தமிழ்க் கழகத்தில் அரங்கேற்றப் பெற்ற காலத்து, சங்கப் பலகை ஏனைய நூல்களைப் புறத்தே தள்ளி விட்டு, திருக்குறள் ஒன்றையே தன் மீது கொண்டு திகழ்ந்த ஓர் புதுமையைத் தமிழ் நாட்டுப் பழங்கதை பாராட்டிப் பேசுகின்றது. சங்கப் பலகை ஏனைய

நூல்களுக்கு இடந் தரவில்லை திருக்குறளும் சங்கப் பலகையும். யென்று வழங்கும் இக்கதையில் ஓர் உண்மையமைந்திருக்கக் காண

லாம். தனக் கொப்பாய நூல் வேறொன்றின்றி, தனிவளம் அமைந்ததாய், தன்னேரிலாத தனி நூலாய் இந்நூல் விளங்கிற் நென்பது அக்கதையால் நன்கு அறியப் படுகின்றது. அக்காலத்திய புலவரும் அதனை அவ்வாறே வியந்து பாடி யிருக்கின்றார்கள். சங்கப் புலவருள் ஒருவரான பரணர் என்பார், சிறப்புப் பாயிரம் கொடுத்த காலத்து ஒரு சிறு உவமையால் திருக்குறளின் பெருமையை எடுத்துரைத்தார். முன்னொருகாலத்தில் திருமால் குறுகிய வடிவமுடைய வாமனனாய்த் தோன்றி, பின் நெடுமாலாக ஓங்கி வளர்ந்து தன் இரண்டடியால் உலக முழுவதையும்

திருமாலும் வள்ளுவரும். ஒருங்கே யளந்த காட்சி போல, அறிவினால் மேம்பட்ட ஆசிரியர் வள்ளுவரும் தம குறுகிய குறளடி யிரண்டால் மக்கள் கருதும் கருத்தை யெல்லாம்

அளந்து விட்டா ரென்று உண்மை கூறுகின்றார்.

“மாலும் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியால்
ஞால முழுதும் நயந்தளந்தான்—வாலறிவின்
வள்ளுவரும் தங் குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவ வெல்லா மளந்தார் ஓர்ந்து”

என்பது பரணர் பாடிய பாட்டாகும். இன்னும்
மதுரைத் தமிழ் நாயகனார் என்னும் மற்றொரு புலவர்

“எல்லாப் பொருளும் இதன் பாலுள ; இதன் பால்
இல்லாத எட்பொருளும் இல்லையால்”

என்று உண்மையை உறுதியாகக் கூறுகின்றார்.

வடமொழியில் விழுமிய கருத்துக்களைத் தன்
னகத்தே கொண்டு விளங்கும் வேதத்தைப் போல,
உயரிய உண்மைகளை யெல்லாம் தன் எனகத்தே கொண்டு
தமிழ் மொழியில் விளங்குகின்ற தன்மையால், திருக்
குறள் தமிழ் மறை யென்று பெயர் பெற்ற தென்பர்.
நிறை மொழி யாளராய் வினையின் நீங்கிய விளங்கிய

வடமொழி மறை வள்ளுவர் செய்த நூல் மறை
யும், தமிழ் மறை மொழி யென்பதற்கு யாதும் ஐய
மில்லை. ஆரியத் தோடு அருந்
தமிழை ஒப்பிட்டு நோக்கிய வண்ணக்கஞ் சாத்தனார்
என்னும் தமிழ்ப் புலவரும், வட மொழி வேதத்திற்
கும் இதற்குமே நேர்மை கூறுகின்றார்.

“ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந்து இதனின் இது
சீரிய தென வொன்றைச் செப்பரிதால்—ஆரியம்
வேத முடைத்து தமிழ் திருவள்ளுவனார்
ஒது குறள் பாவுடைத்து”

என்று சாத்தனார் கூறுவதால் மேற்கூறிய உண்மை தெள்ளிதில் விளங்கும்.

இந்நூலைப் பற்றிய ஒரு கதை நம் தமிழ் நாட்டில் பல காலமாகப் பயின்று வருகின்றது. சங்கப் புலவர்களில் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்னும் ஒரு பெரும் புலவர் இருந்தாரென்றும், அப்பெரியாரது இயற் பெயர் சாத்தனார் என்றும், சீத்தலை யென்னும்

சாத்தனாரைப் அடைமொழி பிற்காலத்தில் ஒரு பற்றிய கதை. காரணம் பற்றி அவர்க்கு அமைந்த தென்றும் கருதப்படுகின்றது. கூல

வாணிகள் சாத்தனார் என்பது இவரது மற்றைய பெயராகும். எண்வகைப் பல சரக்குகளில் வியாபாரம் செய்த காரணத்தால் இப்பெரியார் கூலவாணிகள் சாத்தனார் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றார்போலும். ஆயினும் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்று அவர்க்குப் பெயரமைந்த காரணம் பெரிய தோர் வியப்பாக விளங்குகின்றது. தமிழ் மொழியின்பால் திருந்திய பற்றுடையாராய், அதன் நயம் உணர்ந்த நல்லாராய் வீற்றிருந்த இப்புலவர் பெருமான், கழகத்தின் கண் தமிழாராயுங்கால், சொற்பிழை பொருட்பிழை நிறைந்த நூல்களைக் காணுந்தோறும், மிக உளம் நொந்து, தமிழ் மொழிக்கு உற்ற இழுக்கைத் தனக்கு வந்ததாக எண்ணி, தம் கையில் தாங்கிய கூரிய எழுத்தாணியால் தலையில் குத்திக் கொள்வாரென்றும், அவர் தலையானது பெரிதும் புண்பட்டு எப்போதும் சூருதியை வடித்துக் கொண்டே யிருந்த தென்

றும் அக்காரணத்தால் அவர் சீத்தலைச் சாத்தனா
 ரென்று பெயர் பெற்றாரென்றும் பழங்கதை கூறு
 சாத்தனார் தலைக் கின்றது. இத்தகைய சாத்தனார்
 குத்து. தலைக்குத்தானது திருவள்ளுவனா
 தம் நூலை அரங்கேற்றிய
 காலத்து, அறவே நீங்கிப் போயிற்று. சொல் நயமும்,
 பொருள் நயமும் வாய்ந்த வள்ளுவனார் நூலைக் கண்ட
 காலத்து, கூரிய எழுத்தாணியும் கூலவாணிகள் சாத்த
 நனார் தலையை மறந்தது. சாத்தனார் புண்பட்ட தலை
 யும் பண்பட்டது. இவ்வுண்மையை அக்காலத்துப்
 புலவரான மருத்துவன் தாமோதரனார்,

“சீந்தி நீர்க்கண்டம் தெரிசுக்குத் தேன் அளாய்
 மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்—காந்தி
 மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர் முப்பாலால்
 தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தறகு”

என்று இப்பழங்கதையைப் பொதிந்து அழகிய ஓர்
 உவமை யமைத்துப் போந்தார். நம் தமிழ் நாட்டி
 லுள்ள சீந்திக்கொடியின் பாலும், சுக்கின் பாலும்,
 தேன் பாலும் ஆகிய இமமுப்பாலே
 முப்பால் தலைக் யும் கலந்து மோந்தால், தலைக்
 குத்துத் தீர்த்த குத்து அல்லது மண்டையிடி விட்
 கதை. கெப்போம் என்பது பண்டை மருத்
 துவ் நூலோர் கருத்தாகும். அதுபோல, அறத்துப்
 பால், பொருட்பால், இன்பப்பால் ஆகிய முப்பாலையும்
 கலந்த திருக்குறள் மணம் வீசியபொழுது, சாத்தனார்
 தலைக்குத்து உடனே ஒழிந்து போயிற்று என்று

மருத்துவ நூலில் வல்ல தாமோதரனா என்னும் புலவர் கூறுகின்றார். ஆகவே நாயனார் செய்த முப்பால் நூல் சீத்தலைச சாத்தனா தலைக்குத்துத் தீர்த்த தனி மருந்தாய் அமைந்தது.

திருக்குறள் ஓதற்கெளிதாய், சிந்தைக்கும் செவிக் கும இன்பம பயப்பதாய், நவில் தொறும் நயம் பெருகும் நூலாய் விளங்குகின்றது. எனைய பழந் தமிழ் நூல்களிற காணப்படுகின்ற கடுந் தமிழ்ப் பதங்களும், பததுப்பாட்டு முதலிய நூல்களிலுள்ள இறுக்கமும் மயக்கமும் திருக்குறளில் இல்லை. நூல் முழுமையும் திருந்திய செப்பமும், செமமையும் வாய்ந்து விளங்குகின்றது. நூலின்கண் அமைந்து விளங்கும். இயல்களும் அதிகாரங்களும், ஒன்றற்கொன்று இயைபுடையனவாய் பலதொடர்களால் அமைந்த அருமணி வட்டப் போல விளங்குகின்றது. எடுகளில் பலகால் அடங்கி

திருக்குறள் யிருந்த காரணத்தாலும் பிறகாரணங்களாலும் சில அதிகாரங்களும் நூல் நயம். தலையீடுகளும் முறைபற்றித் திருட்

பனவாகத் தேர்ந்துகின்றன. ஆயினும் பெரும்பாலும் நூலின் போக்கை நோக்குமிடத்துச் செம்மையாய் வகுத்தமைத்த செப்பமுற்ற நூலாகவே திருக்குறள் விளங்குகின்றது. கற்றோர் யாவரும் அறிவு அறிவு அமையுப பெற்றவராய், கற்றோர்க்குத் தரப் பவராய், தலைமையராய் விழுமிய உண்மைகளை விளையின் நிகிய அறிவாற கண்டு, உலகம் மிதிநுத்யம்

இனிது எடுத்துரைத்து, புகழுடம்பை இவ்வுலகில்
நிறுத்தி நாயனார் அழியாத இன்பப் பேரெய்தினார்.

திருக்குறள்—பொது நூல்

“ நன்றென

எம்பாலவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி—கல்லாடர்”

உலகில் உயர் தனிச் செம் மொழிகளாய் விளங்கு
கின்ற மொழிகளில் சொல்லழகும், பொருளழகும்
நிறைந்த நூல்கள் விளங்கக் காண்கின்றோம். ஒரு
மொழியைத் தம் மொழி யென்றும் தாய் மொழி
யென்றும் போற்றுகின்ற மக்கள் தமது மொழியி
லுள்ள நூல்கள் ஆழமும், அழகும் உடையன
வென்று போற்றி மகிழ்வார்கள். உலகில் வாழு
கின்ற ஒவ்வொரு நாட்டினரும் தம் நாடே உயர்ந்த
தென்று அதன் நலம் பாராட்டலும், ஒவ்வொரு
மொழியினுக் குரியவரும் தம் மொழியே உயரிய சீரிய
மொழி யெனக் கருதுதலும் இயற்கையே யாகும்.

திருக்குறள் உல
கோர் போற்றும்
உயரிய நூல்.

ஆயினும் உண்மையாக ஒரு பால்
சாராமல் நடு நிலையில் நின்று நூல்
நயம் உணரும் புலவர்கள், சில நூல்
களை உலகோ ரனைவரும் போற்றிப்
படித்துப் பயனடைதற் குரிய உயரிய நூல்களைனத
தமது அறிவாற் கண்டு உறுதி கூறுகின்றார்கள்.
இத்தகைய உயரிய நூல்கள் எம் மொழியில் முத
லாவாக எழுதப்பட்டு விளங்கினாலும், அவை அறி

வுடைய மககள் அனைவர்க்கும் பொது நூல்களே யென்பதில் யாதும் ஐயமில்லை. இப்பெற்றித் தாய ஒரு விழுமிய நூல், நம் தமிழ் நாடு செய்த தவப் பய னாய்த் தோன்றிய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரால் அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியில் அருள்ப் பெற்றது.

(திருக்குறள் என்னும் சீரிய நூல் சமயம், காலம், சாதி, இடம் முதலிய வரையறை திருக்குறள் யின்றி, எச் சமயத்தார்க்கும், எக பொது நூல். யினர், எச்சாதி யினர்க் காலத்தினர்க்கும், எந்நாட்டினர்க்கும் பொதுவாய உண்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் தனி நூலாகத் திகழுகின்றது.)

சமயப் பொது நூல்.

இவ்வுலகில் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத பல வகைப்பட்ட சமயங்கள் பரவி யிருக்கப் பார்க்கின் றோம். இவற்றுள், பழைய காலத்தே தோன்றிய சம யங்கள் பல வாகும். இக்காலத்தில் தோன்றிகொண் டிருக்கும் சமயங்களும் இருக்கின்றன. இனித் தோன் றும் மதங்களும் உண்டு. இவ்வாறு ஒன்றோ டொன்று ஒவ்வாத சமயங்கள் உலகில் பலவாய்க் காணப்படுகின் றன வாயினும், அவை மக்களது அறிவின் தன்மைக் கும, மனப் பான்மைக்கும், அமைவுறும் வண்ணம ஆன்றோரால் அருள்ப் பெற்றன வென்றும், ஆதலின் அவை யனைத்தும் அவசியமே யென்றும் அறிவுடை யார் கருதுகின்றார்கள். உண்மை யிவ்வா றிருப்பி

னும், சமயப் பற்றுடைய மக்கள், தமது சமயமே மெய்ச் சமய மென்றும், தாமே செந்நெறிகண்ட சீரியா என்றும், எனைய சமயவாதிகள் பொய்ச் சமயநெறி நின்று புன்னெறியில் வாழ் நாளைப் போக்குகின்ற ரென்றும் சமயப் பொறுமை சிறிதும் இன்றிச் சொற்போ விளைத்தலையும், கலாம விளைத்தலையும் நாம பலகாலும் கண்டிருக்கின்றோம். இத்தகைய போர் விளைக்கும் சமய வாதிகள் எல்லாம் திருக்குறளைத் ததம சமயநூல் என்று போற்றி மகிழ்கின்ற ஒன்றே அந்நூலின் பெருமைக்குப் போதிய சான்றாகும். மற்றைய நாடுகளில் வழங்கி வருகின்ற சமயங்களைத் தவிர்த்து நம மிந்திய நாட்டில் வழங்கி வருகின்ற

சமயங்களை அறுவகையாக வகுத்து
அறுவகைச் சமயங்கள். அறிஞர் ஆராய்ந் திருக்கின்ற
ரூர்கள். இவ்வுண்மை 'அறு

வகைச் சமயத்தார்க்கும், அவ்வவர் பொருளாய் நின்று அருள் செய்பவன் இறைவன்' என்னும் ஆன்றோர் திருவர்க்கால் அறியலாகும். இவ்வாறு சமயகொள்கையில் வேறுபட்டவர் அனைவரும், ஒருங்கே ஈடுபட்டு இசைந்து நிற்பதற்கு நிலைகளமாயிருக்கும் நூல்திருக்குறள் ஒன்றேயாம். இவ்வுண்மையைக் கடைசிக்கப்பலவரான கல்லாட ரென்பார்,

...

ஊறே பொருளெனின் வேறென்ப, வேறெனின்
அன்றென்ப ஆறுசமயத்தார்—நன்றென
எப்பாலவரும் இயைபவே வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிந்த மொழி”

என்று கூறிய செய்யுளால் அறியலாகும். என்றும்
 கல்லாடர் அழியாத உறுதிப்பொருள் ஒன்றே
 மதிப்புரை. என்று ஒரு சமயம் கூறுமாயின்,
 அதனை மறுத்து மற்றொரு சமயம்
 வேறு கொள்கையைக் கூறும். அதனையும் மறுத்துப்
 பிறிதொரு சமயம் பிறிதொரு கொள்கையைக் கூறும்.
 இவ்வாறு ஒன்றோடொன் றொவ்வாறு சமயங்கள்
 முறண்படும். ஆனால் அறம், பொருள், இன்பம்
 என்னும் உறுதிப்பொருள்களை எடுத்துரைக்கின்ற
 திருக்குறளின் பொருளை உண்மையென எம்மதத்தி
 னரும் சம்மதமாய் ஒப்புக் கொள்வ றென்றால், அக்
 நூலின் பெருமை சொல்லாமலே விளங்கு மன்றோ?
 இனி இவ்வாறு குறளின் பெருமையை வியந்து
 கூறிய புலவர் பெருமான் 'கல்லாடர்' என்பதும
 சிறப்பாகக் குறிப்பித்தற் குரியதாகும். சமயப்
 பற்றுச சிறிது மில்லாது, தமிழ்ப் புலமை யொன்றே
 உடைய பெரியார் ஒருவர் இத்தகைய சிறப்புப் பாயி
 ராம அருளியிருப்பாரேயாயின், அது அத்துணை சிறப்
 பாக எடுத்துக் கூறும் இயல்புடைய தாகாது. ஆனால்
 கல்லாடர் என்னும் புலவர் சைவ சமயத்தில் பெரும்
 பற்று வைத்த பெரியாராவார். சைவசமயத் தலைவ
 ரான மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருக்
 கோவையாரென்னும் அகத்துறை பயின்ற அழகிய
 நூலின் ஆழம் உணராதிருந்த தமிழ்ப் புலவர்க்கு
 அதன் உண்மைத் தன்மையை உணர்த்தும் பொருட்
 டிக் 'கல்லாடம்' என்னும் உயரிய நூல் செய்த

புலவர் பெருமான் சிவநெறியில் பெரிதும் பற்றுடையரா யிருந்தும், நாயனார் நூலைப் பொது நூலென்றே யாராட்டி மகிழ்ந்தார்.

ஆயினும் சைவ சமயத்திற் காணப்படும் உயரிய விழுமிய கொள்கைகளும், கருத்துகளும் திருக்குறளில் காணப்படுகின்றன வென்பதும் உண்மையேயாகும். 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் இறைவனை 'எண்குணத்தான்' என்று நாயனார் கூறுவது சைவசமயக் கருத் திடுக்குறளில் விள தென்று கருதலாகும். மூழு முதற் றாகும் சைவ சமய பொருளாய சிவபெருமானை 'எட்டு உண்மைகள். பொருளாய சிவபெருமானை 'எட்டு வான் குணத்து ஈசன்' என்று அப்பர் பெருமானும், 'இறைவனை, மறையவனை, எண்குணத்தினானை' என்று சுந்தரப் பெருமானும் தேவாரத்தின் கண்ணே அமைத்தருளினார். இதுவு மன்றி,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின், மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்”

என்ற தெய்வப்புலவர் குறளைத் திருக்கடலூர் உய்ய வந்த தேவ நாயனார் என்னும் சைவசமய ஆசிரியர், தமது திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் சமய நூலில்,

“சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் என்றமையால் சார்புணர்வு தானே தியானமுமாம்—சார்பு கெட ஒழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப் படவருவதில்லை வினைப்பற்று”

என்று அமைத்திருக்கின்றமையால் ஆசிரியர் கருத்

தும் சைவ சமய நூற்கருத்தும் ஒன்றே யென்று தெரியலாகும். இன்னும் சைவ சமயப் பெரியார் ஒருவர்

“ தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திரு வாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒரு வாசகம் என்றுணர் ”

என்று அருளிச் செய்தமையால் திருக்குறள் சைவ சமய நூல்களுள் ஒன்றாகவே கருதப்படுதல் தெளிவாக விளங்கும்.)

இவ்வாறே, வைணவ சமயத்தாரும் திருக்குறளைத் தம் சமயச்சார்பான நூல் என்று கருதுகின்றார்கள். ‘தாமரைக் கண்ணாள் உலகு’ என்றும், மற்றும் பூவிலுறை செய்யானைக் குறித்து அமைந்திருக்கின்ற சொற்களையும் ஆதரவாகக் கொண்டு திருக்குறளைத் தம் சமயநூல் என்பார்கள்.

இன்னும் பௌத்தம், சமணம் முதலிய சமயங்களும் நாயனாரைத் தம் சமயத்தவர் என்று பாராட்டி மகிழ்கின்றன. சமண சமயத்தில் கடவுள் பூமேல் நடந்தான் என்னும் கருத்துக் காணப்படுகின்ற தென்றும், அக் கருத்தே ‘மலர்மிசை யேகினான்’ என்றும் நாயனார் சொற்றொடரில் விளங்குகின்ற தென்றும் சமண சமயத்தார் கருதுகின்றார்கள். பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படையான கொள்கைகள்

திருக்குறளும்,
பௌத்த சமயக்
கொள்கையும்.

நாயனார் நூலில் அழுத்தமாகக்
கூறப்பட்டிருந்தலால், திருக்
குறள் பௌத்தமதச் சார்பாய்
எழுந்த நூல் என்று கருதுவாரு
முளர். பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படையான கருத்
தை மணிபேகலை ஆசிரியரான சாத்தனார்,

“பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
! பிறவார் உறுவது பெரும் பேரின்பம்
”பற்றின் வருவது முன்னது, பின்னது
”அற்றோர் உறுவது அறிக”

என்று தெளிவாகக் கூறியிருந்தலால், பிறப்பால் வரு
வது துன்பமே யென்றும், பிறப்பை யொழித்துப்
பிறவாமையாகிய பெரும பேறு பெறுவதற்கு இரு
வகைப் பற்றையும் அறவே ஒழித்தலே வழியென்
றும், துறவறமே பிறவியை வேரறுக்கும் மருந்து
என்றும், பௌத்த சமயங் கூறும் கொள்கையே,
திருக்குறளில் துறவு என்னும் அதிகாரத்தில்,

“தலைப் பட்டார் தீர்த்தறந்தார் மயங்கி
வலைப் பட்டார் மற்றையவர்”

என்னும் குறளிலும், மற்றைய குறளிலும் காணப்படு
கின்றது. ஆகவே இவ்வாறு பலவகைச் சமயத்தின
ரும், திருக்குறளைத் தம் நூல் என்று போற்றிப் புகழ்
கின்ற தன்மையால், அவ்விழுமிய நூல் உலகிலுள்ள
உயரிய சமயக் கொள்கைகளை யெல்லாம் தன்னகத்தே
யடக்கித் தனக்கு அங்கங்களாய் அமைத்துக்கொண்டு,
அவையனைத்திற்கும் தலையாய் நிற்கும் தகுதி வாய்ந்த

ஒரு தனிநூல என்பது உள்ளக்கையின் நெல்லிக் கனிபோல் விளங்குகின்றது.

காலத்தாற் பொது நூல்.

ஒரு நூலின் பெருமை காலத்தாற் காணப்படு மென்பது மொழி நூல் வல்லார் துணிபாகும். காலம் என்னும கடுவாரியில் அகப்பட்டு, அதன் எதிர்த்து வெற்றி பெற வலியற்று மறப்பென்னும் கடலுள் ஆழ்ந்து போகின்ற நூல்கள் உலகில் பலவாகும். ஆனால் உயரிய உண்மைகள் அமைந்த நூல்கள் காலஞ் செல்லச செல்ல, வளா மதியும் போல வளர்ந்தோங்கி எங்கும் தண்ணொளி பரப்பி, உலக முள்ளளவும் வாழையடி வாழையென வருகின்ற மக்களனைவர்க்கும் தமது வண்மையையும் வளத்தையும் அளித்து மேம்படச் செய்கின்றன. தெய்வப் புலவர் செய்த 'தமிழ் மறை' இத்தகைய நூலாகும். முக்காலத்திற்கும் பொதுவாய், விழுமிய உண்மைகள் நிறைந்து திகழுகின்ற காரணத்தால், திருக்குறளைக் காலம கடந்த நூல் என்று கூறுவது மிகையாகாது. ஒவ்வொரு காலத்தில் எழுதப்படுகின்ற நூல்களிற் பல, அக் காலத்தில் வாழும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கே பயன்படத் தக்கனவாய், அக்காலத்தில் மாந்தர் கருத்தைப் பெரிதும் கவரிகின்ற பொருள்களைப் பறறியுமே எழுதப்பட்டனவா யிருப்பதால், அவை பிற்காலத்தில் பயன்குன்றிப் பாழ்படுகின்றன. ஆனால் மக்கள் உயர் நெறியறிந்து உய்தற்குரிய உறுதிப் பொருள்களாய் அறம, பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றின் திறம்

தெரிந்து திருவள்ளுவனார் செய்த நூல், எககாலத் திலும் மாறாப் பயன்தரும் மாண்புடை நூலாய் விளங்குகின்றது.

ஒருவன் தன் வாழ் நாளிலேயே பலமுறை படிப் பாணியின், அவனது அறிவின் திறத்திற்கும், அனுபவ முதிர்ச்சிக்கும், மனப்பாங்கிற்கும் ஏற்பப் பொருள் சுரக்கும் ஞானச் சுனையாகவும் விளங்குகின்றது. நவில் தொறும் நயம் பெருகுகும் நூலே விழுமியநூல் என்றும், அறியும் தொறும் முன் அறியாமையை விளங்கக் காட்டுதலே அருநூலின் தன்மை யென்றும் நாயனார் கூறிய சீரிய உண்மைகளுக்கு அவர் நூலே சிறந்த சான்றாகும். நவில் தொறும் நவில் தொறும் நயம் மிக விளைப்பதும் பயில தொறும் பயில் தொறும் பயன் மிக விளைப்பதும் திருக்குறளின் திற மென்பதனை, அந்நூலை ஒதியுணர்ந்த அறிஞர் தெள்ளிதில் அறிவார்கள். திருக்குறளின் ஆழத்தை அறிய யிடதது, தெளிந்த நீர் சுரந்து நிற்கின்ற ஓர் கிணற்றை உற்றுப்பார்ப்பான் ஒருவன், அதன் தளம் எட்டக்கூடிய எளிய ஆழத்திலிருப்பதாக எண்ணி இறங்கும்பொழுது அதன் ஆழம் தன்னளவிற்குப் பன்மடங்கு அதிகமாயிருத்தலைக் காணுதல் போல, இரண்டடியால ஒதற் கெளிதாய் அமைந்துள்ள திருக்குறள் உணர்தற்கரிதாய் அறிய ஒண்ணாத ஆழமுடையதாய் விளங்குகின்றது. ஆதலின் ஒருவன் எககாலத்திலும் நாயனார் கருத்தை அளவிட்டு அறிந்து விட்டதாகச் சொல்ல இயலாது. ஆகவே

எக்காலத்திற்கும் பொதுவாய உண்மைகள் பொதிந்த தாய், பயில தொறும், புதிய எழுச்சியும், உணர்ச்சியும் தந்து மக்களுக்கு உறுதி பயக்கின்ற நூல் திருக்குறள் என்று கூறுவதில் யாதும் ஐயமில்லை.

சாதிப் பொது நூல்

திருக்குறள் எல்லாச் சமயங்களுக்கும், எல்லாக்காலங்களுக்கும் எவ்வாறு பொது நூலாய் விளங்குகின்றதோ அவ்வாறே எல்லாச் சாதிகளுக்கும் பொது நூலாய் அமைந்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஆசிரியரது உள்ளக் கருத்தை நாம் அறிவோமானால் சாதி, குலம், பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறுகின்ற தன்மை அவரிடம் இல்லை யென்பது வெள்ளிடைமலை போல் விளங்கும். தொழில் வேற்றுமையால் உலகில் பாகு பாடுகள் காணப்படுமே யல்லால், பிறப்புக் காரணமாக ஏற்றமும், தாழ்வும், வேற்றுமையும் இல்லை யென்பது ஆசிரியரது அடிப்படை யான கருத்தாகும்.

“பிறப் பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப் பொவ்வா
[செய்தொழில் வேற்றுமையால்”

என்ற குறளே மேற்கூறிய உண்மைக்குப் போதிய சான்றாகும். இத்தகைய பொதுத் தன்மையை அக்காலத்திய புலவர்களும் போற்றிப் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள். திருக்குறளுக்குச் சாற்றுக்கவி கொடுத்த புலவர்களின் பாக்கள் இப்பொழுது திருவள்ளூர் மலை யென்னும் பெயரால் வழங்குகின்றன. இவ்வாறு சிறப்புப்பாயிரம் அளித்த புலவர்களிடம் சில

வடமொழியில் சீரிய நூலாகவும் செய்யா மொழியாகவும் கருதப்படுகின்ற வேதத்தையும் தமிழ் மொழியில் தமிழ் மறை யென்று பெயர் பெற்ற ரௌரிமும் பொய்யா மொழியையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றார்கள்.

“செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவா மொழிந்த
பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே—செய்யா
அதற்குரியர் அந்தணரே யாராயின்
இதற்குரியர் அல்லா தார் இல்”

என்று வெள்ளிவிதி யார் என்னும் புலவர் கூறுகின்றார். ஆரிய வேதமாகிய எழுதா மறைக்கும், தமிழ் வேதமாகிய பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே யாம். ஆயினும் வடமொழி வேதத்திற்கு அந்தணரே உரியரல்லால், மற்றைய வகுப்பினர் அதனைப் படித்துப் பயனடைதற் குரியரல்லர். ஆனால் பொய்யா மொழியாய் தமிழ் வேதத்தைப் படித்துப் பயனடைதற் குரியரல்லாதா ரிலலை என்றமையால் எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும் திருக்குறளைப் படித்துப் பயனடையலாகும் என்ற பரந்த பொது நோக்கமே இந்நூல் யாவர்க்கும் பொதுவென்னும் உண்மைக்குப் போதிய சான்றாகும். இன்னும் திருக்குறளை வியந்து கூறிய கோதமனார் என்னும் மற்றொரு புலவர்,

“ஆற்றல் அழியுமென்று, அந்தணர்கள் நான்மறையைப்
போற்றி புரைத்து ஏட்டின் புறத்தெழுதார்—ஏட்டெழுதி
வல்லாரும், வல்லாரும் வள்ளுவரை முப்பாலைச்
சொல்லிடினும் ஆற்றல் சோர்வு இன்று”

என்று கூறினார். வடமொழி நான்மறைகளையும் எட்டில் எழுதி வைத்தால், பலரும் படித்தலால் அவற்றின் ஆற்றல் குறையும் என்று எண்ணி வேதத்தை எட்டில் எழுதாமல் வாய்ப்பாடமாக, வழிமுறை, வழிமுறையாக ஒதியுணர்ந்து அந்தணர் அவற்றைப் போற்றினார்கள். ஆனால் திருவள்ளுவர் தாம் செய்த நூலை வல்லாரும், வன்மையில்லாரும் ஒதினாலும் தமநூலின் திறம் குறையாதென்று, எட்டில் எழுதி வைத்து உலகமெல்லாம் பயனடையுமாறு செய்தார். சொல்லே பெரிதென்று போற்றுகின்ற காரணத்தால் வடமொழி மறையோர் ஒளி வழுவாற்ற பாதுகாத்தார். ஆனால் நாயனார் பொருளே பெரிதென்று கொண்ட பெரியா ராதலின், தம நூலை யாவரும் ஒல்லும் வகையால் அறிந்துய்ய வேண்டிம என்னும் பொது நோக்கத்தில் தலைநின்றவராய்த் தம் கருத்தை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தினார். உண்மைகள் நன்றாக விளங்குகின்றன. ஆகவே ஒரு சாதியினர்க்காவது, ஒரு வகுப்பினர்க்காவது சிறப்பாகச் செய்யப் பெற்ற நூல் திருக்குறள் அன்றென்பதும், மக்களாய்ப் பிறந்தார் அனைவாக்கும் அது பொது நூல் என்பதும் இனிது அறியப்படும.

யாவார்க்கும் பொது நூலாயிருப்பதோடு பொய்யா பொது நீதி மொழி தன்னகத்தே பொது நீதி பொதிந்த களைக கொண்ட பெரு நூலாகவும் பெருநூல். விளங்குகின்றது. தமிழ் மொழியில் நீதி நூல்களும், ஒழுக்க நூல்களும் மிகப் பலவாய்க்

காணப்பட்டாலும், அவற்றிற் கெல்லாம் தலைமை வாய்ந்து நிற்பது திருக்குறளேயாம். ஆனால் வடமொழியில் வழங்குகின்ற நீதிநூல்களுக்கும் இந்நீதிநூலுக்கும் பெரிதும் வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. வடமொழி நீதிநூல்கள் பெரும்பாலும் சாதி வேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, வழக்கு, தண்டம் முதலிய துறைகளில் ஒரு சாதிக் கொரு நீதியாகவும், ஒரு குலத்துக் கொரு நீதியாகவும் அமைத்துக் கூறுகின்றன. குற்றம் செய்தான் ஒருவனுக்கு, அறம் கூறவையத்தலைவரான நீதியாளர், அவன் குலத்தை அறிந்து, அதற்கேற்ற தண்டனை விதிக்கவேண்டும். ஒரே குற்றத்தை உயர்குலத்தா னொருவன் செய்தால் எளிய தண்டனையும், தாழ்குலத்தா னொருவன் செய்தால் கடிய தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டிருத்தலை மதுநீதி - முதலாய நீதிநூல்களிற் காணலாம். ஆனால் திருவள்ளுவர் நீதிநூலிலோ, சமன் செய்து சீர் தாக்கும கோல்போன்ற நடு நிலைவழுவாத பொது நீதியே போற்றப்பட்டுள்ளது. இவ்வண்மையைச் செந்தமிழ்ப் புலவர் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் தமது மனோன்மனியத்திலு,

“வள்ளுவர் செய்திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந் தோர்கள்
உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒருகுலத்துக் கொரு நீதி”

என்று மிக உளம நொந்து, ஏனைய நீதி நூல்களென்று பெயர் வாய்ந்தன வற்றை உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீது என்று கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த திருக்குறள், அருந்தமிழ் மொழியில் முதலாக எழுதப்பட்டிருப்பினும், அது எம்மொழி யாளர்க்கும் பொது நூல் என்பதை அறிவுடையார் எவரும் மறுக்க மாட்டார்கள். பல நூற்றாண்டுகளாக நமது அமிழ்துறழ் தமிழ் மொழியின் திற முணராதிருந்த மேற்புலத்து மக்கள் திருவள்ளுவர் நூலின் நயம் உணராதிருந்தனா, ஆனால் தமிழ் நாட்டில் இப்பொழுதும் போப்பையர் என்று வழங்குகின்ற ஆங்கிலப் பாதிரியார், இத்திருந்திய நூலைத் தம் மொழியில் மொழிபெயர்த்து ஆங்கிலம் பயிலுகின்ற நாடெல்லாம் பயனடையுமாறு செய்த நன் முயற்சியைப் பின்பற்றி, இப்பொழுது மேலை நாட்டில் வழங்கி வருகின்ற பன்னிரண்டு

திருக்குறள் பல மொழிகளில் திருக்குறள் மொழி
 மொழிகளில் பெயர்க்கப் பெற்றுள்ள தென்று
 மொழி பெயர்க் தெரிகின்றது. இன்னும் வடமொழி
 கப்பட்டுள்ளமை. யாய, ஆரியத்திலும். இந்நூல்

மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள தென அறிகின்றோம். ஆனால் மொழி பெயர்க்கின்ற பேராசிரியர்கள் இந்நூல் வளத்தால் தம்மொழியும் மேம்பட வேண்டுமென்னும் விழுமிய நோக்கத்துடன் தாம் மேற்கொண்ட தொழிலைச் செய்ய வேண்டுமென்ற இவ்வாறு தமிழ் நூலை மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு, சூழ்ச்சிகள் பல செய்து, இன்னும் சில காலத்தில் தம்மொழியிலேயே இந்நூல் முதல் நூலாக இயற்றப் பெற்ற தென்றும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவரை அதனை மொழிபெயர்த்து

தமிழுலகிற்குத் தந்தாரென்றும் நன்றி கொன்று உயிர வாழும் நச்சுத்தன்மை தவிர்த்து நன்னோக்கமே தலைப்படுமாயின் தமிழ்நாடு தழைத்தலோடு என்ய நாடுகளும் ஏமம் உறும்.

அறத்தின் திறம்

“அறத்தினாங்கு ஆக்கமும் இல்லை அதனை மறத்தலி னாங்கில்லை கேடு.”

உலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கும் உறுதிப் பொருள்களென உயர்ந்தோரால் எடுத்தோதப் படும். இவற்றுள் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்றுமே நூல்களில் விரிவாக எழுதப்படும். வீடென்னும் விழுமிய பொருள் மனமும் மொழியும் செல்லா நிலைமைததாக ின், அதனை அளவிட்டுக் கூறாமல், அனுமானத்தால் அறிந்து கொள்ளுமாறு ஆசிரியர்களால் அமைக்கப் பெறும். வீட்டைப் பற்றி நாயனா வெளிப்படையாக மொழியாமல், மறையை மூன்று பொருள்களையே

திருக்குறள் முப் தமது நூலில் மொழிகின்றமை பால் நூல் என்று யால், திருக்குறள் முப்பால் நூல் பெயர் பெற்ற என்று பெயர் பெற்றது. ஆயினும் காரணம். வீட்டின் தன்மையை நாயனா

குறிப்பாக உணர்த்தாமற் போகவில்லை யென்பது திருக்குறளைத் தெளிவாக ஓதியுணர்ந்த புலவர் கருத்தாகும். அந்தூலின் நயமுணர்ந்து கற்ற நற்றமிழ்ப் புலவர் ஒருவர்

“ அறனறிந்தேம், ஆன்ற பொருள் அறிந்தேம், இன்பின் திறனறிந்தேம், வீடு தெளிந்தேம் ”

என்று கூறுகின்றமையால், முன்னைய மூன்றையும் வெளிப்படையாகவும், வீட்டைக் குறிப்பாகவும் நாயனார் உணர்த்தினார் என்பது இனிது விளங்கும்.

வள்ளவர் வீட்டு இவ் வீட்டு நெறியென்னும் ஒளி நெறியைக் குறிப்பாகக் கூறினரே நெறியையும் கூறி னும ஆசிரியர் அதனை மிகத் புள்ளார். தெளிவுபெறக் கூறியுள்ளார்

ரொன்பது

“ இம்மை, மறுமை, இரண்டும் எழுமைக்கும் செம்மை நெறியில் தெளிவுபெற—மும்மையின் வீடு அவற்றின் நான்கின் விதிவழங்க வள்ளுவனார் பாடினார் இன்குறள் வெண்பா ”

என்னும் பெருங்கண்ணனார் பாட்டால் தெளிவாக விளங்கும்.

அறம் என்னும் பொருளை ஆசிரியர் இல்லறம், துறவறம் என வகுத்து ஆராய்கின்றார். இல்லறமென்பது ஒருவன் மனைத்தக்க மாண்புடையானை மனையாளாகக் கொண்டு, நல்லொழுக்க நெறி நின்று, அறவோர்க் களித்தல், அந்தண ரோம்பல, துறவோர்க்கெதிர்தல் ஆகிய நல்லறங்களை நாள்தோறும் இயற்றி

அறம், இல்லறம் துறவறம் என இருவகைப்படும்.

இனிது வாழ்தலாம். துறவறமென்பது இவ்வுலகப் பொருள்களின் நிலையாமை கண்டு, பிறப்பால் வருவது துன்பமே யென்றும், பிற

வாமையாகிய பேறே பெரும் பேறென்றும் கொண்டு, இருவகைப் பற்றையும் அறவே ஒழித்து, மறுமைப் பயன் கருதித் தவஞ் செய்யும் விழுமிய நெறியாம்.

இவ்வுலகில் நன்னெறி யென்றும் தீநெறி யென்றும் இரு நெறி யுண்டென்பதும், நன்மையைப் போற்றித் தீமையை அகற்றி மக்கள் வாழ வேண்டுமென்பதும் நாயனரது அடிப்படையான கருத்தாகும்:

நன்னெறியும், தீநெறியும், நன்னெறி தீநெறியாகிய இருநெறியின் இயல்புகளைப் பகுத்தறிந்து, மக்களை நலவழிப்படுத்தும் அறிவே பகுத்தறி வெனப்படும். அறிவின் தன்மை கூறப் போந்த ஆசிரியர் வள்ளுவனார்,

‘சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீது ஓர்இ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு”

என்று அருளுகின்றமையால், மனதைச் சென்றவிடமெல்லாம் செல்லவிடாமல் தீநெறியை விலக்கி, நன்னெறியிற் செலுத்துவதே அறிவாகும் என்று நன்கு அறிகின்றோம். இவ்விரு நெறியின் பாகு பாடுகளை, நன்குணர்ந்து நன்னெறியாகிய பெரு நெறி பிடித்தொழுகும் பெருமை பெருதார், மக்களாய்ப் பிறந்தும், அவ்வயரிய பிறவிக குரிய பெரும் பயனை இழந்தவரே யாவர் என்பது ஒருதலையாம்.

நல்வினை தீவினை யென்னும் இரண்டின் தன்வினை யின் பயன். மையை ஆராயுங்கால், நல்வினை எப்பொழுதும் நன்மையே பயக்

கும், தீவினை எப்பொழுதும் தீமையே பயக்கும் என்பது தெளிவாகும்.

“தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினு மஞ்சப்படும்”

என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார். “தினையை வினைத்தவன் தினையை அறுப்பதுபோல் வினையை வினைத்தவன் வினையை அறுப்பான் என்பது தமிழ் நாட்டுப் பழமொழியாகும். வினை செய்தார் தம வினையின் பயனினின்றும் எக்காலத்தும் தப்பிப் பிழைப்பது இயலாது.

“தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை
வீயாது அடியறைந் தற்று”

என்று நாயனார் கூறுகின்றமையால், ஒரு பொருளை எப்பொழுதும் பிரியாது தொடர்ந்து செல்லும் அதன் நிழலைப் போன்று தீவினை செய்தானே அவ்வினை விலகாது பின் சென்று அடும் என்பது உண்மை யாகும்.

தீவினையை மனம், மொழி, மெய் என்னும் தீவினையைத் தீர் மூன்று காரணங்களாலும் நீக்கு காரணங்களாலும் தல் வேண்டும். அஃதாவது தீய நீக்குதல். எண்ணங்களை மனதால் எண்ணுதலும், தீய சொற்களை வாயாற சொல்லுதலும், தீய தொழில்களைச் செய்தலும் ஆகாவாம். தீய சொல்லுக்கும் தீய செயலுக்கும் தீய எண்ணமே காரணமாகியிருத்தலால், அத்தீய எண்ணம் வினைவதற்கு நிலைக்

களமாயிருக்கும் மனம் எப்பொழுதும் மாசற்றதாய், தூயதாய் விளங்கவேண்டும். இதனாலேயே நாயனார்,

“ மனத்துக்கண் மாசிலதைல் அனைத்து அறன்
ஆகுல நீர பிற ”

என்று அருளிச் செய்தார். மனத்தின்கண் மாசின் மையே அறமென்றும், மாசடை மையே மறமென்றும் நன்கு உணரப்படும். ஒருவன் மனத்தின்கண் நிகழுகின்ற தீய கருத்துக்கள் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி யென மூவகைப்படும். இவற்றுள் பிறர் ஆக்கங்கண்டு மனம் பொறாமையாகிய அழுக்காறு மனதில் நிகழும் மனதில் நிகழாமாயின், அது இம் மூன்றுதீய எழுச்சி மையில் செல்வத்தை ஒழித்து, கள். மறுமையிலும் தீயுழி உய்த்து விடும். அழுக்காறுடையான்கண் ஆக்கமில்லை யென்பதும், அஃதுடையான் கெடுதல் ஒருதலை யென்பதும், நாயனாரது முடிந்த முடிபாகும். இனி அவா வென்பது பிறரை வஞ்சித்து, அவர் பொருளைக் கரவாற் கைப்பற்றக் கருதும் மன நிகழ்ச்சியாம். பிறர் பொருளாய், அவர் உடைமையையும், மனையானையும் இசசித்துக், கைப்பற்ற வழி தேதும் ஒருவன் கெடுதல் ஒரு தலையாம்.

1. அழுக்காறு

முடிந்த முடிபாகும்.

2. அவா.

பிறர் பொருளாய், அவர் உடைமையையும், மனையானையும் இசசித்துக், கைப்பற்ற வழி தேதும் ஒருவன் கெடுதல் ஒரு தலையாம்.

“ அருள் வெஃகிடி ஆற்றின் கண் நின்றான்
பொருள் வெஃகிப் பொல்லாத சூழக்கெடும் ”

என்னும் குறளால், பிறர் பொருளைக் கரவால் வஞ

சிக்கக் கருதும் ஒருவன் கெடுவது திண்ணம் என்பது இனி துணர்த்தப்பட்டது. இனிப் பிறன் பொருளாகிய இல்லாளை விரும்புதலும் பெரும் பேதைமையாத லோடு எதம் பெரிதும் தருவதாகும்.

‘ பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்

1. இகவா வாம் இல்விறப் பான் கண் ”

என்றமையால், பிறன் மனையாளை நயக்கும் பேதை யொருவன், நீங்காப் பகைக்கும், நிகழாத அச்சத்திற்கும், நிலைத்த பாவத்திற்கும் பழிக்கும் ஆளாவான் என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார். ஆகவே பிறர் உடைமையாகிய, பொருள் மீதும், பெண் மீதும், செல்லுகின்ற ஆசை தீவினைக்கே வித்தாக இருத்த தால் அதனை ஒழித்தல் அவசியமாகும். இனி மன

3. வெகுளி. தின் கண்ணே நிகழும் வெகுளி

யெனப்படும் சினமும் கேடு பயக்கு

• மாதலால், அதனையும் வேரோடு அழிக்க வேண்டும்.

“ கண்ணைத்தான் காக்கிற் சினம் காக்க, காவாக்கால்
5. நன்னையே கொல்லும் சினம் ”

என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. இன்னும் சினமே தீவினைக்கு வித்தாகும் என்பது

மறத்தல் வெகுளியை யார் மாட்டும் தீய

பிறத்தல் அதனால் வரும் ”

என்னும் திருவாக்கால் அறியலாகும். ஆகவே மக்க ளுக்கு எக்காலத்தும் தீமையே பயக்கின்ற அழுக் காறு, அவா, வெகுளி பென்னும் மூன்றையும் அறவே ஒழிக்கவேண்டுமென்பது அறியப்படும்.

தீய எண்ணங்களை அகற்றுவது. அவசியமாதல் போல, தீய சொற்களையும் ஒழிப்பது இன்றியமையாததாகும். தீய சொற்களும் தீமை பயப்பன வாதலால் அவற்றையும் அறவே விலக்கவேண்டும். தீய சொல்

என்பதனை நாயனார் பயனில் சொல்
தீய சொற்கள் எனலென்றும், பிறரைப் பழிக்கும்
நால் வகைப்படும். சொல்லென்றும், இன்னைச் சொல்

லென்றும், பொய்ச் சொல்லென்றும் நான்காக வகுத்துக்கூறுகின்றார். தமக்கும பிறர்க்கும் அறம, பொருள், இன்பமாகிய பயன்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொற்களை பயனில் சொற்களாம். இத்தகைய பயனற்ற சொற்களைப் பாராட்டிப் பேசும் இயல்புடையவர், மக்களல்லர், மக்களுள் பதர் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். ஆகவே எவ்வாற்றானும் ஒருவன் பயனுடைய சொற்களையே சொல்லவேண்டுமென்பதும், பயனற்ற சொற்களை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதும்.

பயனில்லாச்
சொல் (1).

நாயனார் கருத்தாகப் பெறப்படும்.
இனிப்பிறரைப் பழிக்கும் சொல்லாவது, அவரில்லாத விடத்து அவரை இகழ்ந்துரைக்கும் புறங் கூறுதலாகும். புறங்கூறிப் பெயர்த்தது உயிர் வாழ்தலினும், உயிர் துறத்தல், சாலவும் நன்றென்று நாயனார் கூறுகின்றார்.

“புறங் கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங் கூறும் ஆக்கம் தரும்”

என்று தமிழ் மறை முழங்குகின்றது. இனி இன்

புறங்கூறல் (2). இன்சொல்லாவது, கேட்டார்க்குத் துன்பம் பயக்கும் சொல்லாம். இனிய சொற்களைச் சொல்லாது, இன்சொச் சொற்களைச் சொல்லுதல் கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று என்று நாயனார் அருளுகின்றார். இன் சொல்லால் இவ்வுலகம் மகிழுமேயன்றி, வன் சொல்லால் என்றும் மகிழாதாம். இன் சொல் இயம்புவதாய் அறம் எல்லார்க்கும் இயலுமோர் இனிய இன்சொச் சொல் அறமாகும். ஈதலாகிய அறத்தைச் செய்வதற்குப் பொருள் வேண்டும். ஆனால் இன்சொல்லாகிய அறத்திற்கு ஒன்றும் வேண்டாமாகையால், இது யாவரும் கையாளுதற்குரிய சீரிய அறமாகும். இவ்வுண்மையைத் திருமூல நாயனார்,

“யாவர்க்குமாம் இறைவர்க் கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசவிற் கொரு வாயுரை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க் கின்னரை தானே”

என்று அருளினார். இன்சொச் சொல் இம்மையும் மறுமையும் துன்பம் விளைக்கும். இனிய சொல் இம்மைமையும் மறுமையும் இன்பம் பயக்கும். ஆகலின் அகத்தே அன்பு நிறைந்த ஆன்றோர், மறந்தும் இன்சொச் சொல் இயம்ப மாட்டார்கள். இனிப் பொய்ச்சொல் பொய்ச் சொல் என்பதற்கு நசுபுரார் தீமை பயக்கின்ற சொல் என்று கட்டிரை கூறுகின்றார். நன்மை பயக்கின்ற

சொல் வாய்மை யென்றும், தீமை பயக்கின்ற சொல் பொய்மை யென்றும் நாயனார் செய்துள்ள பாசுபாடு, பலரும் சொற்போர் விளைப்பதற்கு நிலைக்களமாக நின்பதாகும். ஒருவன் சொல்லுகின்ற சொல்லின் பயன் நோக்கியே, அதனை மெய்ச் சொல், அன்றிப் பொய்ச் சொல் என்று துணிய வேண்டுமே யன்றி, சொல்லளவால் அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தா தென்று நாயனார் கருதுகின்றார். 'வாய்மை' யென்பதற்குக் கட்டுரை கூறப்போந்த ஆசிரியர்,

“வாய்மை யெனப்படுவது யாதெனில் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொல்ல”

என்று அருளிஞார்.

யாதொரு தீமையும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லுதலே வாய்மை யென்று சிறப்பாய்மையின் பித்துச் சொல்லப்படும் என்று கட்டுரை. நாயனார் மொழிவதை நோக்குமிடத்து, நயம் ஈன்று நன்மை பயக்கும் சொற்களைச் சொல்வதே வாய்மை யென்றும், தமக்கும், பிறர்க்கும் தீமை பயக்கின்ற சொற்களைச் சொல்வதே பொய்மை யென்றும் நாயனார் கருதியதாகத் தெரிகின்றோம். இக்கருத்தையே மீண்டும் வற்புறுத்தும் பொருட்டு,

“பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த, புரை தீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்”

என்று நாயனார் தெளிவு படுத்துகின்றார். குற்றமற்ற நன்மை பயக்குமாயின், பொய்மையும் பொய்மை யென்று உலக வழக்கிற்கு வாய்மையும். சொல்லப்படுகின்ற சொற்களும் வாய்மையின் பாற்படும் என்பதே, இக்குறளின் கருத்தாகும். களவு என்ற சொல்லைக் கேட்ட அளவிலேயே, அது தீது என்று கொள்ளலாகாது. களவு நன்றா மாறும் உண்டு என்று இறையனார் அகப்பொருள் உரைகண்ட நக்கீரர் கூறுவதுபோல, பொய் என்ற சொல்லைக்கேட்ட அளவிலே அது தீதென்று கொள்ளலாகாது. பொய் நன்றாமாறு முண்டு என்பதே நாயனார் கருத்தாகத் தெரியப்படும். களவினால் நன்மையும் விளையும் என்பதற்கு நக்கீரர் ஒரு சான்றுரைக்கின்றார். ஒரு மனையாள், தன் தலைவனொடு மாறுபட்டு, உலக வாழ்க்கையை வெறுத்து நஞ்சுண்டு உயிர்நீக்கக் கருதி, ஒரு கலததில் நஞ்சு கலந்து ஒருவரும் அறியாதபொழுது, உண்ணும் பொருட்டு அதனை ஓரிடத்தில் ஒளித்து வைத்திருந்தாள். அதனை யறிந்த அருளுடையான் ஒருவன், அப்பெண்மணியின் ஆருயிர் காக்கும் அருங்கருணையால், அக்கலத்தினை அவளறியாமல் கவர்ந்து, வெளியே கொண்டுபோய் நஞ்சைக் கொட்டி விட்டான். இச்செயலறியாத அப்பெண், மருங்கிலுள்ளா ரெல்லாம் நன்றாக உறங்கும் நள்ளிரவில், தான் நஞ்சை மறைத்து வைத்திருந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தாள். அங்கு அதனைக் காணாமல் திகைத்து உயிர் துறத்

தற்கு வழியற்றப் பின்னும் வாழ்ந்திருந்தாள். இச் செயலை ஆராயுமிடத்து, நஞ்சாகிய பொருளை, அதற் குரியளான அந்நங்கை யறியாமல், அருளாளன் கவர்த்துகொண்டது களவே யாகும். ஆயினும் புறத்தே நிகழ்ந்த செயல் நோக்கி அதனைக் களவெனக் கரு தாது; அச்சொலின் பயன்நோக்கி அதனை அறமெனக் கருத வேண்டும். நஞ்சினைக் கரவால் கைப்பற்றிய செயலால், ஓர் ஆருயிர் பிழைத்தது. ஆகவேதோற்றத் தால் ஒரு செயலின் தன்மையை அளவிட்டுரைத்தல் ஆகா தென்பதும், அதன் பயன் நோக்கியே நல்ல தென்றும், அல்லதென்றும் வகுத்துக் கூறவேண்டு மென்பதும் நற்றமிழ் வல்ல நக்கீரர் நன்மை பயக்கும் பொய்ச் சொல்லும் வாய்மையாம்.

கருத்தாகத் தெரிகின்றது. அது போல, சொல்லின் பயன் நோக்கி, அச்சொல் பொய்மையின் பாற் படுமோ, அன்றி வாய்மையின் பாற்படுமோ என்று ஆராய வேண்டிமேயன்றி, இல்லதைச் சொல்வது பொய் யென்றும், உள்ளதைச் சொல்வது மெய் யென்றும், வெளிப்படையாகக் கூறும் வேற்றுமை காய்நாருக்கு உடன்பாடான கொள்கையாகத் தோன்ற வில்லை. இதனை யோர உதாரணத்தால் விளக்கலாம். ஒரு ஆடவன் இறந்த பொழுது, அவன் உற்றார் உறவினரெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து, கற்புநிலை வழுவாத அவன் மனையாளையும் உடன் கட்டையேற்றி வளர்ந் தெரிகின்ற நெருப்பில இட்டு எரித்துவிட வேண்டும் என்னும் தீய எண்ணத்துடன், அம்மா

தைத் தலைவிரி கோலமாகத் தெருவழியே இழுத்துச் செல்வதை அருள் நிறைந்த ஓர் ஆண்மகன் கண்டான். கண்டு மனங்கரைந்து தான் நீதியாயின யாவையும் எடுத்துரைத்தாலும் அக்கயவர் கேளாரென் றெண்ணி

அவர்பால் விரைந்து சென்று, ஏ! ஓர் உதாரணம்.

கொலைத் தொழில் புரியும் கொடிய மாந்தர்கள்! நில்லுங்கள். இவ்வாறு முறை யின்றி ஒரு உயிர்ப் பொருளைக் கொல்வாரைத் தூக்கு மரத்தி லேற்றிக் கொல்லுமாறு நமது அரசனது ஆணை பிறந்திருக்கிறது. அவ்வாணைக்குத் தப்பி நீங்கள் உயிர் பிழைக்க வேண்டுமாயின் இம்மாதைக் கொல் லும் எண்ணத்தை அறவே தவிர்த்து அரசனது ஆணையைப் போற்றுமின்! என்று கூறிய உறுதியான சொற் கேட்டு அவ்வாணையை உண்மை யென்று நம்பிப் பயந்து, கயவரும் பெண்ணைக் கொல்லாது விட்டுச் சென்றனர். இச்செயலை ஆராயுங்கால், அவ் வருளாளன் உரைத்தவாறு அரசனது ஆணை யொன் றும் இல்லை யென்று வைத்துக் கொள்வோம். அவ்வாறாயின் அவன் கூறிய சொல், பொய்யோ, மெய்யோ, என்று ஆராயுமிடத்து, உள்ளதை உள்ள வாறு கூறாமல் இல்லதை உள்ளதாகக் கூறினமை யால் அதனைப் பொய்யென்போமா? அன்றி அச் சொல்லின் பயன் ஓர் பெண்ணின் ஆருயிர் காத்த அருஞ் செயலாதலால், அதன் பயன் நோக்கி அதனை வாய்மை யென்போமா! என்னும் ஆசங்கை நிகழு மிடத்து, ஆசிரியர் திருவள்ளுவரை அதனை வாய்மை

பென்றே கொள்வர் என்று கருதலாகும். ஆகவே தீமை பயக்கின்ற சொற்களும் டொய்ச சொற்களே யென்றும், அவற்றை ஒழித்து நன்மை பயக்கின்ற சொற்களாய் மெய்ச் சொற்களையே சொல்ல வேண்டு மென்றும் நாயனார் அருளிச் செய்தார்.

இனித் தீய எண்ணங்களையும், தீய சொற்களையும், எவ்வாறு களைய வேண்டுமோ, அவ்வாறே தீய செயல்களையும் அறவே ஒழிக்க வேண்டும். தீய செயல்களாவன, ஒருயிர்க்குத் துன்பம் செய்தல், ஒருயிரைக் கொல்லுதல் முதலியனவாம். ஒரு உயிர்க்கு நாம் முற்பகலில் துன்பம் செய்தால், பிற்பகலில் நமக்குத் துன்பம் தரவேண்டும் என்பது ஆசிரியர் துணிபாகும். இன்னும்

“நோயெல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம், நோய்செய்யார் நோயின்மை வேண்டு பவர்”

என்றமையால், இன்னு செய்தார் எப்பொழுதும் துன்பத்திலேயே வீழ்ந்து உழல்வார் என்றும், தமக்குத் துன்பம் வேண்டாதவர் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்தலை ஒழித்தல் வேண்டு மென்றும், தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

ஒருயிர்க்கு இன்னு செய்தலினும், அதனைக் கொல்லுதல் பன்மடங்கு தீமை பயக்கும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

“ நல்லா நெனப் படுவது யாதென்ன யாதொன்றும்
கொல்லாமை சூழ நெறி ”

என்று நாயனார் அருளினமையால், கொல்லாமை யாகிய அறமே நன்னெறி யென் கொலை செய் தல் (2). மூறையே தீநெறி யென்றும் தெள்ளிதிற்பெறப்படும். உலகில் இறைவனது ஆணையால் வாழுகின்ற உயிர்ப்பொருள்களைக் கொன்று அதனால் எய்தற் பாலதாகிய ஆக்கம் அளவிற்றந்ததாயிருப்பினும் அவ்வாக்கம் கருதிக் கொலைசெய்தல் பெருங்கேடு விளைப்பதாகு மென்று நாயனார் கூறுகின்றார்.

“ நன்றாகும் ஆக்கம் பெரி தெனினும் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை ”

என்னும் குறளிலும்,

“ அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர் செகுத்தது உண்ணுமை நன்று ”

என்னும் குறளிலும், நாயனார் தம் காலத்தில் சில நாடுகளில் நிகழ்ந்த பழக்க வழக்கங்களை மறுத்து உண்மையை நிலைநாட்டுகின்றார். ஆசிரியா காலத்தில் வடநாடுகளில், வேள்விகள் மிகுந்து உயிர்க்கொலையும் பலவாய்ப்பு பெருகினமையால், அதனை ஒழித்து அருள் நெறியை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு புத்தர் என்னும் பெரியார் உலகில்தோன்றிக் கொல்லாமையாகிய நன்னெறியை வடநாடுக்கும் பரப்பினர் என்று இந்நிபந்தன சரித்திரம் எடுத்துரைக்கின்றது. இத்தகைய கொலை நிகழ்த்திப் புரியும் வேளவியால வரும் ஆக்கத்தினும்,

கொல்லாமையால் வரும் அறமே சிறந்ததென்று ஆசிரியர் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார்.

இன்னும் கொல்லாமையாகிய அறத்தினை ஆசிரியர் எவ்வாறு போற்றுகின்றாரோ என்பது

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்பின் சார்பு
பொய்யாமை நன்று”

கொல்லாமையே ஊயரிய அறமாகும். எனனும் திருக்குறளால், தெரியலாகும். பொய்யாமை யின் சிறப்புச் சொல்ல வந்த பொழுது

“பொய்யாமை பொய்யாமை யாறறின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”

என்று பொய்யாமை யாகிய அறத்தின் பெருமையை நாயனார் வியந்துரைத்தார். பின் கொல்லாமையைக் குறித்துப் பேசுங்கால, இவ்வறத்தின் தலைமை நோக்கிப் பொய்யாமைக்கும் மேலாய் பெருமையளித்த அழகு கண்டு மகிழ்வதற் குரியதாகும்.

பெரும்பாலும் கொலை நிகழ்வது ஊனை த தின்று ஊனைப்பெருக்கும பொருட்டே யாதலால், அவ்வழககத்தை நாயனார் நன்கு கண்டிக்கின்றார்.

“தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்”

என்று மிக மனம நொந்து, மககள் ஊனை த தின்று ஊனைப் பெருக்கும் வழககத்தை மேறகொண் டிருப்பின், எவ்வாறு அருள் நெறி உலகில் நிலைபெறும் என்று எங்கி வருந்துகின்றார். உல

ஊனைத்தின்று
ஊனைப்பெருக்கு
தல்.

கில் அருள் நெறி யென்னும் ஒளி நெறி நிலைபெறவேண்டுமாயின் கொலைத தொழில் அறவே ஒழியவேண்டும். கொல்லாமையாகிய நெறி குவிலைய மெலாம் பரவி ஒங்கவேண்டும். மன்னுயி ரனைத்தையும் மக்கள் தம்முயிர்போல் எண்ணி வாழும் அன்பு நெறி எங்கும் சிறக்கவேண்டும். இன்னும் தவம என்பது இத்தன்மைத்தெனக் கட்டுரை கூறப்போந்த விடத்தும் நாயனார்,

“ உற்ர நோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செயயாமை
அற்றே தவத்திற்கு உரு ”

என்று, மற்றே ருயிர்க்கும் தீங்கு செய்யாதிருத்தலே இன்னு செய்யா உயரிய தவமென எடுத்தோதுவா ராயினர். ஆகவே தீய எண்ணங்களும், தீயசொற்களும், தீயசெயல்களும் தீமையே பயக்கு மாதலால், மனம், மொழி, மெய்யாகிய மூன்றாலும் தீமையை விலக்கவேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

தீவினை தேயுமாயின் நல்வினை ஒங்கி வளருமென்பது ஓர் உண்மையாகும். தீமை பயக்கின்ற மறம் தளர்ந்து அறம் வளர்ந்தோங்க வேண்டுமாயின் அன்பென்னும் அருங்குணம போற்றி வளர்க்கப்படவேண்டும். அன்பு என்பது அன்பின் தன்மை. தொடர்புடையார் மாட்டு நிகழுகின்ற ஓர் உள்ள நெகிழ்ச்சியாம். அன்பின் தன்மை கூறவந்த ஆசிரியர் நக்கீரர், “குடததுள் விளக்கும்

தடற்றுள் வாளும் போல” இதிகாண் அன்பென்று தந்து காட்டலாகாது. “அன்புடையான குணங்கண்ட விடதது இவை யுண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக் கொள்ளற்பாற்று” என்று கூறுசின்றமையால், அன்பு இத்தன்மைத் தெனக்கட்டுரை கூறுதல் இயலாதென்பதும், அவ்வன்பால் நிகழும் புறசெயல்களாலேயே, அஃதுண்டென்று அனுமானத்தால் உணரப்படு மென்பதும் விளங்கும். இவ்வன்புதான், நிகழ்மிட நோக்கிப் பல பெயரால் வழங்கும். எல்லாம் வல்ல முழுமுதற் பொருளாய இறைவன் பால் வைத்த அன்பு பக்தி யென்றும், மனையாள் பால் வைத்த அன்பு காதல என்றும், ஒத்தவர் பால் வைத்த அன்பு நட்பென்றும், இவ்வாறு பல பெயர் கொண்டு விளங்கும். இவ்வன்பு சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து, தமமுடன் தொடர்பிலார் மாட்டும், ஈனய அறிவாற் குறைந்த உயிர்ப்பொருள்கள் மாட்டும் பரவிச் செல்லும்பொழுது அருள் என்னும் பெயரால் மையும். இவ்வுண்மையை ‘அன்பின் குழவி அருள்’ என்று நாயனா சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார். அன்பிலா எல்லாம் எப்பொழுதும் தம் நலமே பெரிதாகக் கருதும் தன்மைபில அமர்ந்திருப்ப ரென்றும், அன்புடையார், பொதுநலம பேணும் பெருமை வாய்ந்து, தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியராய் வாழ்ந்து வருவார்கள் என்பதும்,

‘அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர், அன்புடையர்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”

என்னும் திருக்குறளால் தெளிவாக விளங்கும். அன் அன்பும் அறமும். புடையார் எப்பொழுதும் இன் சொல் இயம்பும் இயல்புடையா யிருப்பரே யல்லாமல், மறந்தும் வன்சொல் வழங்கார். அன்புடையாரது உள்ளம் பிறர் துன்பங்கண்டு பொரு மல், வெந்தழலிற்பட்ட மெழுகுபோல் உருகி, அத் துன்பத்தை ஒல்லும் வகையால் நீக்க முன்னின்று முய லும். தமமிடம் உள்ள பொருளை உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும் இல்லாத வறியார்க்கு வழங்கி அவர் துயரைக் கீளய அன்புடையார் முன்வருவார்கள். தம் மிடத்துச் செல்வம் சுருங்கிய காலத்தும், ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிகடும் அந்நாளும், அவ்வாறு ஊற் றுப் பெருக்கால் உலகு ஊட்டல்போல, தம்மால் இயன்ற அளவு அறஞ் செய்வதில், அன்புடையார் சிறிதும் தளர மாட்டார்கள். பசிப்பிணியால் வருந் தும் மககளுக்கு ஆருயிர் மருந்து என்று அறிஞர் கூறுகின்ற ஆகாரமளித்தல் தவத்தினும் பெரியதோர் தகுதியுடையதாகும்.

“ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல், அப்பசியை
மீற்றுவார் ஆற்றலின்பின்”

என்று நாயனார் கூறுகின்றமையால், பசி நோயைப் பொறுத்தது புற்றுமாய் மரமாய் வறறிக்கிடந்து தவஞ் செய்யும் உயரிய ஆற்றலைப் பார்க்கிலும், அப்பசியை மாற்றி, அதனால் வருந்தும் உயிர்க்கு இன்பம் அளித் தல் உயர்ந்ததற்கும் என்பது பெறப் படுகின்றது. பொருளுடையவர், பசியால் வருந்தும் ஈழைகளு

டைய பசியைத் தீர்த்து அவர் வயிராகிய அழகிய பெட்டிகளிலேயே, தம் பொருளை அமைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று நாயனார் அழகாகக் கூறுகின்றார். இருந்தோம்பி இல் வாழ்வதெல்லாம், விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தம் பொருட்டே யாகுமென்பது நாயனாருடைய அடிப்படையான கருத்தாகும்.

இவ்வாறு அறத்தைப் பாதுகாக்கின்ற பெரியார், அடக்க முடையராய், நல்லொழுக்க முடையராய், நடுநிலை தவறாதவராய், பொறுமை யுடையராய் வாழ்ந்து வருவார்கள். தன்னயம் கருதியேனும், அறியாமையாலேனும், ஒருவன் தீமை செய்த விடத்து, அதனைப் பெற்றுத்தல பெரியார் தன்மையாகும். இவ்வாறு

தீமைசெய்தார்க்கு பிறா செய்த தீமையைப் பொறு நன்மை-செய்தல். ததுக் கொள்வது நன்றே யெனி

னும், அத்தீமையை மறத்தல அதனிணம் நன்று. இவ்வாறு மறத்தலோ டமையாது தீமை செய்வர்க்கு அவர் நாணும்படி நன்மையும் செய்தலே சான்றாண்மைக்கு அழகாகும். இன்னு செய்தாரை ஒறுக்கும் உபாயத்தை நாயனார்,

“இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவா நாண
நன்னயம் செய்து விடல்”

என்று அருள்கின்றார். ஒருவனுக்குத் துன்பம் செய்தவர்களையும், தீங்கு இழைத்தவர்களையும் ஒருவன் தண்டிக்கும் முறை யாதெனின், தீமை செய்தவர் நாணும்படி அவர்க்கு உயரிய நன்மை செய்துவிடலாகும்.

தீமை செய்தவனுக்கு நன்மையே ஒருவன் செய்யுந்
கால், அவன் நெஞ்சே அவனைச் சுட்டுணர்த்தி நல்
வழிப் படுத்தும்.

“இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயதததோ சால்பு”

என்றமையால், இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவை
செய்தலே சிறந்ததாகும் என்பது இனிது விளங்கும்.
இவ்வண்மை,

“அறத்திற்கே அன்பு சார்பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை”

என்னும் குறளாலும் விளங்கும். அறத்தை வளர்ப்
பதற்கு அன்பு அவசியமாதல். போல, மறத்தைக்
கொன்று ஒழிப்பதற்கும், அன்பே கருவியாய் அமைந்
துள்ளது.

இனித் துறவற மென்னும் உபரிய நெறியில் நிற்
கும பெரியார், இவ்வலகின் நிலையாமைபை உணர்ந்து,
உடலோடு உயிர் ஒன்றி நிற்கின்ற காலத்தே மறு
மைப் பயனை அளிக்கவல்ல முறையினைத் தேர்ந்து
ஒழுக ஆர்வம்கொண்டு, இருவகைப் பற்றையும்
அறவே ஒழித்த ஆன்றோராவார். சுருங்கச் சொல்
லின், புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும, அகமாகிய
உடம்பின் கண்ணும் உள்ள பற்றை அறவே விடுதலே
துற வெனப்படும். யான், எனது என்னும் செருக்
கொழிந்து, ஐம்பொறிகளை வாயிலாக வுடைய ஐம்
புலன்களும் அவிந்து, இறைவனை நினைந்து, பிறவா

துறவற நெறி. மையாகிய பெரும்பேறு பெறுதற்குத் தவம் புரியும் பெரியாரே பற்றற்றவ ராவார். “ பற்று அற்ற கண்ணே பிறப்பதற்குக் கும் ” என்றமையால் உலகப்பற்று ஒழிந்த இடத்து, பிறப்பும் ஒழியும், என்பது பெறப்படும். இத்தகைய இருவகைப் பற்றையும் ஒழிப்பதற்கு யாதொரு பற்றும இல்லாத இறைவனைப் பற்றுதலே நெறியாகும். இவ்வாறு உயரிய துறவற நெறியில் நின்ற பெரியார், பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காணும் மெய்யறிவு பெறுவர். இத்தகைய மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றாரா, கற்றோர் யாவரும் அறியா அறிவினராய்க் கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தலைமையராய் உலகில் வாழ்ந்து வீடு பெறுவர். இத்தன்மையாளரது பெருமை, இவ்வளவென்று கூறுதல் இயலாதென்பது நாயனார் கருத்தாகும்,

“ துறந்தார பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து

இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று ”

என்னும் திருக்குறளால் இவ்வறவோர் பெருமை அளவிடற் கரிதாம் என்பது இனிது அறியப்படும். உண்மையாக உலகப்பற்றற்ற உயர்ந்தோர் பெருமையை, நாயனார் பலபடப் பாராட்டிக் கூறினரேனும், அகத்தில் களவொழுக்கமும், புறத்தே துறவொழுக்கமும் உடைய போலியரை, நெல்லினின்றும் பதரை வேராகப் பிரிப்பதுபோல, நமது அறிவாற் பகுத்துணர்ந்து உண்மைத் துறவிகளையே போற்றவேண்டுமென உறுதியாகக் கூறுகின்றார். அகத்தில் அன்

பில்லாதார், செய்யும் பூசனையும், பூவும் நீரும், பயன்படாதவாறு போல, அகத்துறவில்லாத போலியர், புறத்தே துறவியர்க்குரிய உடையுடுத்தலாற் போந்த பயன் யாதுமில்லை. உலகில் உயார்தோர் பழிக்கும், உண்மைத் துறவும், போலித் துறவும், செயல்களை ஒருவி, மனத்தூய்மையுடைய உள்ளத் துறவுடையோர் சடை முடியும், மாவுரியும், தரித்துக் கந்த மூலம் புசித்துக் கானகத் திடை வதிந்து கடுந் தவம புரிய வேண்டிய அவசியமில்லை.

“மழித்தலும், நீட்டலும் வேண்டா, உடகம் பழித்த தொழித்து விடின்”

என்று நாயனார் கூறுகின்றமையால், ஒழுக்கமே பெரிதென்பதும், உடையாலும் சடையாலும் உயர்வு பெற முடியாதென்பதும், உள்ளங்கையின் நெல்லிக்கனி போல் விளங்கும். உண்மையாக ஆராயுங்கால், காட்டிடைச்சென்று கந்த மூலம் புசித்துக் கடுந்தவம் புரியும் பெரியோரைப் பார்க்கிலும் நாட்டிடை வாழ்ந்து நற்றவம் செய்யும் நல்லோரே நனி சிறந்தவர் என்பது, நூலறிந்த நுண்ணறிவுடையோர் கருத்தாகும். பழுதறு தீங்கனிகள் நிறைந்து மணங்கமழ்ந்து மனதையும் கண்ணையும் ஒருங்கே கவரும் கவின்பெறு சோலையின் நடுவே, பசித்திருந்தும் அப்பழங்களின் மேற் செல்கின்ற ஆசையை அடக்குவதே அடக்கமென்று சிறப்பாகச் சொல்லப்படும். அது போன்று, ஐவியத்தில் எழுதவொணு உருவமும், குழலும் யாமும்

அமிழ்தும் குழைத்தாற் போன்ற மெல்லிய குரலும், அன்னமன்ன மென்னடையும், அகமையப்பெற்ற மங்கையர், நிறைந்து, மாசறு பொன்னும், மணியும், தூசியும், தூகிரும் மலிந்து நிரம்பித் திகழ்கின்ற மாநகரத்தி லிருந்துகொண்டு, அப்பொருள்களின் மேல் செல்லும் இசையை ஒழித்து இறைவன்பால், மனதைச் செலுத்தும் மாட்சியே சிறந்ததாகும். அதுவன்றி அனுபவப் பொருள்கள் யாதுமின்றிக் கல்லும், முள்ளும் கலந்து விளையாடும் கானகத்திலிருந்து கொண்டு, மனதை அடக்கிவிட்டதாகச் சொல்வது கவிநயமே யன்றி உண்மையன்று. ஏனெனில், ஐம் பொறிகளையும், மனதையும் கவரத்தக்க பொருள்கள் ஒன்றுமில்லாத விடத்து, மனதை அவைகள் மேற் செல்ல வொட்டாந்து அடக்கவேண்டிய அவசியமும் இன்றாய் விடும. அன்றிக் காட்டில் சென்ற பின்னரும், மனம தான விட்டகன்ற பொன்னையும், பொருளையும், பெண்ணையும், நினைந்து பின் நிற்குமாயின், அத்தகைய உள்ளமுடையான் துறவியன் மென்பது ஒரு தலையாம். ஆகலின் மாளிகையிலிருந்தாலும், மனைக்குகையில் வதிந்தாலும், மனதை அடக்கித் தூய நெறியாய் துறவற நெறிபறறி ஒழுகுதலே சீரும் சிறப்பும் தருவதாகும் என்பது நாயனார் கருத்தாகும்.

நமது நாட்டில் இப்பொழுது காணப்படுவது போலவே, அக்காலத்திலும் நெஞ்சில் துறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து வாழ்ந்துவந்தனர் என்பது திருக்குறளின் வாயிலாகத் தெளிவாக விளங்குகின்

றது. புலியின்தோல் போர்த்துமேயும் பசுப்போல மனத்தின் கண் மாசுடையராய் மறைந்தொழுகும் மாந்தர் உலகில் பலராவர். இவ்வாறே பசுத்தோல்

பசுத்தோல் போர்த்திய புலிகளும் உலகில் போர்த்த புலிகள். உண்டு. இத்தகைய தவமறைந்

தொழுகும் தன்மையிலாளரைப் பூத சதுக்கத்தினின்றும் பூதம் வெளிப்பட்டு காத நான்கும் கடுங்கூரல் எழுப்பிப் புடைத்துண்ணும் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இப்பெற்றிய ராய் போலித் துறவிகளைப் போக்கி, உண்மைத் துறவிகளையே இவ்வாழ்வான் உணடிமுதலிய வற்றால் பேணிப் போற்றவேண்டும்.

“ துறந்தார்க்கும் துறவாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும் இவ்வாழ்வா னென்பான் துணை ”

என்று நாயனார் கூறுமிடத்து, காவியுடை யுடுத்த வரை யெல்லாம் கண்டு வணங்கி, அவர் குறையை நிறை செய்யவேண்டுமென்று கருதிரூல்வர். ஆகவே துறவறத்திற்குரிய உயரிய ஒழுக்கத்தில் வழுவா திருப்பவரே துறவோரென்றும், அவரே இவ்வாழ்வா ரால போற்றப்படுதற்குரிய ரென்றும் எளிதில் விளங்கும்.

இத்தகைய மெய்த்துறவிகளை மெய்யுணர்ந்து, வினையின் நீங்கிய தம் விளங்கிய அறிவினால், மக்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு உறுதிப் பொருள்களை எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல வாய்ந்தவராயிருப்பார். இன்னார்

எடுத்துரைக்கும் மறை மொழி தானே மந்திரம் எனப்படும்.

நிறை மொழிமாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறை மொழிதானே மந்திரம் என்ப”

மறைமொழி. — என்னும் தொல்காப்பியனார் பெரு
வாக்காலும்,

‘நிறை மொழிமாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறை மொழி தாட்டி விடும்”

என்னும் திருக்குறளாலும் இவ்வுண்மை தெளிவாக அறியப்படும். உலகில் பல சமயநெறிகளை நிருவிய பெரியாரெல்லாம், தாம மெய்யாக்கண்ட உண்மைகளை உலகமெல்லாம் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு, உலகினர்க்கு மொழிகளின் வாயிலாக அருளிச் செய்வார். இம்மொழிகளடங்கிய நூல்களை மறையென்று உலகில் வழங்கும். இப்பெருமை வாய்ந்த பெரியார், அறவோர் என்னும் சிறப்புப் பெயரால் ஆசிரியரால் அழைக்கப் பெறுகின்றனர்.

“அந்தணரென்போர் அறவோர், மற்றெவ்வயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்”

என்னும் குறளால் அந்தணரே, அறவோரென்றும், அருளாளர் என்றும் நாயனார் சிறப்பித்துள்ளார். இல்லறத்திற்கு அன்பு அடிப்படையாய் விளங்குதல்போல, அறவறத்திற்கு அருள் அடிப்படையாகும். பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லாதவாறு போல, அருளிலார்க்கு அவ்வுலகமில்லை யென்று ஆசிரியர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

இனி, இல்லறம் நன்றே! துறவறம் நன்றே! என்னும் ஆராய்ச்சி சில விடங்களில் நிகழினும் இத்தகைய கணக்காயர் பாடத்தால் பெரும் பயன் அடிகம் இன்மென்பது திருக்குறளை நன்கு ஒதி யுணர்ந்த பெரியார் கருத்தாகும். நாயனார், இவ்விரு நெறியையும் இரு கண்ணெனவே போற்றுகின்ற ராதலின், அவர் மனதில் இதனின் இது சீரியது என்னும் ஆராய்ச்சியே எழுந்ததாகத் தோன்றவில்லை. “அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை” யென்று இல்லறத் தைச் சிறப்பித்த நாயனார், “தலைப் பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி வலைப்பட்டார் மற்றையவர்” என்று துறவறத்தின் சிறப்பைக் கூறினார்.

“அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாறின், புறத்தாற்றில் போய்ப் பெறுவ தெவன்”

என்று இல்லறத்தை வியந்து கூறிய நாயனார்,

“துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல் மறைய வர்கள் தவம்”

என்று துறவறத்தைப் பாராட்டினார். ஆகவே இவ்விரு பெரு நெறியில் எந்நெறியில் நின்றாலும், அறத்தைப் போற்றி வளர்க்கும் பெரியார், அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு அடைவது ஒரு தலையா மென்பதே நாயனார் கருத்தாகத் தெரிகின்றோம்.

அரசியல் முறை

“நெல்லும் உயிரன்றே: நீரும் உயிரன்றே.

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை புலகம்”.—புறநானூறு.

நம் தமிழ் நாட்டில் அரசியல் நடாத்திய மூவேந்தரது வரலாறு பெரும்பாலும் அறியாமை யென்றும் ஆரிருள் வாய்ப்பட்டு, விளக்கமாக அறிதற்கு வழியற்றுக் கிடக்கின்றது. தமிழகத்தின்கண் அக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த அரசரெல்லாம் தமது உரிமைகள் எவ்வகையாகவும் வலை யறுக்கப்படாமல், அரசியல் நடாத்தினர் என்பது சில சரித்திர ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும். இக்காலத்தில், பல நாடுகளில் காணப்

தமிழ் அரசின்
தன்மை.

படுகிற குடியரசு என்னும் முறை

அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் இல்லை

யென்றே சொல்லலாம். ஆனால்

அரசன் நாடாளுகின்ற காலத்தில் குடிகளின் நன்மையைக் கண்ணும் ஆவியுமாகக் கருதி வளர்த்தானென்பதும், தனக் களவிறந்த அதிகார மிருந்தபோதிலும், அதனை அறத்தின் வழிச் செலுத்தி ஆட்சி செய்தானென்பதும், நன்கு தெரிகின்றது. இவ்வாராய்ச்சியில், தமிழ் நாட்டு அரசியல் முறைகளை விளக்கமாக எடுத்துரைத்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரை கருத்துக்களைத் தெரிதல் அவசியமாகும்.

அரசனது இயல்புகளை ஆசிரியர் திருவள்ளுவரை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். அரசன், இன்ன குணங்களுடையதாய் இருக்கவேண்டும், இன்ன

குற்றங்களி னீங்கியிருக்கவேண்டும், இன்ன அங்கங்

நல் அரசின் குணங்கள். களை யுடையவனாய் அரசியல் நடத்த வேண்டும் என்ற அமைதிக ளெல்லாம் நன்றாக வகுத்துரைக்கப்

பெற்றுள்ளன. முறை தவறாது அரசியல் நடத்தி மக்களைக் காப்பாற்றும் மன்னவன் இறைவனோடு ஒப்பவைத் தெண்ணப்படுவானென்றும், மனத்தின் மையும், அறிவும், ஊக்கமும் அரசனுக்கு இன்றியமையாதன வென்றும், தன்னைக் காண விரும்புவோர்க்கெல்லாம் எளிதில் காணக்கூடியவனாய், கடுஞ்சொல் வழங்காது இன் சொல் சொல்லும் இயல்புடையவனாய், அரசன் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்றும், செருக்கும், சிறுமையும் இல்லாது, குற்றமும் சீற்றமும் தன்னைச் சாராது அரசியல் நடத்தவேண்டுமென்றும், நாயனார் அருளுகின்றார். இத்தகைய உயரிய குணங்களெல்லாம் அமையப் பெறுவதற்கு அரசன் கல்வி யறிவுடையாயிருக்க வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே அமையும். மணற்கேணியில் தோண்டுகின்ற அளவாக நன்னீர் சுரத்தல போல, கல்வியை முனைந்து கற்க, கற்க, அறிவு மேம்பட்டு வளரும். இத்தகைய அறிவுடைய அரசன் எல்லா முடையவன் என்றும், அறிவில்லா அரசன் என்னுடைய னேனும் இல்லேனயாவன் என்றும், நாயனார் நன்றாய்க் கூறுகின்றார். அறிவில்லாத ஒருவனிடமுள்ள பொன்னும், பொருளும், மாதரும் மக்களும், மற்றெல்லாம் பயனற்றனவாம். அறிவே அரசனுக்கு

இறுதி வாராமம் தாக்கும் அருங்கருவியாகும். பகைவர் அழிக்கலாகா அரணாகும்.

இத்தகைய அறிவு அமையப்பெற்ற அரசன், பெரியாரைத் துணைக்கொண்டு, சிற்றினஞ் சேராது அரசியல் நடத்த வேண்டும். விண்ணினின்று விழும் மழைநீர், யாட்தாரு நிறமும், சுவையும் அற்றதாய் இருப்பினும், அந்நீர் எந்நிலத்தில் வீழ்ந்து சேருகின்றதோ, அந்நிலத்தின் நிறத்தையும் பண்பையும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் போல, அரசனது மனப் பண்பும் அவன் சார்ந்து நிற்கும், மக்களது இயல்பால் மாறு

அரசனைச் சுற்றி தலடையும். நல்லாரைத் துணைக்
கொண்டால் அரசன் நன்னெறியுள்ளோர்.
யில் நின்று செங்கோல் செலுத்து

வான். தீயாரைத் துணைக்கொண்டால் தீயநெறியில் நின்று கொடுங்கோல் மன்னனாவான். ஆதலால், அரசன் எப்பொழுதும் அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையாரைத் துணைக்கொண்டு அரசியல் நடத்தவேண்டும் என்று ஆசிரியர் அருளுகின்றார். நம் பண்டைத் தமிழரசனைச் சூழ்ந்து, எப்பொழுதும், ஐம்பெரும் குழுவும, எண்பேராயமும் இருந்தனவென்று சிலப்பதிகாரம் முதலிய சங்கநூல்களால், தெரிகின்றோம். அரசன் ஒரு அரும், பெரும் தொழிலைச் செய்ய முயலுமுன், தன்னைச் சுற்றியுள்ள அறிவுடையாரில், அத்தொழில் முறையில் நூலறிவோடு நுண்ணறிவும் அமையப்பெற்றவர்களுடன், ஆலோசித்து, அவர்கள் கருத்தைத் தழுவினே, தான் எண்ணிய கருமங்களைத் திண்ணமாய் முடித்தான் போலும்.

அரசன் ஊக்கம் பெரிதும் உடையனாய்த் தான் எண்ணிய தொழில்களை ஓயாது, உலையாது சலிப்பின்றிச் செய்யும் மன உறுதியுடையனாய் இருக்கவேண்டும். ஒரு தொழிலைச் செய்யத் தோடங்குமுன் அதனைப் பலவகையாலும் ஆராய்ந்து, தெளிந்து துணியவேண்டும்.

“எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு”

என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. இவ்வாறு துணிந்தபின், எவ்வாறானும் பின் வாங்காது திண்ணமாய் முன்னின்று முயன்று அதனை முடிக்கவேண்டும். அரசன் மன உறுதியுடையனாய் இருப்பின், செயற்கரிய செயல்களும் மிக எளிதில் முற்றுப்பெறும்.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துவா, எண்ணியார்
திண்ணியராகப் பெறின்”

என்று இவ்வுண்மையை நாயனார் எடுத்துரைக்கின்றார். ஒரு அருந்தொழிலை முடிக்க நினைக்கும் அரசன், மிக்க மனவுறுதியுடன் முயலவானே யானால், அவன் எண்ணிய கருமம் எண்ணியவாறே முற்றுப்பெறு மென்பது திண்ணம். விதி வலிதே யாயினும், அவ்விதியையும் ஊக்கத்தால் வெல்லலாம் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாகும்.

“ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உளுந்துபவர்”

என்பது நாயனார் திருவாக்காகும்.

போர் செய்து பொருள் ஈட்டுதல் அரசற்குரிய முறையென்று நமது அறநூல்கள் கூறுகின்றன. ஆயினும் போர், அறப்போ ரென்றும், மறப்போ ரென்றும் இருவகைப்படும். இவ்வகையில், மறப்போர் செய்யாது, அறப்போர் செய்வதே அரசனுக்கு ஆக்கம் தருவதாகும். இவ்வாறு அறப்போர் செய்யும் அரசன், பல படைகளை யுடையனாய் விளங்கினாலும், பகைவர் மேல் போர் செய்யத்தொடங்கும் பொழுது, காலமும், இடமும், எதிரியின் வலிமையும் அறிந்தே இடம் தேர்தல்.

போர்க்கு முற்பட வேண்டும். தனக்கு வெற்றியும், மாற் றரசனுக்குத் தோல்வியும் தாவல்ல, தகுந்த இடத்தை அரசன் போர்க்களமாகக் கொள்ளவேண்டும். தனக்குரிய இடந்தவறிச் செல்லும் அரசனது படை இடர்ப்புபடு மென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. தண்ணீரில் வாழுகின்ற முதலை, தனக்குரிய நீர் நிலையில் இருக்குமளவும், மிக வலிமையுடையதாய், அவ்விடம் வருகின்ற யானையையும் இழுத்துக்கொல்லும் ஆற்றலுடையதாய் விளங்கும். ஆனால் அமமுதலை தன்னிலை தவறித் தரைசேருமாயின், ஒரு சிறு நாயும் அதனை இழுத்துச்செல்லும் இயல்புடையதாகும். அதுபோன்று, அரசன் தனக்கு ஏற்ற இடத்துப் படை வகுத்துப் போர் செய்வானால், வெற்றி பெறுவான். இல்லாவிட்டால், பகைவர் தன்னிலும் படையிலும் பலத்திலும் குறைந்தவராயிருப்பினும் தோல்வியே அடைவான்.

தனக்கு ஏற்ற இடத்தைத் தேர்ந்து அமைத்துக்கொள்ளுதல போல, அரசன் தனக்கு ஏற்ற காலத்தையும் அறிந்து போர் தொடங்கவேண்டும். ஞால முழுதையும் கைப்பற்றக் கருதியிருக்கும் அரசர் காலம் கருதியிருப்பா என்று நாயனார் மிக அழகாக அருளுகின்றார். நீரோடையில் ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கும் கொக்கைப் போல, தனக்கேற்ற காலம் வரும் வரையில் பசுப்போ

லிருந்து பின் பகைவர்மேல் புலிகாலம் தேர்தல்.

போல பாய்ந்து அரசன் வெற்றி பெறுவான். கூகை யென்னும் பருந்து காக்கையைப் பார்க்கிலும் மிக வலிமையுடையதே யானாலும், அது பகலில் வெளியே வருமானால் காக்கை அதனைக் குத்திக்கொன்றுவிடும்; ஆனால் இரவில் கூகை யிருக்குமிடத்திற்குப் போவதற்கும் காக்கை யஞ்சும். அது போல, அரசன் தனக்கு வலியு காலமும், பகைவர்க்கு வலிகுன்றிய காலமும் தேர்ந்து போர் செய்ய முற்படவேண்டும்.

“ பகல் வெல்லும் கூகையைக் காக்கை இகல்வெல்லும்
வேந்தர்க்கு வேண்டும்பொழுது ”

என்று நாயனார் அருளினார்.

மேற்கூறிய அனைத்தும் அமைந்திருந்தாலும், அரசன் கொடுங்கோல மன்னனாய் இருப்பானால், அவனுக்கு வெற்றி கிடைப்பது அரிதாகும். குடிகளின் நலத்தை தன்னலம் போல பேணிப் போற்றுகின்ற அரசன் எத்தொழிலை முயன்றாலும் வெற்றி

பெறுவான். அரசனுக்கு வெற்றி தருவது அவனது செங்கோன்மை. வேலும் படையும் அன்று. ஆனால் அவனது செங்கோல் ஆட்சியே யென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.

“வேலன்று வென்றி தருவது, மன்னவன் கோல்
அதூஉம் கோடா டதனின்”

என்ற குறளால் மேற்கூறிய உண்மை விளங்கும். தனது குடிகளைத் தன்னோடு இணக்கிக்கொண்டு, அரசியல் நடாத்தும் மன்னவன், இவ்வுலகத்தை யும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசாளும் பெருமை வாய்ந்தவனாய் விளங்குவான். இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் காக்கும் அரசனைக்காப்பது அவனது செங்கோன்மையே யல்லால் வேறன்று. கொடுங்கோல் அரசன் ஆளும் நாட்டில் கடுமபுலி வாழும் காடு நன்றே யென்றாற்போல, குடிகளை வருத்தி வரிவாங்கும் அரசனுக்கு அக்குடிகள் அழுத கண்ணீரே அவனுக்குப் படையாகும் என்று நீதிநூல் கூறுகின்றது.

“அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத தேய்க்கும்படை”

என்று நாயனார் அருளுகின்றார்.

இனி அரசாங்கம் நடைபெறுவதற்கு இன்றி யமையாத பொருளை எவ்வாறு அரசன் பெற்று அரசியல் நடாத்த வேண்டுமென்பது ஆராய்தற்குரியதாகும். பொருளை மிகுதியாகவுடைய அரசனே,

பகைவர் அஞ்சும பான்மையில் அமைந்து, தான் எண்ணிய தொழில்களை எண்ணி பொருள் யாங்கு செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்த உடைமை. வலு யிருப்பன்.

இவ்வண்மை

“பொன்னினாகும் பொருபடை, அப்படை
தன்னினாகும் தரணி, தரணியில்
பின்னையாகும் பெரும்பொருள், அப்பொருள்
துன்னுங்காலேத் துன்னுதனவில்லையே”

என்னும சிந்தாமணிச செய்யுளால் சிறந்து விளங்கும். அரசனுக்குரிய பொருளை வகுத்துரைக்க வந்த நாயனார்

“உறுபொருளும், உல்கு பொருளும், ஒன்றூர்த்
தெறுபொருளும், வேந்தனபொருள்”

என்று கூறுகின்றார். உறுபொருளாவது தனது முயற்சியின்றி அரசனுக்குத் தானே பொருள் ஈட்டு கவே வந்துசேரும் பொருளாகும். முறை. பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப்

புதைத்துவைத்து மாண்டுபோன குடிகளின் புதைய லாகிய பொருள்களும், தாயத்தாரிலலாது வழி தூர்ந்த மக்களின் பொருள்களும், அரசனுக்குரிய பொரு ளாம். இனி ‘உல்கு பொருள்’

புதையற் என்பது சுங்கத்தால வரும்பொருள் பொருள். என்று பொருளபடும. மிகப்

பழைய காலத்தே தமிழகத்து வாழ்ந்து வந்த மக்கள், ஐரோப்பிய நாட்டில் அக்காலத்தில தலைமை வாய்ந்

சுங்கப் பொருள். திருந்த யவனருடன் (Greeks) வாணிகம் செய்துவந்தார்கள் என்

பது சரிததிர உண்மையாகும். வியாபாரத்தாற் கிடைக்கும் பெரும பொருளுக்காகத் தமது நாட்டை விட்டுத் தமிழ்நாடு போந்து, தமிழ் மக்களுடன் வேற்றுமை யின்றிக் கலந்துறைந்த யவனருடைய மாளிகைகள், காவிரிப்பூம் படடிணத்தில கண்ணுக் கெட்டாத தூரம விண்ணளாவி இருந்தன வென்று சிலப்பதிகாரம கூறுகின்றது.

“கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந் துறையும் இலங்கு நீர்வரைப்பு”

என்றும்

“கயலாய் மருங்கில் காண்போர்த தடுக்கும்
பயன, வறியா யவனா இருக்கையும்”

என்றும் காணப்படுகிற குறிப்புகளால், யவனர் நம் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தே குடிபுகுந்து வாணிகம் செய்து பெருமபொரு ளிட்டினர் என்பது தானே போதரும். இவ்வாறு மரக்கலங்களிலும், வேறு வழிகளிலும், தன் நாட்டெல்லைக்குள் வந்திறங்கியபொருள்களுக்கு அரசன் ‘சங்கம்’ என்னும் வரி வசூத்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

“நீரின் வந்த நிமிர் பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்,
வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும்,
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும், அகிலும்,
தென்கடல் முத்தும், குணகடல் துகிரும்,
கங்கை வாரியும், காவிரிப் பயனும்,
ஈழத் துணவும், காழ்சத் தாக்கமும்”

எனப்பட்டினப் பாலை கூறுவதால், அக்காலத்தில்

வாணிகம் செய்யப்பெற்ற பொருள்கள் இத்தன்மையன என்று அறியலாகும். அரசன் சுங்கமென்னும் வரியை வணிகருக்கு அமைத்ததுபோல, உழுதுண்டு வாழும் பெரு மக்களிடமும் ஆறிலொன்று இறை பெற்றான் என்று அறியப்படுகிறது.

இனி அரசன் பகைவர்மேற் பட்டையெடுத்துச் சென்று, மாற்றாரைப் போரிற் புறங்கண்டு, அவரிடம் பெறுகின்ற கையுறையும், கப்பமுடி அரசாங்கத்திற் வெற்றிப் பொருள். குரிய பொருளாகும். அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அடலேறென விளங்கிய கரிகால் பெருவளத்தான் என்னும் பெயர் பெற்ற சோழவேந்தன், போர்க்கோலம் கொண்டு, வடநாடு சென்று, தன்னை எதிர்ப்பாரும், பொருவாரும் இன்றி இமயமலையளவும் சென்று, அதற்கப்பாலும் தன்னைச் செல்ல வொட்டாது குறுக்கிட்டுத் தடுத்த அம்மலைமீது கடுங்கோபங் கொண்டு, தன் புலி முத்திரையை அம்மலைமேல் பொறித்து, மீண்டும் தமிழ்நாடு நோக்கி வருமபொழுது

“ மாநீர் வேலி வச்சிர நன்னாட்டுக்
கோணிறை கொடுத்த கொற்றப பந்தரும்
மகத நன்னாட்டு வாள்வாய் வேந்தன்
பகைப் புறத்துக் கொடுத்த பட்டி மண்டமும்,
அவந்தி வேந்தன் உவந்தனன் கொடுத்த
நிவநதோங்கு மரபில் தோரண வாயிலும் ”

பெற்றான் என்று சிலப்பதிகாரம் முழங்கு கின்றது.

இவ்வாறு அரசன் பெரும் பொருளும் அரசாங்கத் திற்கே உரியபொருளாம்.

குடிகளிடம் வரிவாங்கும் பொழுது, அரசன் எவ்வாற்றானும் அவாகளை வருத்தி வரி வாங்கும் முறை. வாங்குதல கூடாது. குடிகள் தம் பொருளை அன்போடும் அருளோடும் அரசனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமேயல்லால், அவர்கள் மனம் நொந்து கொடுக்கும் இறைப் பொருள், அரசனுக்குக் கேடு பயப்பதாகும் என்பது நாயனூர் பலவிடங்களில் வறபுறுத்துகின்ற உண்மையாகும். “ அழக்கொண்ட வெல்லாம், அழப்போம என்றமையால், குடி கொன்று இறை கொள்ளும் கோமகன் கெடுவது ஒருதலை யென்பது ” நன்கு உணர்த்தப் பட்டது.

போர் செய்து பொருளிட்டல் அரசற்குரிய முறையே யெனினும், அரசன் அறப்போர் செய்ய வேண்டுமே யன்றி மறப் போர் ஒரு நாளும் செய்ய லாகாது.

“ ஈன்றூள் பசி காண்பாளுயினும், செய்யற்க
சான்றோர் பழிகளும் வினை ”

என்றமையால், அறிவுடையார் பழிகளும் வினையை அரசன், ஒரு பொழுதும் செய்ய வொண்ணாது என்பது பெறப்படும். இவ்வாறு அறப்போர் செய்தல். மறப்போர் விளைததுச் சேர்த்த பொருள் எல்லாம், பச்சை மட்கலத்தில் நிறைத்து வைத்த நீர் போல,

நில்லாது அழியும் என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். அறப்போர் செய்யும் அரசன் மாற்றரசர் படையின்றி வலியிழந்து நிற்குங்கால் அவரை வெல்லுதல் அழகன்று எனக் கருதிப் பெருந் தன்மையோடு அப்பொழுது அவர் மேற் செல்லாமல், தனது ஆண்மையையும் அன்பையும் ஒருங்கே உமர்க்களத்தில் வெளிப்படுத்தின நென்பது, நம் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுகின்றது. நாயனரும் இதனை

“பேராண்மை யென்பதறுகண், ஒன்றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு”

என்று அருளிஞார். பகைவர்மேல் மிக வலிமையோடு போர் செய்தல் ஆண்மையே யாயி ஆண்மையும், அருளும். னும், மாற்றரசனுக்குத் தாழ்வு வந்த விடத்து, அவன் மீது இரக்கங் கொண்டு அன்பு பாராட்டுதலே, ஆண்மைக்கு அணியாகும். இப்பெருந் தன்மை கவிப்புலவராய கம்பர் பெருமானால் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. தன் படைக்கலமிழந்து, தனியனாய் அகப்பட்ட இலங்கையர் கோனது வலியற்ற நிலைகண்ட இராம வீரன், பகைவன் மீது பெருந் கருணை கொண்டு, “இன்று போய்ப்போரர்க்கு நீனை வாவென்று” சொல்லிய பெருந் தன்மையைக் கம்பர்

“ஆனையா வுனக்கமைநதன் மாருத மறைந்த
சூனையாயின கண்டனை யின்று போய்ப்போர்க்கு
நானை வாவென நல்கினனா கினங்கமுகின்
வானை தாவுறு கோசலை நாடுடை வள்ளல்”

என்று அழகாக எடுத்தமைத்தாா. இன்னும் பாரதத் தில் படைத்தலைவனான கர்ணனும், விஜயனது வில்லின் வீரனான விசையனும், அருள். போர் செய்த காலத்து தன்படைக் கலமிழந்து தனியாய் நின்ற கர்ணனை விசையன் பார்த்தது “இன்று போய்ப் போர்க்கு இனி நானே வா வென்று” கூறிய வீரத்தன்மையை வில்லிபுத்தூ ராழ்வார்,

“அன்று போர் புரி சேனையின் பதியான வீரனை நீ
இன்று போயினி நானேவா வென இனிதியம் பினனூல்
வென்றி கூர் வரி வின்மையா லடல் வெவ்வரககரை முன்
கொன்றகானையை ஒத்த பேரிசை கொண்ட ஆண்மையினுள்”

என்று வியந்து கூறுகின்றார். இன்னும்,

“வீரின் மையின் விலங்கா மென மதவேழமும் எறியான்
ஏறுண்டவர் நிகராயினும் பிறர் மிச்சில் என்றறியான்
மாறன்மையின் மறம் வாடி மென்றினையாரையும் எறியான்
ஆறன்மையின் முதியாரையும் எறியான் அடியில் உழவன்”

என்று அரசனது ஆண்மையோ டளாவிய அருளைச் சிந்தாமணி யாசிரியர் கூறுகின்றார். வேலைக் கையில் தாங்கிய வீரவேந்தன், ஒரு விலங்கைத் தன் வேலால் எறிந்து கொல்லுதல் இழுக்காமென்று எண்ணி வெறி கொண்டவேழத்தையும் வெட்டமாட்டான். போர்க்களத்தில் வடுப்பட்ட வீரன் தனக்கு ஒப்பான வறையிருப்பினும், மற்றொருவன் புண்படுத்திய வீரனைத் தான் வேலால் வெல்லுதல் வெற்றியன்றென

நினைந்து விலகிப் போவான். தன்னின் இளையாரையும், முதியாரையும், வேலாலெறிவது அறமன்றென் மெண்ணி அவர் மீதும் படையைச் செலுத்தான் என்று சிந்தாமணி ஆசிரியர் வீரனது அருளின் திறத்தை வியந்து கூறுகின்றார். இன்னும் புறநானூற்றில்

“மாண்ட அற நெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்”

என்று கூறு கின்றமையால், அறப் போரால் வரும் பொருளே அரசற்கு ஆக்கம தருவதா மென்றும், மாநிலங்காக்கும் அரசா எஞ்ஞான்றும் மறப்போர் செய்யலாகாதென்றும் நன்கு தெரிகின்றது.

இவ்வாறு போர்செய்கின்ற அரசர் நால்வகைப் படைகளை யுடையராய் இருந்தாரென்று பழைய நூல்களால் தெரிகின்றோம். தேர்ப்படை, நால்வகைப்படை. யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாள்படை, ஆகிய நால்வகை படைகளும் அரசற்குரியனவாச சொல்லப்படுகின்றன.

“உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா, வெல்படைவேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாம் தலை”

என்று நாயஞர் கூறுகின்றமையால், அஞ்சாது போர்க்களத்தில் நின்று போர்செய்யும் நாற்படைகளையுடைய அரசன் மிகச் சிறந்தோன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. வீரமும் மானமும் ஒருங்கே யமைந்தவராய், போர்க்களத்தில் பூத வுடமபை நீத்துப் புகழுடம்பைப் பெறுவதே பெரும்பேறென்று கருதிய வீரர் அக்காலத்தில் தமிழகத்தி லிருந்தாரென்று

பழைய நூல்களால் தெரிகின்றது. இதுவுமன்றிப் போர்க்களத்திற் சென்ற தமது மக்கள் ஆஞ்சா நெஞ்சுபடைத்தவராய் மாற்றார் முன்னின்று போர்

புரிந்து, அவர் படைக்கலத்தால் வீரமக்களும், வெட்டுண்டு, போர்க்களத்தில் இற வீரத்தாயரும்.

ந்தார் என்னும் சொற் கேட்டுப் பெற்றபொழு தடைந்த இன்பத்தினும், பேரின்ப மடைந்த வீரத்தாயர், நம் தமிழ் நாட்டிலிருந்தன் ரென்று, புறநானூறு முதலிய பழைய நூல்களால் அறிகின்றோம். இவ்வாறு நாட்டின் நன்மைக்காக உயிர்துறந்த பெருமக்களது வீரமும் புகழும் உலக முள்ளளவும் திகழவேண்டும் என்னும் பெரு நோக்கங் கொண்டு, அவ்வீரரது உருவமைந்த ஒரு பெருங்கல் ரட்டு, அக்கல்லில், அவ்வீரர் செய்த அரும் பெரும் செயல்களையும், அடைந்த வெற்றிகளையும் எழுதி, அவர் புகழை நிலைநிறுத்துவது தமிழ் வழக்கமாகும்.

இத்தகைய 'வீரக்கல்' தமிழ் நாட் வீரக்கல். - டில் இப்பொழுதும் பலவிடங்களில் நிலைபெற்றிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. இவ்வழக் கம்

“என்னை முன் நில்லன்மின்! தெவ்வீர், பலரென்னை முன்னின்று, கல்நின்றவர்”

என்னும் குறளாலும் விளங்குகின்றது. ஒரு போர் வீரன் தன் எதிரில் நின்ற வீரனைப்பார்த்து “எம்முடன் போர்செய்ய வந்துநிற்கும் வீரரே! எம்மரசனுடன் போர்செய்து இதற்கு முன் அவன் வேலாயுதத்தால்

அழிந்து, கல்விலை நிற்கின்ற வீரர் பலர். ஆகையால் நீரும் அவரைப்போல், கல்வில் நில்லாமல் உடலோடு நிற்க நினைத்தால், எம்மரசனை எதிர்க்கவேண்டாம்” என்று கூறும் வாயிலாக வீரக்கல்லின் தன்மையை நாயனார் விளங்க உரைத்தார். இவ்வழக்கம் தமிழ் நாட்டுப் பழைய வழக்கமென்பது

“காட்சிகால் கோள், நீர்ப்படை, நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை ஷாழ்த்தல்”

என்னும் தொல்காப்பியப் பாட்டாலும், மற்றும் புற நானூறு முதலிய நூல்களாலும் அறியப்படுகின்றது. தகுந்த இடத்தில் சென்று ஒரு கல்லெடுத்து அக்கல்லை

அவ்வீரனது உருவாக்கி, அதனை வீரக்கல்லின் தன்மை. - நதியில் நீராட்டி, குறித்த ஓரிடத்தில் நட்டு வீரனும், பெயரும், பீடும் எழுதி, அதற்குக் கோயிலும், மதிலும், வாயிலும் அமைத்து, வாழ்த்தி வணங்கி விழாவெடுக்கும் வழக்கம் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களில் விரிவாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“ஆடவந், பீடும் பெயரும் எழுதியதர் தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறநகு நிலை நடுகல்”

என்னும் அகப்பாட்டும இவ்வழக்கத்தையே குறிக்கின்றது. தமிழ் நாட்டில் அக்காலத்தில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் அரசன் வீரமாதெய்வமாகிய கண்ணகியார்க்கு வீரக்கல் நட்டு மகிழும் பொருட்டு, இமயமலையிற் சென்று

கல்லெடுத்து, கங்கையாற்றில் நீர்ப்படைசெய்து, வஞ்சி
 மாநகரில கண்ணகிக் கோட்டம் - என்னும் கோயி
 லமைதது. நடுகல் நட்டு விழா
 கண்ணகியின் வெடுத்த வரலாறு சிலப்பதிகாரத
 வீரக்கல். தில் மிக விரிவாக விளங்குகின்றது.

இத்தகைய விழாவையும் பெருமையையும் கண்டவீரர்,
 எப்பொழுதும் அழிதற் பாலதாகிய பூத வுடம்பைப்
 போர்க்களத்தில் மாய்ததேனும் உலக முள்ளளவும்
 பொன்றி ஒழியாத புகழுடம்பைப் பெற ஆவம
 கொண்டார்கள்.

நெடுங்கடலிற செல்லும மரக்கலத்திற்கு மாலுமி
 யொருவன் எவ்வாறு அவசியமோ அவ்வாறே ஒரு
 நாட்டிற்கும் வேந்தன் அவசிய மென்பது தமிழ்நாட்
 டிக் கொள்கையாகும். எல்லா வனங்களும் நிறைந்ததா
 யிருப்பினும், வேந்தனிலலாத நாடு மதியிலா வானம
 போலும், மணமிலா மலர்போலும், ஒளியிலா மணி
 போலும் பயனற்றதாகு மென்பது,

“ஆங்கு அமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
 வேந்தமை வில்லாத நாடு”

என்னும் திருக்குறளால் அறியப்படும். நாட்டில்
 குற்றம் நிகழ்ந்த பொழுது அதனை விசாரித்து நீதி
 செலுத்தியதும் அரசனே என்று தெரிகின்றோம்.
 இப்பொழுது பல நாகரிக முற்ற நாடுகளிலும்
 காணப்படுகின்ற, நீதிபதிகளைத் தலைமையாகக்
 கொண்ட நீதி மன்றங்கள் அக்காலத்தில் இருந்தன

வென்று கொள்வதற்குச் சான்றுகிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது. முறை தவறாமல் நடுநிலையில் நின்று நீதி செலுத்தாம மன்னவன், குடிகளால் பெரிதும் பாராட்டப் பெறுவானென்பது,

நீதி போற்றும்
அரசனே
இறைவன்.

பது,

“முறை செயது காப்பாற்றி மன்னவன் மக்கட்கு இறை யென்று வைக்கப்படும்”

என்னும் குறளால் அறியலாகும். இவ்வண்ணம் முறையால் உலகம் காக்கின்ற அரசனே முழுமுதற் பொருளோடு ஒப்பவைத்தெண்ணுவது, தமிழ் நாட்டு வழக்க மென்பது,

“திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமலைக்கண்டேனே”
என்னும் திருவாய் மொழியாலும் அறியப்படும்.

வேந்தன் நீதி செலுத்தும் பொழுது நடு நிலையில் நின்று ஆராய்ந்து குற்றத்திற்குரிய தண்டனை விதித்தா னென்று தெரிகின்றது.

“குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில்”

என்பதனால், குற்றம் செய்தவனைத் தண்டித்து ஒடுககுதல் அரசநீதி யென்பது விளங்கும். மேலும்

“கொலையிற் கொடியாரை வேந் தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனோடு நேர்”

என்னும் குறளால், கொடுங்குற்றம் செய்யும் கொடியாரைக் கொல்வது, வளரும் பயிர் குற்றம் கடிதல். ருக்குக் களைபறித்தாற்போல, நாட்டிற்கு நன்மை பயக்கும் என்பது அறியப்படும். பயிர்

செழித்தோங்கி வளர வேண்டுமாயின் அதற்கிடை யூறு செய்கின்ற களைபறித்தல் எவ்வாறு அவசியமோ அவ்வாறே நாட்டில நலம்பெருக - வேண்டுமாயின் அரசன் கொடியாரைத் தண்டித்து நாட்டினின்றும் களைய வேண்டுமென்பது ஆசிரியரது கருத்தாகும்.

உலகம் காக்கின்ற வேந்தரிடத்து ஓர் ஒளி வேந்தன் ஒளி. உண்டென்றும், அவ்வொளியே உலகினைக் காக்கும் பெருந் திறமாமென்றும், அவ்வொளியே அவர் மாட்டுள்ள தெய்வத் தன்மையை உணர்த்து மென்றும் தமிழ் நூல்கள் கருதுகின்றன. அரசன் உருவத்தால சிறியனையாயினும், அவன் பாலுள்ள ஒளியால், அவனை மக்கள் போற்ற வேண்டுமென்றும் கருத்தை நாயனார்

“இளையர், இனமுறையர், என்றிகழார் நின்ற ஒளியோடு ஒழுகப் படும்”

என்று அரசனிடத்துள்ள ஒளியைக் குறிக்கின்றார். இக்கருத்தையே சிந்தாமணி ஆசிரியரும்

“உறங்கு மாயினும் மன்னவன் தன் ஒளி கறங்கு வெண்திரை வையகநு காக்குமால் இறங்கு கண்ணிமையார் விளித்தே யிருந்து அறங்கள் வெவவ அதன் புறம் காக்கலார்”

என்னும் பாட்டால், அரசன் உறங்கு கின்றகாலத்தும், அவன் ஒளி உலகத்தைக் காக்கும் என்னும் உண்மையால் விளக்குகின்றார். இவ்வொளி பொருந்திய அரசன் நீதி போற்றும் முறையில் நேர்மை குன்றி ஒரு திறம் பற்றுமாயின், அவ்வரசனுக்கு

அறமே கூற்றாகும் என்று பழந்தமிழ் நூல்கள் முழங்குகின்றன.

செங்கோல் வழுவாத அரசியல் நடத்துகின்ற அரசனைச் சூழ்ந்து, ஐம்பெரும் கூட்டங்களும், எட்டுப் பெரிய ஆயங்களும் அமைந்திருந்தன வென்று சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. நாயனரும் அமைச்சனது தன்மை கூறுகின்ற இடங்

களில், அவனுக்கு மிக இன்றியமை சபைகளும் யாத குணமாகச் சொல்வன்மையை ஆயங்களும். அமைத்திருக்கின்றார். நாடாளு

கின்ற அரசற்குத் துணையாயிருக்கும் அமைச்சர், அவையஞ்சா திருக்க வேண்டும், சொல்வன்மை யுடையராய் இருக்க வேண்டும், சபையின் குறிப்புத் தெரிந்து பேச வேண்டும் என்று பல வாறாகக் கூறுகின்றமையால், அக்காலத்தில் அரசனைச் சுற்றி லும பெரிய சபைகள் இருந்தன வென்பதும், அச் சபையாருக்கு அரசாங்க முறைகளை எடுத்துக்கூறி, அவருடைய ஆதரவு பெறுதற்கு அமைச்சர் பேசும் திறமை பெற்றவராயிருக்க வேண்டு மென்பதும், அவ்வாறு சபையார் ஒப்புக் கொண்ட கருத்தையே அரசன் நடத்தி முடித்தான் என்பதும், அனுமானத் தால் அறியப்படும். இக்காலத்தில் சட்ட சபைகளி லும மன்றைய சபைகளிலும், அரசாங்க முறைகளைத் தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் எடுத்துப் பேசும் திற மை வாய்ந்தவர்களுையே அமைச்சர்களாக நியமிக்கக்

காண்கின்றோம். அதுபோல, அக்காலத்திலும் அரசாங்கத்தில் சில சபைகள் இருந்ததனூ சொல்வன்மை. லேயே, சொல்வன்மை அமைச்சர்க்கு வேண்டும் அருங்குணங்களில் தலையாய் நிற்கும் தகுதிபெற்றது போலும்! இன்னும் அமைச்சரையிருப்பவனுக்குத் தருக்க நூல்பயிற்சி (Logic) இன்றியமையாததென்று நாயனார் கூறுகின்றமையால், அக்காலத்திலும் சபையிலுள்ள அங்கத்தினர் அமைச்சரிடம் கேள்விகள் கேட்கும் வழக்கமிருந்த தென்று ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

“ஆற்றின் அளவறிந்து கற்க, அவையஞ்சா
மாற்றம் கொடுத்தற் பொருட்டு”

என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றமையால், சபையின் உறுப்பினர் நிகழ்த்தும் வினாகளுக்கு அஞ்சாமல், அப்போதைக்கப்போது மாற்றம் கொடுத்தற்கு அமைச்சர் அளவைநூல் (Logic) நன்றாய் அறிந்திருக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. பலநூல்களைப் படித்திருந்தாலும் சொல்வன்மை யிலலையானால் அமைச்சர்க்குச் சிறிதும் பயனில்லை யென்பது ஆசிரியரது அடிப்படையான கருத்தாகும். அழகிய மலருக்கு மணமே சிறப்பாயிருத்தல் போல, அறிவுடைய அமைச்சர்க்குப் பேசுந் திறமையே பெருஞ்சிறப்பாகும். பேசுந் திறமைபெற்ற அமைச்சனை வெல்லுதல் அரிதாமென்பது

“சொல்லல் வல்லன் சோர்விலன், அஞ்சான் அவனை
இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது”

என்னும் திருக்குறளால் தெளிவாக விளங்கும்.

இனி அரசனைச் சூழந்திருந்த ஐம்பெருங் கூட்டங்கள் எவையென்று ஆராயுங்கால, அமைச்சர், காலக்கணிதா, தானைத்தலைவர், தூதுவர், சாரணர்

ஐம்பெருங்
சபைகள்.

இவாகளே ஐம்பெருஞ் சபையினர் என்று திவாகரம் முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றன. ஏற்ற பொருள்களை

ஏற்றபொழுது அரசறகு எடுததுரைக்கும் தன்மை வாய்ந்தவராய், இயற்கையாகிய நுண்ணறிவோடு, நூலறிவும் அமையப்பெற்றவராய், பேசந் திறமை பெற்றவராய்த் திகழ்பவரே அமைச்சராதற் குரியர். அரசன் சொல்லும்பொருளையெல்லாம் ஆமோதித்தல்

அமைச்சர் (1) அமைச்சர்க்கு அழகன்று. அரசனாகும், நாட்டிற்கும், உறுதியுடையவற்றைத் தோந்து சொல்லுதலும், அரசனது செவ்விபாத்துக குறிப்பறிந்து, தன்கருத்துக்களைச் செமமையாகச் சொல்லுதலும், அவ்வாறு தான்துணிந்து கூறிய தெளிபொருளை அரசன் ஒப்புக்கொள்ளாளுயின், தனது நுண்ணிய அறிவாலும் சொல்வன்மையாலும், உண்மையை உறுதியாக எடுத்துரைப்பதும், அமைச்சனது தன்மையாம். அரசன் நன்மையை நாடிச் செய்யும்பொழுது அவனை மேன்மேலும் அவவழியிற் செல்லுமாறு ஊக்கப்படுத்தியும், தீயவழியிற் செல்லும்பொழுது அவ்வாறு செல்லவொட்டாது தடுத்தும் அறங்காப்பவனே அமைச்சராவான். வேந்தரைச் சாரந்தொழுகும் அமைச்சர் அவரை மிக நெருங்காமலும், விலகி அகலாமலும்

நெருப்பினிடத்தே குளிர காய்வார்போல நின்றொழுமுக
வேண்டுமென்று நாயனார் கூறுகின்றார்.

அககாலத்திய அரசா போர் தொடங்குமுன்,
நன்னாளும் நற்பொழுதும் பார்த்து, அதன் பின்னரே
தாம் மேற்கொண்ட வேலையில் இறங்குவர் என்பது
நம் பண்டை நூல்களில் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றது.
இவ்வாறு நல்வேளையும் பொழுதும் பார்த்துச் சொல்
காலக்கணிதர் (2) வதற்கு காலக்கணிதர் இன்றி
யமையா திருந்தமையால், அவரும்
ஐம்பெருங் குழுவில ஒன்றாயினர் போலும்! அக்காலத்
தில் அரசா போருக்குப் புறப்படும் பொழுது நன்னாள்
பார்த்து, தம் வாளும் குடையும் முரசும் பிறிதோ
ரிடத்தில பெயர்த்து வைத்துப் பின் படைதிரட்டிப்
போருக்கு எழுந்தனா என்று தெரிகின்றது. வட்
நாட்டுக்கும படையெடுத்துச் சென்ற திருமாவளவன்
என்னும் கரிகாற்சோழன்,

“வாளும் குடையும், மயிர்க்கண் முரசும்,
நாளொடு பெயர்த்து”

நாட்செய்துகொண்டு போர்க்கு எழுந்தானென்
றும், செழுமபோர் வல்ல சேரன் செங்குட்டுவன்,
நில குறு நிலமன்னர் குறுமபை அடக்குமாறு,
நெவகுண்டு போர்க்கெழுந்த காலத்து, அங்கிருந்த
நாலக்கணிதன் எழுந்து, அரசனது கோபத்தை
ஆற்றி, நல்ல முழுததம் இதுவென்று சொல்ல, வேந்த
றும் உடனே போர்க்கு நாட்செய்தான் என்றும்

சிலப்பதிகாரத்துள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அரசன் அடல் எறு போன்று எழுந்தகாலத்து

“ ஆறிரு மதியினும் காருக வழிப்பயின்று,
ஐந்து கேள்வியும் அமைந்தோன் எழுந்து,
வெந்திறல் வேந்தே! வாழ்க நின்கொற்றம்,
இருநில மருங்கின் மன்னரெல்லாம் நின்
கிருமலர்த் தாமரைச் சேவடி பணியும்
முழுத்தம் ஈங்கிது, முன்னிய திசைமேல்,
எழுச்சிப் பாலை ஏகென் நேத்த
மீளா வென்றி வேந்தன் டேட்டு
வானம் குடையும் வடதிசைப்
பெயர்க்கெனப் பணித்தான் ”

என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுவதால், நல்ல முழுத் தத்தில் காலக்கணிதரைக் கலந்தே அரசன் போர் செய்தான் என்று தெரிகின்றோம். இவ்வழக்கம் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலிய தமிழ் நூல்களிலும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

இக்காலத்தில் போா நிகழ்த்தும் அரசர் தானேத் தலைவரை யெல்லாம் ஒருங்கே யழைத்து ஆலோசித் தல் போல, அக்காலத்திலும் சேனாபதியர் தல் போல, அக்காலத்திலும் (3) போர்த் தொழிலைக் குறித்து ஆராய் வதற்கு சேனாபதியராலமைந்த ஒரு சபை இருந்த தென்று அறியப்படுகின்றது.

இவ்வாறே, தூதுவரும் அரசனுக்கு ஓர் அங்க மாக விளங்கினர், என்பது நாயனார் குறளால் நன்கு தெரிகின்றோம். தூதின் இயல்பு கூறவந்த நாயனார்,

அறிவும், உருவும், ஆராய்ச்சியும், ஆன்ற குடிப்பிறப்பும் உடையார் தூதாம் தொழிற்குரியர் என்றும், மாற்றரசரிடம் தாம் மேற்கொண்டப் பொருளைப் பற்றிப் பேசுங்கால், காலமும் இடமும் தேர்ந்து, தொகுத்தும் வகுத்தும் இன் சொல்லால் எடுத்துச்

சொல்லி, தம் அரசற்கு நன்மை தூதுவர் (4) பயப்பவரே தலையாய தூதுவராமென்றும் கூறுகின்றார். தூதுவர் பகையரசரிடத்திற் பேசும்பொழுது, உறுதியோடு தம் கருத்தை யுரைக்கவேண்டுமேயன்றி, சொல்லிற் சேர்வும், கலங்கிய உள்ளமும், தூது செல்வார்க்கு ஆகாவாம். தூது செல்பவர் அறிவிலும், சூழ்ச்சியிலும் வல்ல வராயிருந்தால் பெரிதும் அரசனுக்கு நன்மை விளையுமென்பதற்குப் பாண்டவர்க்காகத் தூது சென்ற கண்ணபிரான் கதையே போதிய சான்றாகும்.

தூதுவர் போலவே அரசாங்கத்திற்கு ஒற்றரும் மிக அவசியமாகும். மற்றைய நாடுகளில் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சிகளையும், இயக்கங்களையும் அறிவதற்கு ஒற்றர்

ஒற்றர் (5) மிக அவசிய மென்பது திருவள்ளுவர் கொள்கையாகும். அறிவுடைய அரசன், ஒவ்வொரு நாட்டிலும், ஒவ்வொரு நாளுந் நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை ஒற்றரால் நன்கு அறிந்து கொள்வான். பிறர் தமமைக்கண்டு ஐயுறுவண்ணம் அயல் நாடு சென்று, அங்கு நிகழும் செயல்களின் தன்மையை உள்ளவாறுணர்ந்து, தம் அரசற்கு உணர்த்துபவரே ஒற்றராம் தொழிலுக்கு உரிய

ராவார். தமிழ் நாட்டில் ஒற்றர் பெரும்பாலும் துறவிக்குரிய காவியுடை தரித்து, துறவொழுக்க முடையார் போல நடத்து அயல் நாட்டு நிகழ்ச்சிகளை நன்றாய் அறிந்தன. ரென்பது சரித்திர உண்மையாகும். துறவிக்குரிய உடை தரித்தவர் பல நாடு

ஒற்றரால் விளையும் களுக்குச் சென்றால், பற்றெல் லாம் அற்ற பெரியார், உண்மை காணும் பொருட்டு உலகில் சுற்றித்

திரிகின்றார் என்று எல்லாரும் எண்ணுவார்களே யல்லாமல், எவரும் அயல் நாட்டானென்று ஐயுற மாட்டார்கள். இவ்வாறு சென்று மற்றைய நாடு களிலுள்ள குடிகளின் மனப்பாங்கையும், உட்பகை புறப்பகை முதலிய பகைகளையும் தெளிவாக உணர்ந்து தம் அரசனுக்குச் சொல்வார்கள். அயல் நாட்டின் உட்கிடை யுணர்ந்த அரசன், பகைவரை எளிதில் போர்க்களத்தில் வென்று, வெற்றிமாலே சூடுவான். இத்தகைய நன்மைகளை யெல்லாம் நன்குணர்ந்தே ஒற்றரை மன்னவன் கண் என்றும், ஒற்றரை ஆளா அரசற்குக் கொற்றம் இல்லை என்றும் நாயனார் வியந்துரைக்கின்றார். இனி ஒற்றரின் தொழிலை உணர்த்தப் போந்த நாயனார்

{ “வினைசெய்வார், தம் சுற்றம் வேண்டாதார், என்றவகு அனைவரையும் ஆராய்வது ஒற்று”

என்று கூறுகின்றமையால், தன் நாட்டில் பலவகைத் தொழிலில் அமர்ந்திருப்போரையும், சுற்றி யிருக்கும் சுற்றத்தாரையும், எதிலராகிய பகைவரையும் ஆராயும்

தன்மை ஒற்றரிடத்தே அமைந்து விளங்கும். ஆகவே அரசன் தன் நாட்டிலுள்ள காவாடும் வன்னெஞ்சுக் கள்வரையும், உட்பகையையும் நன்றாய் ஒற்றரால் உணரவேண்டுமென்பது விளங்குகின்றது.

“பல்குழுவும், பாழ் செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்கும்
கொல் குறும்பும் இல்லது நாடி”

என்று நாயனார் அருளுகின்றமையால், அரசாங்க விரோதமாக அமைந்துள்ள பல கூட்டங்களையும் (Cliques) உடனுறைந்தே கொல்லும் உட்பகையையும், போர்க்காலத்தில் மாறுபடும் குறும்பர் கூட்டங்களையும், அரசன் ஒற்றரால் நுணுக்கமாய் அறிந்து அவற்றை அழிக்கவேண்டும். ஒரு ஒற்றர் அறிந்து சொல்லும் பொருளை மற்றொரு ஒற்றரது கருத்தைக் கொண்டு ஆராய்ந்து, ஒருவர்க்கு மேற்பட்ட ஒற்றர் உரைக்கும் பொருளில் ஒற்றுமை காணப்பட்டால், ஒற்றரை ஆளும் அது உண்மை யெனத்துணிந்து, வேண்டுவன செய்ய முற்படவேண்டும்.

ஒற்றரை ஆளும்
தன்மை.

“ஒற்றொற்றித் தந்த பொருளையும் மற்றுமோர்
ஒற்றினால் ஒற்றிக் கொளல்”

என்ற திருக்குறளில் கண்ட பொருளையே சிந்தாமணி யாசிரியரும்

“ஒற்றர் தங்களை ஒற்றரினாய்தலும்
கற்றமாந் தரைக் கண்ணெனக் கோடலும்
சுற்றம் சூழ்ந்து பெருக்கலும், சூதரோ
கொற்றங் கொள் சூறிக் கொற்றவர்க் கென்பவே”

என்று அமைத்தனர். இவ்வாறு மறைவிடத்தில் நிகழும் செயல்களை யெல்லாம் அறியும் ஒற்றரைத் தன்னாட்டினரும் ஒற்றர் என்று உணராதவாறு அவர்க்கு அளிக்கும் சிறப்புகளையும் பொருளையும் மறைவாகவே அரசன் கொடுக்கவேண்டும். இத்தகைய ஒற்றர், அரசாங்கத்தில் ஐம்பெரும் சபையில் ஒன்றாய் அமைந்திருந்தனரென்பது அறியற் பாலதாகும்.

இனி 'எண் பேராயம்' என்று எண் பேராயம். சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்ற பெருஞ் சபைகளின் வகை,

“காணத்தியலவர், கரும் விதிகள்,
கனகச் சுற்றம், கடைக்காப்பாளர்,
நகர மாந்தர், நனிபடைத் தலைவர்,
யானை வீரர், இவுளி மறவர்
இனையர் எண் பேராயமென்ப”

என்னும் திவாகரக் குறிப்பால் தெரிகின்றது. இவற்றுள் நகரமாந்தர் என்பது நாட்டில் வாழும் மக்கள் தொகுதியினரைக் குறிக்கும் என்று கொள்ளப்படுமானால், அக்காலத்திலேயே குடிகளின் கருத்தை அரசாங்கத்திற்கு அறிவிப்பதற்கு ஓர் பேராயம் (Popular Assembly) இருந்ததென்றும், அரசன் குடிகளையும் தன் அரசியலில் இணைத்து மாந்தர் ஆயம்.

அவர் தம் உரிமையை உணர்த்தினான் என்றும், இம்மாந்தர் ஆயமே குடியரசின் முயலாக அக்காலத்தில் விளங்கிய தென்றும் கொள்ள இடமிருக்கின்றது. ஆகவே இக்காலத்தில் அரசியல்

முறையில் வழங்கி வருகின்ற அங்கங்களிற் பல, அக்காலத்தே முனை கிளம்பி யிருந்தன வென்பதும், சில முற்றி யிருந்தன வென்பதும் அறியப்படு கின்றது.

இனி அரசனது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த நாடு எத்தன்மைத்தென்றும், அந்நாட்டில் வாழ்ந்த நன் மக்கள் எத்தன்மையென்றும், ஆராய்வது அவசிய மாகும். நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம், குடிவளம் ஆகிய நால்வகை வளங்களும் உடையதாய்ப் பசியும், பிணியும், பகையும் இன்றி, வசியும் வளமும் சுரந்து விளங்கும் இடமே நாடென்று பெயர் பெறும். தன் னிடம் பொருந்திவாழும் குடிகளுக்கு வருத்தமின்றிப் பொருள் அளிக்கும் வளமுடையதாய், பிறநாடுகள் பொறுத்த பாரமெல்லாம், ஒருந் நாட்டின் நால்வள கே தன்னிடம் வந்த காலத்தும், மும் நல் இயல்பும். அவற்றைத் தாங்கும் தகுதியுடைய தாய் அமைந்திருப்பதே நாடாகும். வேளாண்மையால், வளம் பெருக்கும் தாளாளரும், நற்றவஞ்செய்யும் நல்லோரும், வாணிபத்தாற் பொருள் பெருக்கும் வணிகரும் பொருந்தி வாழுமிடமே நாடென்று சிறப் பித்தற்குரியதாகும்.

“ தள்ளா விளையுளும் தக்காரும், தாழ்விலாச் செல்வருஞ் சேர்வது நாடு ”

என்று திருக்குறள் கூறுகின்றது. இவ்வுண்மையைச் சிந்தாமணி யாசிரியரும்,

“நற்றவஞ் செய்வார்க்கிடம், தவஞ் செய்வார்க்கும்ஃகிடம்
நற்பொருள்செய்வார்க்கிடம், பொருள் செய்வார்க்கும்ஃகிடம்”

என்று எடுத்துரைத்தார். வறியார்க்கு வழங்கக் குறையாவளத்தை யுடையதாய், பகைவரால் அழிக்கப் பெற்றாலும் தன் வளம் குன்றாததாய், ஆற்றுப் பெருக்கும், ஊற்றுப்பெருக்கும் உடையதாய், மலை வளமும், நிலவளமும் பொருந்தியதாய் விளங்கும் நாடே நன்நாடாகும். இத்தகைய நாட்டில் அரசற்குப் பகை செய்யும் பல்குழுவும், நாட்டைப் பாழ் செய்யும் உட்பகையும், கொற்றவனையலைக்கும் கொல் குறும் பும் காணப்பட்டால், பசும்பயிரைச் செழித்து வளரவொட்டாது தடுக்கும் நச்சுக்களையைப் பறித்தெறிவதுபோல, அரசன் அவற்றை வேரொடு களையவேண்டும். பகைவர் பயமின்றிக் குடிகள் நன்கு வாழுமாறு நால்வகை அரசன்களையுடையதே நாடாகும். நீர் அரசன், நிலவரண், மலை அரசன், காட்டரண் என அரசன் நால்வகைப்படும், என்பது

“ மணி நீரும், மண்ணும் மலையும், மணிநிழல்
காடு முடைய தரண் ”

என்னும் குறளால் நன்கு விளங்கும்.

நாட்டில் வாழும் குடிகள் உயர் குடிப்பிறந்தார்க்குரிய ஒழுக்கங்களை யுடையராயிருத்தல் வேண்டும். நற்குடிப்பிறந்தார் ஒழுக்கமும், வாய்மையும் நாணும் உடையராய் ஈகையும் இன் சொல்லும் அமையப்

பெற்றவராயிருப்பார். இத்தகைய நல்ல குடிப்பிறந்தார்

குடிகளின்
தன்மை.

நல்கூர்ந்தாரானாலும் வறியார்க்கு
எஞ்ஞான்றும் இல்லை யென மாட்
டார்.

“ இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே உள ”

என்று நாயனார் அருளிஞார். நிலத்தின் இயல்பை
அதன் கண் முளைத்த முளை காட்டுதல்போல, குலத்
தின் இயல்பை, அக்குலத்திற் பிறந்த மக்கள் சொல்
பண்புடைமை. காட்டிவிடும். தீயசொற்களை வழக்
கியும் வாயாற் சொல்லுதல் ஒழுக்க

முடையார் மாட்டு இல்லையாம். ஒழுக்கம் விழுப்
பம் தருதலால், அதனை உயிரினும் மேலாக மேன்
மக்கள் போற்றுவார்கள். தானமே உயிரினும் மாண்
புடைய தெனப்போற்றுவது நன்மக்கள் குணமாகும்.

“ மயிர் நீப்பின் வாழா கவரிமா அன்றார்
உயிர் நீப்பர் மாணம் வரின் ”

என்ற நாயனார் வாக்கே இதற்குப் போதிய சான்றா
கும். குடிகள் செறுக்கும் சிறுமை
மாணமுடைமை.

யும் இல்லாது, பெருமை யுடைய
வர்களாய் வாழ்ந்திருப்பார். பெருமை பெருமீதமின்
மையென்றும், “ பணியுமாம் என்றும் பெருமை ”
என்னும் பெருமையின் இயலுக்கிணங்க, பணிதலா
கிய அணியைக்கொண்டு அவர் விளங்குவார். நன் மக்
கள், பிறரது சீரெல்லாம் எடுத்துரைத்து, சிறுமை

புறங்காத்து எல்லாருக்கும் நல்லாராய் வாழ்வார்கள். பெறுதற்கரிய பகுத்தறிவு பெற்ற மக்களுக்குரிய சான்ராண்மை. ஒழுக்கத்தைநாயனார் சான்ராண்மை யென்னும் பெயரால் நன்கு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“ அன்பு நாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ சால்பு ஊன்றிய தூண்” [டைந்தும்

என்றமையால், இவ்வைந்து குணங்களும் அமையப் பெற்றவரே மக்கட் பண்புள்ளவர் என்று நாயனார் கருதுகின்றார்.

இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்தல் சான்ராண்மைக்கு அழகாகும். இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல், அவர் நானும் வண்ணம் நன்னயம் செய்துவிடலேயாம் என்று நாயனார் அருளுகின்றமையால், தன்பம் ஒருவன் நமக்குச்செய்த விடங்கு அதனைப் பொறுத்தலோடமையாது, அவனுக்கு நன்மையே செய்யவேண்டி மென்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. தம்மிடம் எப்பொழுதும் பகைமையே செய்தொழுகுவார் மாட்டும் தாம் பண்புடையராய் ஒழுகுதலே அறிவுடையார்க் கழகாகும். அறிவுடையார் பெரும்பாலும் உலகில் பொருளுடையராய் இராரென்றும், பொருளுடையார் பெரும்பாலும் அறிவுடையராய் இராரென்றும் உலகில் விளங்கும் உண்மையை நாயனார் நன்றாய்க் கூறிப் போந்தார்.

“இருவேறு உலகத்தியற்கை ; திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வெறு”

என்று நாயனார் அருளுகின்றார். அள விறந்த பொருள் பெற்றிருந்தும், அதனைத் தாமும் துய்த்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிப் பயன் படுத்த அறியாத பேதையர் இவ்வுலகில் இருப்பதும் இறப்பதும் ஒன்றேயாம்.

பொருளல்ல வற்றைப் பொரு ள்கையின்பம். பொருளல்ல வற்றை முய ன்று தேடியும் பயன் படுத்தாது பற்றுள்ளம் செய்யும் மயக்கமே, பிறப்பிற்கு வித்தாகும். வறியார்க்கு ஒன்றும் வழங்காத வன்கண்ணனிடம் உள்ள செல்வம் ஊர் நடுவே நச்சு மரம் பழுத்தாற் போலவும், நய னுடைய நல்லானிடம் உள்ள செல்வம், பயன் மரம் உள்னூர்ப் பழுத்தாற் போலவும் விளங்கும்.

மக்கள் தாம் வாழும் குடியை மேன்மேலாகப் பெருக்கி வளர்க்க வேண்டும். அறிவினாலும், முயற்சியாலும் ஒருவனது மரபின் பெருமை உயரும். அறியாமையாலும், மடியினாலும் அப்பெருமை தளரும்.

மக்கள் மேற்கொள்ளத்தக்க முயற்சியுடையது. மக்கள் மேற்கொள்ளத்தக்க முயற்சியுடையது. சிகள் பலவா யிருப்பினும் அவற்றுள் பல வகையாலும் தலையாய நிற்கும் தகுதி வாய்ந்தது பயிர்த்தொழிலையா மென்று நாயனார் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”

என்றமையால், வேளாண்மையே மற்றெல்லாத்

தொழிலிலும் சிறந்த தென்பது விளங்கும். வேளாண்மையை மேற்கொண்ட தாளாளர் பிறரிடம்குறை கூறி ஒரு பொருளை இரவார். தம்மிடம் வந்து இரப்பவர்க்கு அவர் வேண்டிய பொருளைக் கரவாது கொடுப்பார். உலகிலுள்ள பசி நோய் நீக்கி, ஆருயிர் மருந்தாய் உணவை ஆக்கி, நாட்டையும், அரசாங்கத்தை வேளாண்மையும் காப்பது வேளாண்மையே யாகும் என்று சொல்வது மிகையாகாது.

“வாழி நான் மறையோர்கள் வளர்க்கின்ற வேள்விகளும் ஆழியால் உலகளிக்கும் அடல் வேந்தர் பெருநூதிரும் ஊழிபெயரினும் பெயரா உரையுடைய பெருக்காளர் மேழியால் விளைவதலால் வேறென்றால் விளையாவே”

என்று கல்வியிற் பெரிய கம்பர் வேளாண்மையின் பெருமையை விரித்துரைத்தார். வேளாண்மையே வறுமையை நாட்டினின்றும் அகற்றும் நற்பணியாமென்பது

“இலமென்றசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நில மென்னும் நல்லாள் நகும்”

என்றும் நாயனார் நயும் பொருந்திய வாக்கால் நன்குணரப்படும். இத்தகைய முயற்சி திருவினையாக்கும். முயற்சி யின்மை இன்மை புகுத்து விடும். வறுமை போல் துன்பம் உலகில் வேறில்லை. இல்லாளை இல்லாளும் வேண்டாள்; ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்; அவன் வாய்ச் சொல்லும் செல்லாத தாகும்.

“நற் பொருள் நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல் கூர்ந்தார்
சொற் பொருள் சோர்வுபடும்”

என்றமையால், மெய் நூற் பொருளை ஐயந்திரிபற அறிந்து சொன்னாரேனும், வறியார் சொல் சோர்வு படும் என்பது விளங்கும். இவ் வறுமை.

வறுமை காரணமாகப் பிறரிடம் சென்று இரந்து உயிர் வாழ்தல், வறுமையினும் துன்பம் தருவதாகும். கரவாத திண் அன்பில் கண்ணன் னார் கண்ணும் இரவாத் வாழ்வதே வாழ்க்கை யெனப் படும். தம் வறுமை காரணமாக மானம் துறந்து, குறை யிரந்து வறியார் நிற்குங்கால், 'சொல்லப் பயன்படுவர் மேலோர்' என்றவாறு, மேலோர் வறுமை யென்ற சொற்கேட்ட அளவிலே, பொருள் கொடுத்து வறுமைநோய் களைவர். கீழ் மக்கள் தம்மை வறியார் இறைஞ்சி எத்திப் பாரியே யென்று பன் முறை கூறினும் யாதும்கொடார். ஆகவே, மேற் கூறிய நல்லொழுக்கம் அம்மையப் பெற்றவராய், வறுமை, அறியாமை முதலிய இழுக்குகளின் நீங்கிய வராய் வாழும் மக்களே நற்குழிகள் என்று எடுத்துக் கூறும் இயல்புடையராவார்.

இன்ப இயல்

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருள் மூன்றனுள், இன்பத்தை நாயனார் காமத்துப் பால் என்னும் பகுதியில் இனிது எடுத்துக் கூறுகின்றார். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் தமது

அரிய பெரிய நூலில் சிற்றின்பத்தின் இயல்பை எடுத்துரைக்கின்ற காமத்துப்பாலே அமைத்தது, அந்நூலின் பெருமைக்கும், அப்பெரியாரது உயரிய மனநிலைமைக்கும் பொருந்தாதென்றும், அப்பாலின் உண்மைத் தன்மையுணராத ஒரு சிலர் கருதுகின்றார்கள். ஆதலின் இன்பப்பாலின் வகையினையும் அழகினையும் ஆராயப் புகுமுன்னர், ஆசிரியர் சிற்றின்பத்தின் இயல்

இன்ப இயலின் உண்மை நோக்கம். பைத் திருக்குறளில் அமைத்து எழுதிய கருத்தைச் சிறி தாராய் வது மிகையாகாது. காமம் என்ற சொல்லைக் கேட்ட அளவாலே அது தீது என்று கொள்ளுதல் தவறாகு மென்று நற்றமிழ்ப் புலவர் நக்கீரர் அருளுகின்றார். சிற்றின்பத்தின் உண்மைத் தன்மையினை ஆசிரியர் நன்கு அறிந்தவரே யாதலால், பேரின்பத்தின் பெருமையையும், செம்மையையும், மக்கள் செவ்வையாய் அறிந்து, அப்பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைய ஆர்வம் கொள்ளுதற் பொருட்டே சிற்றின்பத்தின் திறத்தை விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார். மேலும் இன்பம் என்பதே இன்னதென்று அறியாத ஒருவனுக்குப் பேரின்பத்தின் பெருமையை எடுத்துரைத்து, அவனை அப்பேரின்ப நெறியில் ஈடுபடச் செய்வது இயலாததாகும்.

உலகப் பொருள்களின் அழகையும் நயத்தையும் ஒரு சிறிதும் காணப்பெறாத ஒருவனுக்கு உலகத்தின் ஆருமை பெருமைகளை எடுத்துக் கூறுதல் இயலாத ஶ்ராமபோலவும், சுவையென்பதே இன்னதென அறி

சிற்றின்பம் கூறிப்
பின் பேரின்பம்
கூறல் எளிது.

யாத ஒருவனுக்கு அமுதத்தின்
அருமையை விளங்க உரைத்தல்
இயலாதவாறு போலவும், இன்பம்
என்பதே இண்ணதென்று அறியாத

ஒருவனுக்குப் பேரின்பத்தின் பெருமையை விளங்கக்
கூறுதல் பெரும்பாலும் இயலாததேயாகும். உலகில்
மக்களாய்ப் பிறர்ந்தவர்களுள், மேலைத் தவத்தால்
மெய்த்துற வடைந்த பெரியாரைத் தவிர்த்துப் பெரும்
பாலும் மாந்தர் சிற்றின்பத்திலேயே ஈடுபட்டிருக்கக்
காண்கின்றோம். இவ்வாறு சிற்றின்பத்தில் அழுந்திக்
கிடக்கும் மக்களை, அந்நிலையினின்றும் உயர்த்தி அவர்
கருத்தை விழுமிய பேரின்ப ரெறியில் பதித்தலே
இன்பப் பாஸின் உண்மையான நோக்கமாகும். சிற்
றின்பமே பெரிதென நினைந்து, சிற்றின்பம் துய்த்
தலே மக்களாய்ப் பிறந்தார் பெறும்பேறு என்று
எண்ணியிருக்கும் ஒருவனை, எளிதில் அந்நெறியை
விட்டு நன்னெறிக்குக் கொண்டுவருதல் இயலாத
தாகும். ஆனால் அவன் அவ்வின்பத்தை ஆர்த்
துய்த்து துகரும் பொழுது அது தான் எண்ணிய
அளவாக இல்லாது, குறைவா யிருத்தலைக்கண்டு
சிற்றின்பத்தின் உண்மைத் தன்மையை உணர்ந்து
கொள்வான். எப்பொழுதும், மறைபொருள் மீது
மக்கள்மனம் மிகுந்துசென்று, அதனையறிய ஆர்வ
முறுதல் இயற்கையாகும். ஒருவனது கண்ணையும்,
கருத்தையும் ஒருங்கே கவரும் எழில் நலம் வாய்ந்த
ஒருபொருளை அனுபவித்தல் தகாதென்று சொல்லவே,

அதன்கண் இயற்கையாகவே உள்ள பற்று, நெருப்
பில் நெய்வார்த்தாற்போல, பன்மடங்கு அதிகமாக
வளர்ந்தோங்குவதாகும். ஆதலால் மக்களது ஐம்புல
இன்ப நுகர்ச்சியைத் தரித்து, 'அதனால் ஆசையை
மிகுதிப் படுத்துவதைத் தவிர்த்து, சிற்றின்பத்தில்

சிற்றின்பத்தின்
நிறைவை இன்ப
இயல்கூறும்.

இடையூறின்றி மனதைச் செல்ல
விடுவதனால் அதன் சிறுமையும்,
குறையும் மக்களுக்குத் தெளிவா
கத் தெரிந்து, அதனினும் மேலாய

பொருளில் ஆர்வம் கொள்வார்கள். ஆதலால் சிற்றின்
பம் பற்றுடையான் ஒருவனுக்கு அவன் மனம் இயற்
கையாகவே நாடி நிற்கும் இன்பத்தில் நிறைவான, பழு
தற்ற நீர்மையை எடுத்துரைக்க, அவன் உள்ளம்
பள்ளத்துள் பாயும் வெள்ளம் போல, அவ்வழியாக
வீரார்து சேரும். உலகில் சிற்றின்ப அனுபவத்தில்
காணப்படுகின்ற குற்றம் குறைகளை நீக்கி, நிறைவான
இன்பத்தை இனிதாக எடுத்துரைக்கு மிடத்து அவ்
வின்பத்தைப் பெறும் வழியைநோக்கி மக்கள் முயல்
வது இயற்கையேயாகும். எக்காலத்தும் மூப்பு, பிணி,
வறுமை முதலிய குறைகளின் நீங்கி தலைமகன் பதினா
றாண்டும் தலைமகள் பன்னீராண்டும் அமையப்
பெற்றவர்களாய், ஒத்த குணமும், ஒத்த நலமும்,
ஒத்த அன்பும், ஒத்த அறிவும், ஒத்த செல்வமும்
உடையராய், இருவரும் இன்பம் துய்ப்பார் என்று
இன்ப இயல் எடுத்துரைக்கும். இவ்வாறு சொல்லவே,
இத்தகைய சிறந்த இன்பத்தைப் பெறும் வழி யாது

என மக்கள் மிக்க ஆர்வத்தோடு ஆராயத்தொடங்குவார். அப்பொழுது, இப் பெற்றித்தாய் சிற்றின்பம் பெறும் வழிகளைத் தேடி முயற்சித்தல். இன்பம் வனப்பாலும், வலிமையாலும் பெற இயலாது, வேண்டிய யார்க்கு வேண்டிய வற்றைக்

கொடுக்கும் தவம் செய்தாற் பெறலாம் என்று உண்மை நூல் கூறும் உறுதிமொழியைக் கேட்டுத் தானும் தவம் செய்யத் தொடங்குவான். இவ்வாறு சிற்றின்பம் பெறக் கருதிச் சீரிய தவம் செய்வானிடம், அத்தவம் சிற்றின்பத்திற்கும் மேலாகிய சிறப்பு வாய்ந்த பேரின்பம் பயக்கும் பெருமை வாய்ந்தது என்று கூறிப் பின் பேரின்பத்தின் இயல்பைப் பெருகக்கூறும். அப்பேரின்பம், பிறப்பு, பிணி, இறப்பு முதலிய குறைகள் அற்றதாய், அவலக் கவலையின் நீங்கியதாய், மணியினது ஒளியும், மலரின் மணமும், தண்ணீரின் தண்மையும்போல, உள்ளின்று எழுகின்ற ஒரு பேரின்ப வெள்ளமா மென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்பெற்றித்தாய் பேரின்பத்தில் பதிந்த மனமுடை

பேரின்பத்திற்
கொண்டு சேர்த்
தல்.

யராய், மக்கள் தவமும் ஞானமும் புரிந்து வீடு பெறுவர். இவ்வாறு கடுத்தின்னானைக் கட்டிப் பூசிக் கடித் தீற்றியவாறு போலவும், நீர்

வேட்கையால் அண்மையிலுள்ள கலங்கல் நீரை உண்ணக் கருதிய ஒருவனுக்குக் கானலைக்காட்டி நல்ல நீருள்ள பொய்கையிற் கொண்டு சேர்த்தாற் போலவும், சிற்றின்பத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஒருவனை வஞ்

சித்துப் பேரின்ப நெறியில் சேர்த்தலால் இன்ப இயல் களவியல் என்னும் பெயர் பெறும். ஆதலின், இன்ப இயல் இறுதியில் வீடு பேறு பயக்கு மென்பதும், அப்பெயரும்பயன் கருதியே, ஆசிரியர் வன் னுவரும் தமது நூலில் இன்பப்பாலை அமைத்தருளி னர் என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தே இறைவன்பால் ஈடுபட்டு பத்திமையால் பணிந்து பாமாலை பாடிய பெரியாரும் கடவுளையும், உயிரையும், காதலி காதலன் எனனும் முறையில்

அருள் நூல்களில் அகத்திணை அழகுக்ளை யெல்லாம்
அகத்துறையை அமைத்துப் பேரின்பப் பெருமை
அமைத்தல். யை எடுத்துரைப்பா ராயினர். இத் தன்மை, மணிவாசகப் பெருமானது

திருவாசகத்திலும், நமமாழ்வாரது திருவாய் மொழி யிலும் மற்றைய சமய நூல்களிலும் அமைந்து விளங்குகின்றது.

இனி, இன்பத்தின் தன்மையைக் கூறப்போந்த நாயனார், அதனைக் களவியல், கற்பியல் என இரண்டாக வகுத்து எழுதுகின்றார். இவ்வாறு பாசுபாடு செய்வது தமிழ் நூல் வழக்கென்பது பழைய நூல் களால் அறியப்படுகின்றது. இவற்றுள் களவொழுக்க மாவது, பிணி மூப்பு இவையின்றி, எப்பொழுதும் களவொழுக்கத்தின் ஒருதன்மையராய், உருவும், திரு தன்மை. வும், குலமும், குணமும், பருவமும், அன்பும் ஒத்தவராய் தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இன்றி,

ஊழ்வினைப் பயனாய்த் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் காதலித்
 துக் கலக்கும் முறையாகும். கற்பியலாவது, இங்
 றுணம் கலந்த தலைமகனும் தலைமகளும் முறைப்படி
 மணம்புரிந்து இல்லறமாகிய நல்லறத்தை இனிது
 நடத்தி-இன்பம் துய்த்தலும், பின் இவ்விலக வாழ்க்கை
 யின் நிலையாமைகண்டு வீடுபெற முயல்வதுமாம். இவ்
 விருமுறைகளும் தமிழ் நாட்டில் மிகப் பழைய காலம்
 முதலே வழங்கி வந்த மணமுறைகளா மென்றும்,
 இவ்வொழுக்க நெறியே பின்னர் நூலறி புலவரால்
 இலக்கிய இலக்கணங்களில் வகுத்துரைக்கப் பட்ட
 தென்றும், தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிற்காணப்
 படுகின்றது. ஆகவே, ஆசிரியர் கூறும் களவியல்,
 கற்பியல் இரண்டும் தமிழ் வழக்கத்தில் பழைய
 காலத்தே பயின்றிருந்த கருத்தேயன்றி கவிநயமும்,
 கற்பனையும் அன்று என்பது தெளிவாக உணரப்படும்.

இனிக் களவியல் என்று நாயனார் வகுத்திருக்
 கின்ற முதல் பகுதியைச் சிறிது ஆராய்வோம். அன்
 டிஇனாலும், குணத்தினாலும், கல்வியினாலும், உருவின
 லும், திருவினாலும். ஒத்தவராய்த் தம்மை ஒப்பாரும்
 மிக்காரு மின்றி உயர்வுற்ற தலைமக
 தலைமகனும் தலை மகளும் எதிர்ப்
 மகளும் எதிர்ப் படல்.
 னும் தலைமகளும், தமிழராய் ஒரு
 பொழில் இடத்து ஒருவரை யொரு
 வர் ஊழ்வினைப் பயனல் எதிர்ப்
 படுவர். அப்பொழி ளிடத்தே தலைமகளுடன் கூட
 வினையாட வந்த தோழியர், மலர் கொய்து மகிழ்ந்தும்,
 மயிலாடக் கண்டு களித்தும், குயில் கூவக்கண்டு களித்

தும், வாச் மலர்க் கொடியில் ஊசலாடி விளையாடியும், தலைமகளைத் தனிமையாய் விட்டு, வெவ்வேறிடங்களிற் விரிந்து செல்வர். இவ்வாறு தனித்து நிற்கும் தலைமகள், எழிலுந் அமைந்த அப்பொழிலின்கண், விரையுறு நறுமலர் கொய்து விளையாடி, பூவார்சோலை மயிலாடப் புரிந்து, குயில்கள் இச்சட்ட, இன்புற்று மகிழ்ந்து இறுமாந்திருப்பாள். தலைமகள் மகிழ்ந்து விளையாடும் மணங்கமழும் பொழிலையும், அதன் எழிலுறு வனப்பையும், நற்றமிழ்ப் புலவராய நக்கீரர், செந்தேன் துளிக்கும் செந்தமிழ்ச் சொற்களால் புனைந்துரைக்கின்றார். “சந்தனமும் சண்பகமும், தேமாவும் தீப்பலவும், ஆசினியும் அசோகமும், கோங்கும் வேங்கையும், குரவமும் விரிந்து, நாகமும் திலகமும், நறவும் நந்தியும், மாதவியும் மல்லிகையும், மவ்வலொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவை ஞாழலும் பைங்கொன்றை யொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும், புன்னாகமும் முருக்கொடு முகை சிறந்து, வண்டிரைந்து தேனார்ந்து வரிக் குயில்கள் இசை பாட, தண் தென் மல் தவழ்ந்துலவும் தண்ணரும் பொழிலின் நடுவே, விசம்பு துடைத்துப் பசும் பொன் பூத்து, வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்ப தேவர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள். கண்டு பெரியதோர் காதல் களிகூர்ந்து, தன் செம்மலர்ச் சீரடிச் சிலம்புகள் ஆர்ப்ப, நடந்து சென்று ந்றை விரி வேங்கை நான்மலர் கொய்தாள். அப்

பொழுது அம்மாமலைச் சாரலில், வேட்டைக்குப்பல இளைஞரொடு வந்தற்ற தலைமகனும், ஆண்டு எழுந்த தோர் கடுமானின் பின்னோடிக் காவல் இளைஞரைக் கையகன்று, கழகமழ் நறுங்கண்ணிமேற்கொண்டு, வண்டுமீணமயர, அஞ்சாந்தின் நறுமணம், அகன்ற பொழிலிடைப் பரந்து வீச, வரிசில யொடு கணையேந்தி வடிவு கொண்ட காமன் போலச் சென்று, அவள் நிற்கும் அழகிய பொழிலிடம் புகுவான். இவ்வாறு ஊழ்வினைப் பயனால் ஒருவரை யொருவர் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டபொழுது, தலைமகன் “ இம்மாத பூவில் உறைகின்ற பூமகளோ, அன்றி இப்பொழிலிடை உறையும் தெய்வமோ அன்றி வானுறை தெய்வமோ,” என்று தனக்குள்ளே தலையடித்து, பின் ஓவியத்தில் எழுதவொணு உருவமைந்த மாத ஓர் பெண்மணியே யெனத் தெளிவான். இவ்வாறு நிகழும் ஐயத்தை நாயனார்,

“ அணங்கு கொல், ஆய்மயில் கொல்லோ, கனங்குழை
மாதர் கொல் மாலும் என் னெஞ்சு ”

என்ற குறளால் கூறினார். இவ்வாறு தலைமகளை ஒரு பெண்மணியே என்று துணிந்த தலைமகன், தன் காதலைச் சொற்களால் சொல்லாது கண்களின் குறிப்பாலறிவிப்பான். அவ்வாறே தலைமகளும் தனது காதலை வெளிப்படக் கூறாது, தன்கண்களின் குறிப்பால் கூறுவாள். தலைவன் தன்னை நோக்குங் கால்,

தான் நிலத்தை நோக்கியும், அவன் தன்னை நோக்காத போது, தான் அவனை நோக்கி மெல்லிய புன்முறுவல் சூத்தம், தலைவி தீன் காதலைக் குறிப்பாக உணர்த்து
 கண்ணால்
 கலத்தல்
 வாள். காதலர் இருவர் கண்ணோக்
 கும் ஒக்குமாயின், வாய்ச் சொற்
 களால் யாதும் பயனில்லை என்பது

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கு இக்கின், வாய்ச்சொற்கள்
 என்ன பயனு மில்”

என்னும் திருக்குறளால் தெரியப் படும். இவ்வாறு
 காதலால் இருவரும் கலந்தபின், தன் கண்ணிற்கினிய,
 கருத்திற்கிசைந்த காதலியின், நலத்தையும் குணத்
 தையும் தலைமகன் புகழ்ந்து மகிழ்வான். கண்டு,
 கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று அறியும் ஐம்புல
 னும், பெண்ணென்னும் பெருந்தகையாளிடம்
 அமைந்துள்ளன வென்றும், தனக்குக் காதல்
 தலைமகளது
 நலம்புனைந்து
 உரைத்தல்.
 நோயைத் தந்த காரிகையே அந்
 நோய்க்கு மருந்தாகவும் அமைந்தா
 ளென்றும், அழகு பெறக் கூறி
 அகமகிழ்வான். மோப்பக் குழை
 யும் மெல்லிய அனிச்ச மலரை நோக்கி அம்மலரினும்
 தன் மாது மெல்லியலாள் என்று சொல்லி மகிழ்
 வான். அப்பொழிலிடை தேனு
 ண்டு தினைத்து நிற்கும் வண்டா
 னது, தன் மாதின் கண்ணைக் கருங்
 குவளை மலரென்றும், கையினைக்
 காந்தள் மலர் என்றும், கொவ்வைச் செவ்வாயினை

அழகிய ஆம்பல் மலரென்றும், மயங்கி அவள் குழல்
 வண்டை நோக்கி மேலும் கோதை மேலும் சூழல்
 உரைத்தல். கின்றது என்று கூறுவான். இன்
 னும் வெண்ணிலா வீசுகின்ற தண்
 டிபையும், தனது மாதின் முகத்தையும் ஒப்பிட்டு
 நோக்கி, மறுவற்று விளங்கும் மதியினைப்பார்க்
 கிலும், மறுவற்று விளங்கும் மாதின் முகமே
 சிறந்ததென்று கூறுவான். இன்னும் மதியினைப்
 பார்த்து, 'நீ, இம்மலரன்ன கண்ணை முகம்
 போல், மறுவற்று விளங்கவேண்டுமாயின், அவள்
 சந்திரனை நோக்கி போல, பலர் காணத் தோன்றாது,
 யுரைத்தல். எனக்கு மட்டும் தோன்றுவாயா
 யின், உன்னிடமுள்ள மறு ஒழி
 யும். உன்பாலுள்ள மறு ஒழிந்தால் நீயும் என் காது
 லுக்கு உரியாய்' என்று கூறுவான். இன்னும் அனிச்ச
 மலரும், அன்னத்தின் மெல்லிய தூவியும், தன்
 மாதின் மெல்லிய பாதங்களை உறுததி வருத்தும்.
 என்று வருந்துவான். இன்னும், இப்பொழில்களில்
 செம்மாந்து, இறுமாந்து விண்ணை நோக்கி மலர்ந்
 திருக்கும் குவளை மலர்களிடம் காணும் தன்மை
 யும், நாணுந் தன்மையும் அமைந்
 திருந்தால், அவை இம்மாதின் அழ
 கிய கண்களைக் கண்டு நாணித்தலை
 களிமும் என்று கூறுவான். இவ்
 வாறு தன் பெண்மணியின் நலம் புனைந்துரைத்த
 தலைமகள், பின்னும் அவளுடன் நீடித்த காலமிருப்

பின், அக்களவொழுக்கத்தைப் பிறர் காணில், பழித்
 தும், இழித்தும் உரைப்பார்கள் என்றும், அப்பழிச்
 சொல்லைக் கேட்டு நாணுடைய தலைமகள் சிறிதும்
 ஆற்றாள் என்றும், எண்ணி அவளது கருங்குழற்
 கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலும் தகை
 பெற நீவி, ஆகமும் தோளும் அணி பெற வருடி,
 குளிர்ப்பக் கூறித் தளிர்ப்ப - முயங்கித் தான் பிரிய
 வேண்டுமென்று கூறுவான். இவ்வாறு பெருமான்
 பிரியக் கருதியது உணர்ந்த பெண்
 தலைமகள் தலைவி மணி, கனல் முன்னிட்ட மெழுகு
 யைப் பிரிதல். பாவைபோல் மனமுருகிப் பசந்து
 காட்டுவாள். இவ்வண்ணம பிரிவாற்றாது வருந்தும்
 தலைமகளுக்குத் தலைவன் பலவாறாகத் தேறுதல் கூறித்
 தன்னூர் அண்மையிலேயே உள்ளதென்றும், தான்
 அடுத்தடுத்து அவளைக் காண்பது எளிது என்றும்,
 எடுத்துரைத்து ஆற்றித் தேற்றிப் பிரிவான்.

இவ்வாறு பிரிந்த தலைமகள் தனது காதலியை
 மறுமுறையும் கண்டு மகிழ் வெப்திக் காதலிற் கலக்
 கக் கருதி, முந்திய நாளில் அவளைக் கண்டு களித்த
 அழகிய பொழிவிடம் தானே செல்
 இடந்தலைப் வான். தலைமகளும் அப்பொழி
 படுதல். விடை பூக் கொய்து விளையாட
 வந்தவள், தன் காதலன் தன்னிடம் மொழிந்த
 வாறே, பொழிவிடை வருவானோ என்னும் நாணத்
 தாலும், அன்றிப் பிரிவாற்றாமைபால் இறந்தானோ
 என்னும் அச்சத்தாலும், கவலைகொண்டு நிற்பாள்.

அவள் கண்ணெதிரே தண்ணொளியுடைய தலைமகன் தோன்றுவான். இருவரும், கண்டு களிகூர்ந்து மகிழ்ந்து விளையாடிப் பின்னும் மூன்போலவே பிரிவார்கள்.

இவ்வாறு பிரியா விடைபெற்றுப் பிரிந்த காதலன் பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தி, ஒளி மழுங்கி, வனப்பழிந்து நிற்பதைக் கண்ட அவனது பாங்கன் என்னும்

தலைமகனிடம்
தோழன் வேறு
பாட்டிற்கும்
காரணம் கேட்
டல்.

தோழன், அவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னை என்று தலைமகனைக் கேட்பான். அவ்வாறு கேட்கவே தலைமகன் தன் பாங்கனிடம் ஒன்றையும் மறையாது, தான் கண்ட காட்சியின் கவின் பெறு

நயத்தினை எடுத்துரைத்து தன்னுள்ளம் பள்ளத்து வழியாய்ப் பாயும் வெள்ளத்தைப் போல, அப்பாவை பால் ஓடிப் பாய்ந்த தென்று பகர்வான். இதைக் கேட்ட பாங்கன், “என் உயிரினைய நண்பனே, ஒரு நங்கையை நினைந்து வாடி நிற்கல் உன் தலைமைப் பாட்டிற்குச் சிறிதும் தகாதே” யெனப் பலவாறு

தலைமகன் காதல்
உரைத்தல்.

எடுத்துரைத்தும், தலைமகன் சிறிதும செவி கொடாளுய், “நண்பனே, நான் காணப்பெற்ற உருவின்

மிக்க திருவினாளை நீ கண்டாயல்லே; காண்பாயாயின் இவ்வாறு சொல்லாய்” என்று மறுத்துரைப்பான். தலைமகனது காதல் வரம்பிகந்து சென்றது என்

முணர்ந்த பாங்கன் அவ்வாறாயின் “அத்தகைய திருவினாள் எங்கு உள்ளாள் : எத் அவளது அழகும் தன்மையாள் : அவளை உனக்காக இடமும் உரைத் தன்மையாள் : அவளை உனக்காக தல். நான் கண்டு வருவேன்” என மொழிவான். இது கேட்ட தலைமகன் ஒருவாறு மனந்தேறி, தன்னை இடர் செய்த பெண்மணி யுலாவிய இடத்தையும், அவள் நலத்தையும் விரித்துக் கூறுவான்.

“திரை விரிதரு துறையே, திருமணல் விரியிடமே,
விரை விரி நறுமலரே, மிடைதரு பொழிலிடமே,
மருவிரி புரிசூழலே, மதிபுரை திருமுகமே,
இருகயல் இணைவிழியே எனே இடர் செய்தவையே”

என்று தன்னை இடர்செய்த சூழலையும், பொழிலையும், முகத்தையும், மொழியையும், வியந்துரைப்பான். இதனையே நாயனார்

“முறி மேனி முத்தமுறுவல், வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோளவட்கு”

என்று கூறினார். அஃதாவது, என்னால் விரும்பப்பட்ட மாது மாந்தளிர்போன்ற நிறத்தை யுடையாள், முத்துப்போன்ற பற்களையும், முகிழ்த்த இளநகையு முடையாள், இயல்பாகவே மணங் கமழும் எழில் மேனியுடையாள், வேல்போன்ற கூரிய கண்களை யுடையாள், வேய்ப்போன்ற தோள்களையுடையாள், என்று தலைமகளது வனப்பைத் தலைமகன் கூறக் கேட்ட பாங்கன், அவன் குறித்த இடம் சென்று மறைந்து நின்று காண்பான். அங்கு தலைமகனைத்

தேடித் தனித்துலாவும் மயிலன்ன பெண் மணியைக்
காண்பான். கண்டு கழிபெரு
தோழன் தலை மகிழ்ச்சி , கெரண்டு, இத்தகைய
மகளைக் கண்டு பேரழகு வாய்ந்த பெண்மணியைக்
வியத்தல். கண்டு பிரிந்துவந்து, யான் கூறிய
கடு மொழிகளையும் கேட்டுப் பொறுத்த எம் பெரு
மானது பெருமையே பெருமை என்று தன்
தலைவனை வியந்து கூறி, அவனிடம் விரைந்து
சென்று, தான் கண்ட காட்சியினை எடுத்துரைப்
பான். தலைமகனும் பாங்கனால் குறிக்கப்பட்ட
இடஞ் சென்று, தனியளாய் நின்ற
தோழனால் தலை தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து
வன் தலைமகளை மகிழ்வான். பின் தன் காதலியை
எதிர்ப்படிதல். ஆயத்திற் போக்கித்தான் முன்
போலவே பிரிவான்.

இவ்வாறு தானே தலைவியைக் கண்டும், பாங்
கனது துணையால் கண்டும் கலந்து களித்த தலைமகன்
பின்னும் அவ்வண்ணமே இன்பம் நுகர எண்ணாமல்,
தன் காதலியின் உயிர்த் தோழியை இரந்து, அவள்
வாயிலாக எப்பொழுதும் தலைவியுடன் இன்பம்
துயக்கக் கருதுவான். இவ்வெண்ணத்தை மனதில்
கொண்டு, தோழியிடம் தெளிவாகத் தன் கருத்தை
வெளியிடாது, கரந்த மொழிகளால் தன் விருப்
பத்தைத் தலைமகன் உணர்த்துவான். தன் காதலியும்.

தோழியும் கலந்திருந்து வினையாடும் பொழிலிடத்
 தே காலம் பார்த்துச் சென்று,
 தலைமகன் ஊரும், முன்னறியாதவன் போல, அவன்
 பெயரும் வினவு தீன் ஊரும், பெயரும் வினவி
 தல். நி ற் ப ன். அல்லது அவர்களை
 நோக்கி, அத்தினைப் புனத்தின் வழியே கடுமால்வரை
 யானை சென்றதோ போன்ற ஒரு தறுகண் யானை
 என்று கேட்டல். சென்றதோ என்று வினவுவான்.
 அல்லது, அவர் புனத்தின் வழி
 யாகத் தன் இனத்திற் பிரிந்த ஒரு கலைமான் புகுந்ததோ
 என்று கேட்பான் முன்னரே, தலைமகனது மெய்
 வேறுபாடுகளால், அவள் காதல் கொண்டுள்ளாள்
 என்று குறிப்பாலுணர்ந்திருந்த தோழியின் மனம்
 பின்னும் சிறிது தெளிவு பெறும். இமமட்டோடு
 மான் சென்றதோ அமையாமல், தலைமகன் தழையும்
 என்று கேட்டல். அணியும் கையிலேந்தி அவர் முன்
 னின்று, இத்தழை உமக்கு ஏற்ற
 உடையாகும், இவ்வணி உமக்கு ஏற்ற அணியாகும்
 என்று சொல்ல, அப்பொழுது
 அணியும் தழையும் காதலர் இருவர் பாலும் நிகழும்
 கொண்டு முன் மெய் வேறுபாடுகளால், தோழி
 னின்றல். மெய் வேறுபாடுகளால், தோழி
 இருவருக்கும் முன்னமே காது
 லுண்டென்று நிச்சயிப்பாள்.

“ ஏதிலார் போலப் பொது நோக்கு நோக்குதல்
 காதலார் கண்ணே யுள் ”

என்றாற் போல, புறத்து அயலார் போலப் பொது

நோக்கு நோக்கியும், இருவர் மனதிலும் அன்பு நிலைத்துள்ளதென்று தோழி தன் அறிவால் உணர்வாள். இன்னும்

“ ஏனல் காவல் இவளுமல்லள்
மான்வழி வருபவன் இவனுமல்லன்
நரந்தங்கண்ணி இவளொழுவனிடைக்
கலந்த உள்ளீமொடு கருதியது பிறிதே,
நம்முள் ஈணுநர் போன்று
தம்முள் மதுமறைந்துண்டோர் மகிழ்ச்சிபோல,
உள்ளத்துள்ளே மகிழ்ப்,
சொல்லும் ஆடுப கண்ணினானே ”

என்று தோழி ஐயம் நீங்கித் துணிவடைவாள். அஃதா தோழி குறிப் வது உண்மையில் இங்கே இவள் புணர்தல். தினைப் புனங்காப்பவளும் அல்லள். இவன் மாணைத்தொடர்ந்து, அம் மாணை நோக்கி வருபவனும அல்லன். இவர் இருவரும் இங்கு கருதியது வேறென்றே யாகும். புறத்தே நானுடையார் போன்று நடித்து, மதுவை மறைந் துண்ணும மக்கள் மகிழுமாறுபோல, இருவரும் தமக்குள்ளே மகிழ்கின்றார்கள். இன்னும் இவ் விருவர் கண்களும் தம்முள் பேசிக்கொள்கின்றன; ஆதலால் இவ்விருவரும் முன்னரே களவொழுக்க முடையாரெனத் தோழி நிச்சயிப்பாள்.

இவ்வாறு தமது காதலைத் தோழியும் உணர்ந்தா ளென்று தெரிந்த பின்னர், தலைமகன் தன் குறையை

முடிக்குமாறு அத்தோழியை அடுத்தடுத்து நெருக்
 கத் தொடங்குவான். தழையும்
 தலைவன் தோழி கண்ணியும் கையிலேந்தி, பல
 யிடம் தன்குறை கூரல் குறையிரந்தும், தன் விருப்
 யிரத்தல். பம் முற்றுப் பெறாத தலைமகன்
 தோழியைப் பார்த்து “ இதுகாறும் எனது விருப்பம்,
 உன்னால் முடியுமென்று கருதி வந்து முயன்றேன்.
 இப்பொழுது அது உன்னால் முடியாதென்று உணர்ந்
 தேன். பெருங்காதலால் உழந்து வருந்தும் எனக்கு
 இனி மடலேறி உயிர் துறத்தலே ஏற்றதல்லால் வேறு
 வழியில்லை” யென்று தலைவன் கூறுவான்.

“காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம்
 மடல் அல்லதில்லை வலி”

என்று நாயனார் கூறியவாறு மடல் ஏறத்துணிவான்.
 இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட
 மடலேறத் தோழி பின்னும் சில காலம் தான்
 துணிதல். தலைவனுடன் பேச எண்ணி,
 நாணும், நல்லாண்மையும் உடைய உம்மால் மடல்
 ஏறுதல் இயலாது என்று கூறுவான். அதைக்
 கேட்ட தலைவன்

“நானொடு நல்லாண்மை பண்டிடையேன் இன்றுற்றேன்
 காமுற்றார் ஏதும் மடல்”

என்று இயம்புவான்.

முற்காலத்தில் நான் நாணும் நல்லாண்மையும்
 உடையனா யிருந்தேன். ஆனால் அவ்விரண்டும் இப்
 போது என்னைவிட்டு நீங்கினமையால், மடல் ஏறு

வதில் சிறிதும் பின்வாங்க மாட்டேன் என்று தலைவன் உறுதியாக எடுத்துரைப்பான். பின்னும் தோழி அவனைப்பார்த்து ‘மடலூர்வதற்கு ஏற்ற காலமும் பொழுதும் போய்விட்டதே, நீர் இனி எவ்வாறு மடலேறுவது’ என்று வினவ,

“மடலூர்தல் யாமத்து முள்ளுவேன், மன்ற
படல் ஒல்லா பேதைக் கென்கண்”

என்று, “பேயும் சுண்ணுறங்கும் நள்ளிருள் யாமத்தும் யான் உறக்கம் கொள்ளாது மடலேறுதலே கருதா நிற்பேன்” என்று தலைவன் மிக உறுதியாகக் கூறுவான். இத்தகைய மன உறுதியைக்கண்டு ஆற்றாளாய தோழி, தலைவனைப்பார்த்து “நீர் அவ்வாறு மட

லேறி இறந்து படலாகாது, நும் குறையை நானே முடித்துத் தருகின்றேன். நும்மால் கருதப்பட்டிள்ள தலைமகள் என் மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடையாள்” என்று

உறுதிகூறக் கேட்டுத் தலைவன் மனமகிழ்ந்து, தன் குறை நிறை வெய்தினானேபோல் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வான். தலைவன் போனபின்பு, தோழி தலைமகள் பால்சென்று, என் உயிரனையாய்! நமது தினைப், புனத்துக்கு அடுத்திடுத்து, தழையும் கண்ணியும் கொண்டு பெருந்தகையான் ஒருவன் வருகின்றான். பலகால் வந்தும், தன்குறை நிறைவுறாமையால் பெரிதும் வருந்துகின்றான்.

“கைதை வேலிக் கழிவாய் வந்துளம்
பொய்தல் அழித்துப் போனார், ஒருவர்
பொய்தல் அழித்துப் போனார், அவர், நம்
ஐயன் மனம் விட்டகல்வாரல்லர்”

என்று மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பிக்கத்
தலைவியும் தன் இணக்கத்தைக்
தோழி தலைமகனி குறிப்பால் உணர்த்துவாள். உட
டம் மெலிதாகச் சேனே தோழி, தலைவனிடம் விரைந்து
சொல்லுதல். சென்று, நிகழ்த்ததைக்கூறி, இரு
வரையும் ஒரு பொழிவிடத்தே கொண்டு சேர்த்துத்
தான் பூக்கொய்வாள் போல, அவ்விடம் விட்டு நீங்கு
வாள். இவ்வாறு தனியளாய தலைமகனொடு, தலைவன்
தலைமகள் உடம் கலந்து மகிழ்ந்து பின்பிரிந்து செல்
படுதல். வான். இதுபோலவே பின்னும்
தோழியால் குறிக்கப்பெற்ற இடத்
தைப் பகலிலும் இரவிலும் தலைமகன் அடைந்து,
தலைவியுடன் கலந்து இன்பம் எய்துவான்.

இவ்வண்ணம் பலகாலும் வந்து இன்பம் நுகரு
மிடத்து, அக்கள வொழுக்கம தலைமகளது நற்றாயா
லும், சுற்றத்தாராலும் அறியப்படுமாயின் இழுக்காம
என்று அச்சம்கொண்டு, தோழி தலைமகனிடம் ‘இத்
தகைய மறைவொழுக்கம உமது பிறப்பிற்கும் சிறப்
பிற்கும் பொருந்தாததாகும். இனி நீர் ஊரார் அறியத்
தலைமகளை மணஞ்செய்து கொள்ளுதலே தகுதி’
யென்று குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறு
வாள்.

“வாரித்தரள நகைசெய்து, வண்ணம் பவளவாய் மலர்ந்து
சேரிற் பரத வலைமுன்றில் திரையுலாவு கடல்சேர்ப்ப
மாரிப் பீர்த்து அலர் வண்ண மடவாள் கொள்ளக் கடவுள்
வரைந்தாரிக் கொடுமை செய்தாரென்று அன்னையறியின்
என்செய்கே”

என்றும், உங்களிருவர் களவொழுக்கம் ஊராரால்
தோழி தலைவியை அறியப்பட்டு எங்கும் பேரலராக
மணம்புரியமாறு எழும்பிப் பரவி, நிறைந்துள்ளது
தலைவனை வேண் என்றும் சொல்லக்கேட்ட தலை
டல். மகன் விரைந்து அவள் விரும்பிய
வாறு மணம் செய்யாது பின்னும்
களவொழுக்கத்தையே கருதி நிற்பான். இவ்வாறு
நாட்டில் அலர் எழும்ப, தலைவிக்குத் துன்பங்கள் பல
ஊரில் அலர் எழும் வாரும். அவள் வீட்டை விட்டு
புதல். வெளியே போகலாகாதவாறு கடுங்
காவுல் அமைக்கப்படும். காவலின்
கடுமையால் காதலரைக் காணாது தலைமகள் பெரிதும்
மனம் வருந்திப் பசந்து மெலிவாள். இவ்வாறு தலை
தலைமகள் வருந்து மகள் மெலிந்தது கண்ட அவளது
தல். நற்றாய்முதலியோர் தோழியினிடம
இம்மெய் வேற்றுமைக்கு காரணம்
எதேனு முண்டோ என வினவுவார்கள். அப்பொ
ழுது அறிவினால் மிக்க அத்தோழி தாயது அறிவினோ
டும், தலைமகள் பெருமையோடும், கற்பினோடும், தனது
காவலோடும், உலகியலோடும் மாறுபடாத வாறு
மாற்றம் உரைப்பாள். “அன்னாய்! என்னாலும் அறியப்
பெறுவது சிறிது உண்டு” என்று தோழி கூறத்

தொடங்கி, “ எங்கள் இருவரையும், குதலை தோர்க் குழவிப் பருவத்தே மாழைகலந்த ஏழையாளரோடு நாட்கோலஞ் செய்து வினையாடி வருமபடி நீ அனுப்

காரணம் கேட்ட
தாய்க்குத் தோழி
யுரைத்தல்.

பிரயை. நாங்களிருவரும் அவ்வாறே சென்று வெண்மலர் பார்த்த ஒரு தண்மலர்ப் பொழிலிடை வினையாடி நின்றோம். நின்றபொழுது

பெருந்தகையாளன் ஒருவன் ஒரு சுனைக் குவளைப்பூக் கொண்டு அவ்வழியே வந்தான். நின்மகள் அவனை நோக்கி ‘அப்பூவினை என்பாவைக்கு நீ அணியத்தர

மலர்கொடுத்தான்
என்றல்.

வேண்டும்’ என்றாள். அவனும் ஒன்றும் பேசாது பூவைக்கொடுத்து நீங்கினான். இது எங்கள்

அறியாப் பருவத்தே நிகழ்ந்ததாகும். பின்னும் ஒரு நாள் நாங்கள் இருவரும் காவலிருந்த தினைப்புனத்தி

இடர்தீர்த்தான்
என்றல்.

லுள்ள தினையையும் கவர்ந்து கொண்டு எம்மையும் சினந்து சீரிய ஒரு பெரிய யானையை அவ்வண்

ணல் தன் அம்பால் எய்து எம்மைக் காத்தான்.

இன்னும் ஒரு பொழுது நாங்களிருவரும் ஆற்றில் நீராடிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அந்நீரானது எங்களை இழுத்துச் செல்வதைக் கண்ட வேலன் போன்ற அவ்வருளாளன் அப்பொழுது வந்து உதவி எங்கள் ஆருயிர் காத்தான். இப்பெருந்தகையாளனிடம் தலைமகள் காதலாற் கலந்துள்ளாள் ஆதலால், நீங்கள் வெறியாட்டமர்ந்தும், வேறு மணம் பேசியும்

போந்த செயல் கேட்டும் பெரிதும் வருந்தினமையால் அவள் நலிந்து மெலிந்து வாடினாள் போலும்” என்று சொல்லி முடிப்பாள். இவ்வாறு தோழி கூறக் கேட்ட தலைமகளது பெற்றோரும் உற்றோரும், “ தம் குலமகள் இங்ஙனம தனகருரிய காதலனைக் கூடிக் கற்புக் கடம் பூண்டாள் ” என்று களிமகிழ் வெய்தி, அவள் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட காதலனுக்கு மணஞ்செய்து மகிழ்வாராயின் அது சிறப்

காதலர் இருவரும் பிற்கு உரியதாகும். அவ்வாறன்றி அவள் கருத்திற்கு மாறாக மணம் வெளியேறல்.

முடிக்கக் கருதுவாராயின், காதலர் இருவரும், கருத்து ஒன்றுபட்டு ஒருவரும் அறியாவண்ணம, வெளியேறுவதற்கு வேண்டும் சூழ்ச்சிகள் தோழி செய்தமைக்க, காதலன் தன் காதலியை உடன் கொண்டு தன் ஊர் நோக்கிச் செல்வான். இவ்வாறு தலைமகளை உடன் கொண்டு செல்லும் போது

அவளுடைய சுற்றத்தார் திரண்டி தலைமகளைச்சார்ர் அவளுடைய சுற்றத்தார் திரண்டி தேரார் தறித்தல். வந்து இடைவழியில தடுக்க, அப்

பொழுது தனது பெற்றோரும் உற்றோரும் செய்யும் செயலுக்குச் சிறிதும் மனம் ஓவ்வாது, தன்காதலனைச் சார்ந்து கற்பின் வழி நிறகும தலைமகளது தன்மையைக் கண்டு, அவ்வறநெறிகு இருடையூறு வினையாமல தலைமகள் கருத்தில் தாமும உடம பட்டு, உறவினர் யாவரும் தாம் வந்த

வழியே ஊர் நோக்கிச் செல்வார் பயனற்று மீண்டு கள். அதன் பின்னர், தலைவியும் போதல். தலைவன் ஊர் சேர்ந்து, இருவரும்

மணம்புரிந்து, இல்லறமாகிய நலலறத்தை இனிது நடத்தி வாழ்வார்கள்.

இவ்வாறு காநலனும் காதலியும், மலரும் மணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும் ஒன்றி வாழ்ந்து, “சுரும் புணக் கிடந்த நறும் பூளு சேககையில், கரும்பும் வல்லியும், பெருந் தோர் எழுதி முதிர் கடல் ஞாலம் முழுவதும் விளக்கும், கதிர் ஒருந் கிருந்த காட்சிபோலக்” கலந்து காதலர் இலறம் மகிழ்ந்து, “மறப்பருந் கேண்மை நடத்தல். யொடு, அறப்பரி சாரமும், விருந்து புறந்தரும் பெருந்தண் வாழ்க்கையும்” உடையாராய் இன்புற்று வாழ்வார்கள். இவ்வாறு வாழும் காலத்தில், தலைவன் பல காரணங்களால் தலைவியை விட்டுப் பிரிய நேரும். இக்காரணங்களை இறையனார் அகப்பொருள் அறுவகையாக வகுத்துக் கூறுகின்றது. கலவியின் பொருட்டும், காவல் காரணமாகவும், சமாதானத்தின் பொருட்டும், அரசாங்க நன்மையின் பொருட்டும், பொருள் ஈட்டும் பொருட்டும், விலை மாதர் பொருட்டும், தலைமகன் தலைமகளை விட்டுப் பிரிவான். தலைவன் முன்னரே அறிவுநூல்களை யெல்லாம் அறிந்தவனையாயினும், பிறநாடுகளிலும் சென்று தனது உலக அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ளக் கருதிப் பிரியினும் பிரிவான். அல்லது நாடாளுமிடத்து, கூனும், சூருடும், வறியோரும், முதியோரும் ஆகிய இவரது குறை

கேட்டு நிறை செய்யும் பொருட்டும், நாட்டில் பசியும், பிணியும் நீங்கி, வசியும் வளனும் வளர்ந் தோங்குவதற்கு இன்றியமையாத காவளர்த்தும், குளந் தொட்டும், வளம் பெருங்குதற் பொருட்டும் தலைவன் பிரியினும் பிரிவான். அன்றியும் இரு பெரு வேந்தர், தம்முள் மாறு பட்டுக் கலாம் விளைக்க முனைந்து நிற்கு மிடத்து அவ்வரசரது நாட்டில் வாழும் மக்கள் பாலும், மற்றைய உயிர்கள் பாலும், பிரிவு நேர்தற்கு வைத்த பேரன்பினால் தானே காரணம். சென்று இருவரையும் இணக்கி வெம்போர் விலகும் பொருட்டுத்

தலைவன் பிரிய நேரினும் நேரும். இன்னும் அரசாங்கத்திற்குரிய போர்த்தொழில் முதலிய பிறகாரணங்களாலும், தலைவன் தலைமகளைப் பிரிய நேரும். இதுவுமன்றி, தலைமகன் தனது முன்னோரால் சேர்த்து வைக்கப் பெற்ற பலவகைப்பட்ட பொருள் எல்லா மிருப்பினும், அவற்றைத் துய்ப்பது, ஆண்தன்மைக்கு அழகன்மென நினைந்து, தனது உழைப்பால் ஈட்டும் பொருளை வறியார்க்கு வழங்கி, வள்ளலாக வாழ நினைத்து, அப்பொருள் சேர்க்குமாறு தலைமகளைப் பிரியினும் பிரிவான். இன்னும் குழலும், யாழும் எழிலும் எத்தி, செஞ்செவிய கஞ்சநிமிர் சீறடியராகி, அஞ்சொல் இளமஞ்சை யென, அன்னமென மின்ன, வஞ்சியென நஞ்சமென ஒளிரும், வஞ்சமாதர்பால், ஈடுபட்டுத் தலைவன் பிரிய நேரினும் நேரும். இவ்வாறு தலைமகன் பிரிந்து செல்ல, தனியளாயமைந்த தலை

மகள் பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்துவாள். தீயானது தொட்டாரைச் சுடுமேயல்லால், விட்டாரை ஒரு போதும் சுடமாட்டாது. ஆனால் காதலோ, காதலன் விட்டு நீங்கிய காலத்தும் சுடும தன்மையுடையதா

தலைமகள் யிருக்கின்றது, என்று வருந்திப் பிரிவாற்றாமை யாகிய துன்பத்தால் வருந்திப் புலம்பல். நலிந்து மெலிவாள். காதல் நோ

யைப் பிறரறியாதவாறு மறைப்பினும் அது மேன் மேலும் ஊற்றில் நீர் சுரப்பதுபோலச் சுரக்கின்றது என்று சொல்லி வருந்துவாள். காதல் நோயை மறைத்தலும் இயலாமல், பிறர்க்கு உரைத்தலும் இயலாமல், மனம் தடுமாறுவாள். காதலாகிய கடலை நீர்திக் கடப்பதற்கு ஏதமற்ற புணை ஒன்றுமில்லையே

இரவை நோக்கி என்று எங்கி வாடுவாள். காதல் வருந்தல். நோயால் வருந்தும் தானே, இருள் செறிந்த இரவுக்கு அருந்துணை

யானதாக ஆற்றாது வருந்துவாள். தன் காதலரைக் காணவிரும்பி வருந்தும் கண்களைப் பார்த்து “அன்று அவரை மிக விரைந்து நோக்கிய இக்கண்

கண்களை நோக்கி கள், இன்று தாமே இருந்து அழுகின்றன” என்று பரிதப்பிப்பாள். வருந்தல். காதலர் வாராத பொழுதும் தூங்

காது, வந்தபொழுதும் தூங்காது, தன் கண்கள் இடைவிடாது துன்பத்தையே அடைந்தன என்று

பசுலையைக்கண்டு அரற்றுவாள். தனக்கு நோயும் வருந்தல். பசுலையும் தந்து, தன் சாயலையும், நாணையும் காதலர் கொண்டா ரென்

றும், லூரி நீங்கியவிடத்து ஓடிநிறையும் இருள்போல, தன் காதலன் நீங்கிய உடனே, பசுப்புவந்து நிறைந்து விட்டதென்றும், தன் மனதிலும், வாக்கிலும், காதலன் தன்னை விட்டுப் பிரிய-திருக்க, வருசனையாகிய பசுப்பு தன்னை எவ்வாறோ வந்து சேர்ந்தது என்றும் நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் சோர்வாள். தான் முன் தலைமகனுடன் கூடி நுகர்ந்த இன்பத்தை நினைத் தாலும் பெருமகிழ்ச்சி தருதலால், தேனிணும் காதல் இனிதென்று தெளிவாள். தனது நெஞ்சத்தில்,

காதலனது அரு
ளின்மைப
நினைந்து வருந்தல்.

பிறரை, வாராமல் பாதுகாத்துக் கொண்ட தன் காதலன், தன்னுடைய நெஞ்சின்கண் எப்பொழுதும் காணாது வருகின்றான், என்று சொல்லி நலிவாள். முன்னாள் தாம் இருவரும் வேறல்லர் என்று சொல்லிப் பின்னால் பிரிந்து வேறாய் காதலர், பெரிதும் அருளற்றவர் என்று எண்ணி எண்ணி இரங்குவாள். தனது உயிர்க்கு உயிராகிய காதலனை நனவில் காணாதிருந்தும் கனவில் கண்ட அவனது எழி லுருவத்தையே தன்மனதில் அழகொழுக எழுதிப்பார்த்தது ஆனந்திப்பாள். நனவில் தன் காதலனைக் கண்ட இன்பமபோலவே, கனவில் கண்ட இன்பமும் இனிதாயிருந்தது என்றும், நனவு என்ற ஒன்று இல்லையாயின், தான் கனவில் கண்டு களித்த

தலைவனைக்
கனவில் கண்டு
மகிழ்தல்.

காதலர் தன்னைப் பிரியா ரென்றும், தம் காதலரை கனவில் கண்டு அறியாத மகளிரே, நனவில் வாராத காதலரை அன்பிலர் என்று நோவா

ரென்றும, பலவாறாக ஆற்றியிருப்பாள். பின்னும் மாலீப்பொழுது வந்தபொழுது மாரனது கணைகளால் நலிவுற்று மயங்கியிருப்பாள்.

“காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாதி
மாலை மலரும் இந்நோய்”

என்று நாயனார் கூறியவாறு, காதலானது காலையில் அருமபாயிருந்து பகல்பொழுது முழுதும் முகையா

தலைமகள்
மேனி நலம்
அழிதல்.

யிருந்து பின் மாலையில் மலரும் இயல்புடையதாகும். இன்னும் பிரி வாற்றாமையால், காதலியின் கண் கள், தலைமகளை நினைந்து நினைந்து

அழுதலால், ஒளி மழுங்கியும், மணந்த நாளில் அழ கொடு திகழந்த தோள் மெலிந்தும், துதல் பசந்தும், வீளை கழன்றும, மேனி அழகும் நலமும் அழிந்தும் தோன்றும. இன்னும் தலைமகள் தனது இயல்பாகிய நாணத்தால், அடக்கற்பாலனவாய குறிப்புகளை காதல் மிகுகியால் நிறையழிந்து வெளியிடுவாளா. இவ்வண் மையை

“மறைப்பேன் மற்காமத்தை யானே ; குறிப்பின்றித்
தம்மல் போல் தோன்றி விடும்”

என்று நாயனார் அருளினார்.

தனது காதலன் மீண்டு வருவதாகக் குறித்துச் சொல்லியிருந்த நாளை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் குழைந்து வருந்தும தலைமகளுக்கு, ஒரு நாழிகை ஒரு நாளே போலவும், ஒருநாள் பலநாள் போலவும் தோன்றும. கண்போன்ற தன் காதலர் வருது சேர்ந்

தால், அவரோடு புலப்பதோ, ! அன்றிக் கலப்பதோ, ! என்று தனக்குள்ளே ஐயுற்று நிற்பாள். தன் காதலனைக் கண்டபோதே, தன் தோள்மேலுள்ள பசப்புத் தானே நீங்கும் என்று நினைந்து தன்னுள்ளே மகிழ்வாள்.

இவ்வாறு தலைமகள் எண்ணி எங்கி யிருப்பத் தலைமகன் மீண்டு தலைமகனும் தான் மேற்கொண்ட தொழிலை முடித்து, மீண்டு வருதல். வந்து தன் கண்மணி போன்ற காதலியைக் கண்ணாக்கண்டு களிப்பான். “என் கருத்திற்கிசைந்த கற்பகமே, மயிலாடுபாவாய், நீ எவ்வளவு தான் மனைப்பினும் உன் கண்கள் காதலை உரைக்கின்றனவே”, என்று குறிப்புணர்ந்து கூறுவான். என் கண்ணிறைந்த காதலிக் குழி நிறைந்த பெண் நீர்மை பெரிது என்று நலம் புனைந்துரைப்பான். காதலுணர்த்தல். அருமடில அடங்கி நிற்கும் மணம் போல, எனது காதலியின் நகையுள் அடங்கியுள்ள கருத்தொன்றுண்டு, என்று கூறுவான். இவ்வாறு தலைமகன் கூறிய குறிப்புணர்ந்த தலைமகள், ஒன்றும் பேசாது, தன் தொடியையும், அடியையும் நோக்கி நாணுற்று நிற்பாள். பின்-காதலர் இருவரும் கலந்து மகிழ்ந்து தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பலவாறு வியந்துரைப்பார்கள். தலைமகள் தன் நெஞ்சைப் பார்த்து “ஓ! நெஞ்சே, என் காதலனோடு ஊடுதற்காகச் சென்ற நீ அதனை மறந்து அவருடன் கூடுவதற்கு விரைந்து சென்று விட்டாயே, என் காத

லனேக் காணாத விடத்து அவன் செய்யும் தவறு
 களையே நினைந்து வருந்தும் நீ அவரைக்கண்ட போதே
 தலைமகள் தன் அவற்றை யெல்லாம் மறந்து விட்
 ரெஞ்சோடி டாயே! அவர் நெஞ்சு என்னை
 பேசல். நினையாமல் அவர் அளவிலே
 அடங்கி யிருப்ப, என் நெஞ்சே!
 நீ யேன் எனக்கென சிலலாமல், அவரிடம் சென்றாய்!
 இவ்வாறு அவர் பின் செல்வது உனது இயல்போ!
 அன்றிக் கெட்டார்க்கு நட்பார் ஒருவரும் இல்லை
 என்னும் உலக இயல்போ! துன்பம் வந்த காலத்தில்
 நீயே எனக்குத் துணையாகாதவழி வேறு யார் தான்
 துணையாவார்! மாண்பு அற்ற உன்னோடு கூடி என்
 னுரினும் ஜீனிய நாணத்தை மறந்து விட்டேனே!”
 என்று கூறித் தன் நெஞ்சொடு புலம்புவாள்.

இவ்வாறு வாழ்ந்து வருகின்ற தலைவனுக்கும்
 தலைமகளுக்கும் ஊடல் உண்டாதலும் இயற்கையே
 யாகும். ஊடுதல் காமததிற்கு இன்பம், என்று நாய
 ஊடல் இன்பம். னும ஊடலின் உண்மைத் தன்
 மையை எடுத்துரைத்தார். பெரும்
 பாலும், தன் காதலன் பொது மகளுடன் கூடிக்
 களித்திருந்தான் என்னும் ஆறருமையால தலைமகள்
 மாட்டு ஊடல் நிகழும். அன்புபற்றி விரும்பாது,
 பொருள் பறறியே விரும்பும், பொது மாதரின் இணக்
 கம் கேடு தரும் என்று நாயனார் நன்றாய் எடுத்துரைத்
 துள்ளார்.

“வரைவிலா மாண் இழையார் மென்சூள்
 புசரமிலாப் பூரியாகள் ஆழும் அளவு”

என்ற திருக்குறளில் பொது மாதரது அனிசச மலரி
 னும மெலவிய தோள்களைப் புரையிலலாப் பூரியர்கள்
 ஆடும் அளறு என்று மிக இழிவாக நாயனா எடுத்
 துரைத்தார். இன்னும் 'மதி நலத்திற் சிறந்த அறி
 வுடையார் பொது மாதருடைய புன்னலம் தோயார்,'
 என்று நாயனார் அருளுகின்றார். இததகைய பொது
 மகளிடம தன் காதலன் சென்று வந்தான் என்று
 உணர்ந்த தலைமகள், அவனோடு ஊடலாகி நிற்பாள்.
 இவ்வாறு ஊடல் நிகழ்ந்த காரணம யாதென்று
 கேட்ட தோழிக்கு, தலைமகள் மிக நயமாக மறு
 மொழி கூறுவான். நான் என் கண்மணி மேற்
 கொண்ட காதலால், இமமையில நாம பிரியோம
 என்று சொல்ல, அதற்கு மறுமையப் பிறப்பில பிரி
 வோம என்று நான் பொருள் கொண்டதாக எண்ணி

ஊடலின் காரணம் அவள் கண்களில் கண்ணீர் ததும்
 உரைத்தல். பிறறு. இன்னும், அவனைப் பிரிந்
 திருந்த காலத்தில அவனையே
 இடைவிடாது நினைத்தேன் என்னும் கருத்துக்
 கொண்டு, 'நான் உன்னை நினைத்தேன் என்றேன்.'
 அவ்வாறு சொல்ல, நான் இடையே சிலகாலம் அவனை
 மறந்திருந்து பின் நினைத்ததாகப் பொருள் கொண்டு
 என்னிடம் புலந்தான். இன்னும், நாங்கள் இருவரும்
 ஒருங்கே இருந்த போது, நான் துமமினேன் உடனே
 அவள் என்னைப் பார்த்து 'உமது காதலுக்குரிய
 பெண்களில் எவர் நினைக்க நீர் இப்போது துமமினீர்'
 என்று சொல்லிப் புலந்து அழுதாள். 'துமமினலை

இவள் தவறாக எண்ணுவாள் என்று எண்ணி, எழுந்து ஒரு துமமலை அடக்கினேன்.' அதை அறிந்து நீர் காதலித்த பெண் 'உம்மை இப்போது நினைத்தலை நான் அறிய வொட்டாது மறைக்கப் பார்க்கின்றீரோ' என்று சொல்லிப் புலந்தாள். இவ்வாறு தலைமகள் கூறக்கேட்ட தோழி தனது இனிய மொழிகளால் தலைவியின் ஊடல் தீர்ப்பாள். ஊடலே காதலர்க்குக் கழிபேருவகை தருவதாகும் என்பது

| "உணவினும், உண்டது அறல் இனிது, காமம்
புணாதலின் ஊடல் இனிது"

என்னும் சூதளால இனிது விளங்கும் இன்னும்

| "துனியும் புலவியும் இல்லாயிறகாமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று"

என்று ஊடலின் தன்மையை நாயனார் நன்றாக எடுத்துரைத்தார். இவ்வாறு, ஊடலாலும் கூடலாலும்

இன்புற்று உடலே இரண்டாய்
உலகின் நிலை உயிர் ஒன்றாய் ஒன்றி வாழும் காத
யாமைகண்டு லர் இருவரும் பலவகைப் பேறு
பேரின்பவழி களும் பெற்று வாழ்ந்தும், இவ்
நிறறல். வுலக வாழ்க்கையின் நிலையாமை

யைத் தேறித் தெளிந்து,

| "பாங்கரும் சிறப்பிற் பல்லாற்றினும்
நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே"

என்னும் உண்மை யுணர்ந்து, சிறுநெறி விலக்கிப் பெருநெறி பிடித்தொழுதும் பெருமைபெற்று முழு

முதற் பொருளாய இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து பேரின்பம் எய்துவார்.

“காமம் சான்ற கடைக்கோள் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பண்பே”

—தொல்காப்பியம்.

திருக்குறள் உவமைத்திறம்

உலகில், வழங்கி வருகின்ற ஒவ்வொரு மொழியிலும் நூல் இயற்றுசின்ற புலவர்கள் பலவகை அணிகளை ஆங்காங்கு அமைத்துத் தமது நூலை அழகு செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே தமிழ் மொழியிலும் நூல் எழுதப் போந்த புலவர்கள் சிந்தைக்கும் செவிக்கும் இன்பம் தருவனவாகிய பலவகை அணிகளை அமைத்து அழகு செய்துள்ளார்கள். இத்தகைய அணிகளில் உவமை அணி யென்று சொல்லப்படுவதும் ஒன்றாகும்.

ஒரு நூலாசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட உவமை அணியின் தன்மை. பொருளை இனிது விளக்கி மேம்படுத்தும் பொருட்டு அதனோடு மற்றொரு தெரி பொருளை ஒப்பிடும் பான்மையே உவமை யென்று சொல்லப்படும். இத்தன்மை வாய்ந்த அணி பலவகையாக இலக்கியங்களில் பயின்றுள்ளது.

உவமை அணியை ஆளும் தன்மையில் சங்கமருவிய நூல்களுக்கும், பிற்காலத்திய நூல்களுக்கும்

பெரிதும் வேற்றுமை காணப்படுகின்றது. சங்கநூல்
 சங்க நூல்களும், களில் காணப்படுகின்ற உவமைகள்
 பின் நூல்களும், பெரும்பாலும் மிகை படாமல்,
 எடுத்துக் கொண்ட பொருளை
 இனிது மனதில் விளக்குகின்றன. ஆனால் பிற்காலத்
 திய சில நூல்களில் ஆளப் பட்டுள்ள உவமைகள்
 வரம்பு இகந்து மிகை பட்டு வனப்பின்றி அமைந்
 திருக்கின்றன.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் அமைத்
 திருக்கின்ற உவமைகள் பெரும்பாலும் செல்வமும்,
 ஆழமும், அழகும் உடையனவாய், ஈவில்தொறும்
 நமக்கு இன்பம் தந்து மகிழ்விக்கின்றன. உவமைக்காக
 எடுத்துக்கொள்ளும் பொருளும், எப்பொழுதும் நம்
 மைச்சுற்றி லும் காணப்படும் சாதாரணப் பொருள்க
 ளாகவே இருக்கக் காண்கின்றோம்.
 சாதாரணப் இத்தகைய சாதாரணப் பொருள்
 பொருளை உவமை களைக் கொண்டு, உயரிய, உண்மை
 யாகக் கூறல். களை ஆசிரியர் விளக்கும் திறம்
 கண்டு மகிழ்வதற் குரியதாகும். உலகப் பொருள்களை
 ஒரு புலவர் பார்ப்பதற்கும், மற்மையவர்கள் பார்ப்
 பதற்கும் பெரிதும் வேற்றுமை யுண்டென்று அறி
 வுடையோர் கருதுகின்றார்கள். மற்மைய மக்
 களுக்குச் சாதாரணப் பொருள்களாகவே தோன்
 றும் உலகப் பொருள்கள் புலவர்கள் மனதில்
 மாண்புடைய கருத்துக்களையும், எண்ணங்களையும் எப்
 பொழுதும் எழுப்புவனவாகும். நறுமணம் கமழும்.

நந்தன வனத்தில் செல்லும் ஒருவன், அதன்கண் அழகிய பல நிறங்களோடு அமைந்து விளங்கும் மலர் களைக்கண்டு மகிழ்வான். அம்மலர்களின் இனிய மணத்தந்த நுகர்ந்து இன்பமடைவான். ஆனால் ஒரு புலவன் அந்நந்தன வனத்தில் செல்வானால், அங்கு அவன் கண் எதிரே தோன்றும் ஒவ்வொரு மலரும், இறைவனது பெருங்கருணைத் திறத்தையும், பேராற்றலையும் விளக்கிக்காட்டும விழுமிய பொருளாக அமையும். மலரில அமைந்து விளங்கும் மணமானது இறைவனுடன் இரண்டறக கலந்த ஆன்றோர் தன்மையை அறிவுறுத்தி நிற்கும். இதுவே கற்றோர் ஒரு பொருளாக காண்பதற்கும், மற்றோர் அதனைக் காண்பதற்கும் உள்ள வேற்றுமையாகும்.

இத்தன்மையை நாயனார் குறளில் நன்கு காணலாம். தலையினின்றும் பயிரானது பிரிந்து கீழே விழுவதை நாம் ஒவ்வொரு நாளும் கண்டிருக்கின்றோம். ஆனால் அக்காட்சி நமதலையினின்றும் இழிந்த மக்களும். முடைய மனதில் ஓரெண்ணத்தை யும எழுபடியதில்லை. ஆனால் இப்பொருளை உவமையாகக் கொண்டு நமது ஆசிரியர் உயர்ந்த உண்மையை வெளியிடுகின்றார்.

“தலையின் இழிந்த மயிர் அணையர், மாநதர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை”

என்னும் குறளில் கண்ட உவமையைச் சிறிது கருதுவோம். மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள், தமக்குரிய நிலையினின்றும் தவறுவார்களானால், அவர்கள் தலையினின்

றும் இழிந்த மயிரினை ஒப்பார்கள் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் தமது உயர்பிறப்பிற்கு உரிய ஒழுக்கத்தில் தவறாதவர்களாய், தமக்குரிய நிலையில் வழுவாது இருப்பார்களே யானால், எல்லாராலும் போற்றப் படுவார்கள். ஆனால் மக்கள் தம் நிலையினின்றும் தவறுவார்களாயின், எல்லாராலும் அவமதிக்கப்பட்டு இழிவடைவார்கள். தலையிலுள்ள மயிரானது தனக்குரிய உயர்ந்த இடத்தில் இருக்குமளவும், நறு நெய்ப்பூசி, நன்மலர் சூடி, பூவும் புகையும், மேவிய விரையும் பொருந்தித் திகழும். ஆனால் அம்மயிரானது, தன்னிலையினின்றும் தவறிக் கீழே விழுமானால் தனது வளமும் வனப்பும இழந்து காலால் மிதியுண்டு, புழுதியில் விழுந்து, துடைப்பதால் புழுக்கடையில் தள்ளாதற்குரிய தன்மை எய்தும். இவ்வுவமையின் பொருத்தமும், உண்மையும் மிகத் தெளிவாக விளங்குகின்றது.

இன்னும் ஒரு உவமையை எடுத்துக்கொள்வோம். உறங்குவதும், விழிப்பதும் நாம் ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு நாளுமென செய்கின்ற தொழில்களாம். சிலர் தம்மேடையிலே வீசுகின்ற மெலவிய பூங்காற்றில், ஒரு நாளிலேயே பலமுறை உறங்குவதும் விழித்தலும் உண்டு. ஆயினும் இந்நிகழ்ச்சி நமமனதில யாதொரு அரிய கருத்தையும் தூண்டியதில்லை. ஆனால் நம தெய்வப்புலவர், இச்சாதாரணப் பொருளைக் கொண்டு, விளக்குதற்கரிய மறுபிறப்புணமையை நன்கு விளக்குகின்றார்.

“உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு”

மக்கள் இவ்வுலகில் இறத்தலும், பிறத்தலும், இயல்பாகவே மாறி மாறி வருகின்றது. பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் மீண்டும் பிறத்தலும், உறங்குவதும் பின் உறக்கத்தினின்றும் விழித்தலும் போலவே இருக்கின்றது. ஒருவன் உறங்கும் காலத்தில், அவனுடைய ஐம்பொறிகளும் அயர்ந்து, உணர்வு அற்றிருந்தா உறங்கலும் விழித்தலும் இறத்தலும் பிறத்தலும். மனம் அயராத நிகழ்ச்சியுடையதாய் இருத்தல் போல,

“இறக்கும் பொழுது உடல் ஒன்றே பொன்றி ஒழியுமன்றி, அவ்வுடம்பில் தங்கியிருந்த உயிர், அழியாது மறுபிறப்பில் சென்று சேரும்.” இவ்வுவமையின் நயத்தை உணர்ந்தே, மணிமேகலை நூல்செய்த சீதலைச் சாத்தனார்,

“பிறந்தவர் இறத்தலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின்

என்று திருக்குறள் உவமையே அமைத்து தம் நூலை அழகுசெய்தனர்.

இன்னும் மற்றொரு சாதாரண உவமையால் நாயுடைய நட்டின் திறத்தினை நன்றாக எடுத்துரைத்தார்.

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல, ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்டி”

ஒருவனது மானத்தைக் காக்கின்ற ஆடை நெகிழ்ந்து விடுமாயின், கையானது விரைந்து கைமானம் காத்த சென்று அவிழ்ந்த ஆடையைக் கட்டும் நண்பன் சென்று அவிழ்ந்த ஆடையைக் கட்டிவதை நாம் ஒவ்வொருவரும் கண்டிருக்கின்றோம். இதனை உவமையாகக் கொண்டு நட்பின் இயல்பை நாயனார் விளங்க வைத்தார். ஒருவன் அரையில் கட்டியிருக்கும் ஆடை அவிழ்ந்து விழுமேயானால், அவ்வரைக்குவந்த மானத்தைத் தனக்கு வந்ததாக எண்ணி, கையானது விரைந்து சென்று உடையை மறுபடியும் உடுத்து மானம் காக்கும். அதுபோல, ஒருவன் துன்பத்தால் வருந்துவானாயின், அவனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தனக்கு நேர்ந்ததாக நினைந்து, விரைந்து சென்று அத்துன்பத்தைக் களைதலே, நண்பனது தன்மையாகும். மெய்வேறு கைவேறு என்னும் வேற்றுமை யின்றி மெய் தானடைந்த மானத்தை கைதானாகவே சென்று காத்தல்போல, அவன் வேறு தான் வேறு என்னும் உணர்ச்சி யின்றி அவனை தானாய்த் தானே யவனாய் எண்ணி, அவன் வேண்டிக் கொள்ளாத நிலைமையில், தானே விரைந்து சென்று துயர் களைதல் நண்பனது தன்மையாகும். இவ்வாறு உலகில் ஒவ்வொருவரும் அறிந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கொண்டு நாயனார் ஒரு உயரிய உண்மையைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

இன்னும் நாம் எங்கெங்கு சென்றாலும், நமது நிழலும் நம்முடனே தொடர்ந்து வரக் காண்கின்

ரோம். நாம் நின்றாலும், இருந்தாலும், நடந்தாலும், நிழலும் வினையும். துயின்றாலும், நமது நிழல் நம்மை விட்டு ஒரு பொழுதும் பிரிவதில்லை. அதுபோல, நாம் செய்த வினை நம்மை விட்டு ஒரு சிறிதும் விலகாமல், பல பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து வருகும் என்னும் கருத்தை நாயனார்,

“தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை
வீயாது அழியுறைந்து அற்று”

என்று கூறுகின்றார். தன்னால் விளைந்ததாயும், தன்னை விட்டு விலகாததாயுமுள்ள தீவினைக்கு, ஒரு பொருளின் சாயலாய், அதனையே தொடர்ந்து செல்லும் நிழலை உவமை கூறியது, மிக அழகியதாகும். இன்னும் தீவினையைக் கருமை யென்றும், நல்வினையைச் செம்மை யென்றும் உருவகப்படுத்தும் வழக்கத்தைத் தழுவி தீவினையைக் கருமை நிறமுடைய நிழலோடு உவமை கூறியது மிகப் பொருத்தமுடைய தென்று கருதலாம். நிழலைத்தருகின்ற பொருள் எந்நிற முடையதா யிருப்பினும், அந்நிழலை நம் கண்களுக்குத் தோற்றுவிக்கின்ற ஒளி எத்தன்மையதாய் இருப்பினும், நிழலின் நிறம் எப்பொழுதும் கருமையாகவே இருக்கும். தீவினை செய்தவர் எந்நிலையிலுள்ளவரே யாயினும் எத்தன்மை வாய்ந்தவராயினும், தாம் செய்த வினையின் பயனின் நின்றும் தப்பிப் பிழைப்பது அரிதாகும்.

திருக்குறளாசிரியர் எடுத்தாள்கின்ற உவமைப் பொருள்கள் பெரும் பாலும், நாட்டுப் புறங்களிலேயே காணப்படுகின்ற பொருள்களாய் இருக்க

லால், மற்றைய பெரும் புலவர்களைப் போன்று, நாயனாரும், இயற்கை நலம் பெரிதும் அமைந்து விளங்கும் நாட்டுப்புறத்திலேயே வாழ்ந்து வந்தார் என்று கருத இடமிருக்கின்றது. பெரும் புலவர்களாய் உலகில் விளங்கியவர்களில், பெரும் பாலார், செயற்கை நலங்கள் செறிந்து விளங்கும் நகர வாழ்க்கையை விரும்பாது, இயற்கை நலங்கள் எழிலுற விளங்கும் நாட்டுப் புறங்களையே தமது வாழ்க்கைக்கு தகுந்த இடமாகக் கொண்டிருந்தார்கள், என்பது புலவர் வரலாற்றால் அறியப்படுகின்றது. நாயனார் தமது நூலில் ஊர் நடுவே யிருக்கும் ஊருணியையும், ஊர் நடுவே பழுக்கும் மரங்களையும், வயல்களில் பறிக்கின்ற களைகளையும், மற்றும் இவை போன்ற பொருள்களையும், உவமையாக எடுத்து அமைக்கின்றார்.

நாட்டுப்
பொருள்கள்
உவமை யாதல்.

ஒவ்வொரு சிறுநூலிலும் ஊர்நடுவே அமைந்திருக்கும் ஊருணியை உவமையாகக் கொண்டு,

“ ஊருணி நீர் நிறைந்து அற்றே, உலகவாம்
பேரறிவாளன் திரு ”

என்று ஆசிரியர் ஒரு விழுமிய உண்மையை விளக்குகின்றார். உயர்ந்த அறிவுடையா னிடத்துள்ள செல்வம், ஊருணியில் நிறைந்து நிற்கும் நீர் போலாகும் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். ஊருணி யென்னும் பெயரே ஊரிலுள்ளார் உண்பதற்காக அமைந்த

ஊருணியும்
செல்வரும்.

நீர் நிலை யென்று பொருள் படுகின்றது. ஊர் நடுவே உள்ள குளத்தில் தாகத்தால் வருந்தும் மக்கள், நீரை அள்ளி உண்டு தமது தாகவிடாய் தணித்துக் கொள்ளுதல் போல, வறுமையால் வருந்தும் மக்கள் செல்வனிடம் சென்று பொருள் பெற்றுத் தம் வறுமை நோபை நீக்கிக் கொள்வார்கள். நண்பகலிற் சென்றாலும், நள்ளிரவில் சென்றாலும் வரையாது கொடுக்கும் வண்மையுடைய குளத்தைப்போல, வழியவர்கள் எப்பொழுது - சென்றாலும் இல்லையென்று சொல்லாமல் அறிவுடைய செல்வர்கள் தம்மிடம் உள்ள பொருளைச் கொடுப்பார்கள். தாகத்தால் வருந்தி வாடும் உயிர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுப்பதற்காகவே நிரப்பி வைக்கப்பெற்றுள்ள குளத்தின் நீரைப் போல, பொருளற்றவர்க்குக் கொடுப்பதற்காகவே செல்வரிடத்து நிரம்பிய செல்வம் இறைவனால் அமைக்கப் பட்டுள்ளது. ஊருணியில் நிறைந்த நீர் எப்பொழுதும் தண்மையுடையதாய் இருத்தல்போல பொருள் கொடுப்போர் உள்ளமும், கனிந்து குளிர்ந்து ஈரமுள்ளதாயிருக்கும். இத்தகைய ஈரமுள்ள நெஞ்சுத்தவரே அறவோரென்றும், அந்தணரென்றும் உலகோரால் அழைக்கப்பெறுவார்கள்.

இன்னும் உலகில் மக்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு வரும் துன்பத்தின் தன்மையையும், அதன் பயனையும் நாயனார் மிக அழகாக வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

“சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச் சுட நோற்கிறபவர்க்கு”

பலவகைப்பட்ட மாசு மறுக்களோடும், மற்றைய அழுக்குகளோடும் பொருந்தி யிருக்கும் பொன்னைப் புடத்தில் வைத்துச் சுடச் சுட, அப்பொன்னைப் பற்றி யிருக்கும் மாசெல்லாம், நெருப்பில் பொன்றி ஒழிய அப்பொன்னின் நிறம் மிகச் செவ்விதாய்த் தூயதாய் விளங்குதல் போல, துன்பம் அடுத்தடுத்து வருவதால் உயிர்கள் தூய தன்மையடையும் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். பொன்னைப் பற்றிக் கொண்டிருந்தே, அதன் இயற்கை ஒளியை மறைக்கின்ற மாசைப் போலவே உயிரோடு ஒன்றி நின்று உயிரின் இயல்பை மறைக்கின்ற மலம் ஒன்றுண்டு. அம்மலம் துன்பத்தால் மாயும். இவ்வுலகில் துன்பமென்று தோன்றுவன வெல்லாம், உண்மையில் நமக்கு இன்பம் பயப்பனவேயாகும். நாம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் உடைய பொருள்களாதலால், துன்பத்தின் உண்மைத் தன்மையை உணராதது, துன்பம் வந்தபொழுது இறைவனையும், விதியையும் நொந்து, விம்மி விம்மி அழுதும், இன்பம் வந்தபொழுது அகம் மிகமகிழ்ந்தும் உயிர் வாழ்கின்றோம். ஆனால் உலகின் உண்மை நிலையறிந்த உயர்ந்தோர் மெய்த்திரு வந்துற்றாலும், வெந்துயர் வந்துற்றாலும் ஓத்திருக்கும் உள்ளத்துறவோராகி உலகில் வாழ்வார்கள்.

“வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
 மாளாத காதல் நோயாளன்போல் மாயத்தால்
 மீளாத்துயர் தரினும் வித்துவக் கோட்டு அம்மானே
 ஆளா உனது அருளே பார்ப்பன் அடியேனே”

என்று திருவாய் மொழி அருளிய பெரியாரும் திருவாய் மலர்ந்தனர். நோய்க்கு மருந்து கொடுக்கும் வைத்தியன், அந்நோயைக் குணப்படுத்தும் பொருட்டு நோயுற்ற இடத்தை வாளால் அறுத்து, தீயால் சுட்டு எரித்தாலும் அவ்வைத்தியனிடத்தில் சிறிதும் வெறுப்பின்றி, அளவிடாத அன்பு கொண்டு வாழும் நோயாளன் போல், இறைவன் அடுத்து அடுத்துத் துன்பத்தையே கொடுத்தாலும் உயிர்கள் இறைவனது அருளின் திறத்தையே வியந்து மகிழாமல்லால் அவன் மாட்டு சிறிதும் அன்பில குறையார். மருத்துவன் காயத்தை அறுத்துச் சுட்டு வருத்துவதன் நோக்கம், நோயைக் குணப்படுத்துவதே யாகும். அது போலவே, இறைவன் உயிர்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பதன் நோக்கம், அவர்களைச் செம்மைப் படுத்தி, நல்வழிப் படுத்துவதே யாகும். இறைவனிடத்து அன்பில்லாதவரும், இறைவனே யில்லையென்று கொள்வாரும், துன்பத்தால் நலியும்பொழுது, தம் கொள்கை மாறி பரம்பொருளிடத்தில் பதிந்த அன்புடையராதலை நாம் பலகாலும் கண்டும் கேட்டும் இருக்கின்ற ஒன்றே மேற் கூறிய உண்மைக்குப் போதிய சான்றாகும்.

இன்னும் நாயனார் எடுத்தாளுகின்ற உவமைகளில், அவர் உலகில் வாழும் உயிர்களின் சிறப்புத்

தன்மைகளை யெல்லாம் செவ்வையாய் அறிந்திருந்தார் உயிர்களின் சிறப்பியல்கள். என்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. காட்டில் வாழும் யானை, பான் முதலிய விலங்கினங்களின்

தன்மையையும், நாட்டில் வாழும் காகம், புள் முதலிய பறவைகளின் சிறப்பியல்களையும், நீரில் வாழும் ஆமை, முதலை முதலிய உயிர்களின் இயற்கைக் குணங்களையும் ஆசிரியர் நன்றாய் அறிந்திருந்தார் என்பதற்கு அவரது உவமைகளே போதிய சான்றாகும். காட்டில் வாழும் விலங்குகளில் எல்லாம், பெருத்த உடலும், கூலிய கொம்புகளையும் உடைய யானையானது, சிறுத்த உடலையுடைய புலியை க்கண்டு அஞ்சும் என்பது உண்மையாகும். பெரும் திறமையும், அருங்கருவியும் யானையிடம் அமைந்திருப்பினும், புலியைப்போல ஊக்கமாய் ஓடிப்பாயும் தன்மையற்று மந்தமாய் இருத்தலால், புலியைக் கண்டு யானை அஞ்சும். இவ்வுண்மையை நாயனார்

“பரியது கூர்ங்கோட்டதாயினும் யானை வெருஉம் புலிதாக்குதின்”

என்று கூறினார். இன்னும் காட்டில் வாழும் கவரி மான், தன்னிடமுள்ள நீண்ட முடியில், ஒரு முடி அற்று விழுந்து விடுமேயானால், அதற்கு மனம் பொறுக்காமல் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் இயல்புடையதாகும். இவ்வியல்பைத் தெரிந்த வேடர்கள் அம்மான் செல்லும் வழியில் அடர்ந்த முள்ளைக்

கொண்டு போட்டிருப்பார்களென்றும், கவரிமான் அவ்வழியாகச் செல்லும் பொழுது அதன் நீண்டமுடி அம் முள்ளில் சிக்கிக்கொள்ளுமென்றும், அவ்வாறு சிக்கிக்கொண்ட முடி சிதைந்தாலும் அறுந்தாலும் அம்மான் அவ்விடத்திலேயே உயிர் துறக்கு மென்றும் வேட்டுவர் கூறுகின்றார்கள். இத்தன்மையை நன்குணர்ந்த நாயனார்

“ மயிர் நீப்பின் வாழா கவரிமா, அன்னார்
உயிர் நீப்பர் மானம் வரின் ”

என்று கூறிப் போந்தார். ஒரு மயிர் தன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் உயிர் வாழ ஒருப்படாத கவரிமான் மாணப்போல, மானமே உயிரினும் தன்மை. மாண்புடையதென்று கருதுகின்ற மக்கள், மானம் அழிய நேருமாயின் உயிர் துறப்பார்கள் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும்.

இனி நீரில் வாழும் ஆமையிடத்து, ஒரு அருங்குணம் அமைந்து விளங்குகின்றது. தான் நினைத்த பொழுது தனது ஐம் பொறிகளையும் அடக்கிக் கொண்டு ஒடுபோல் கிடக்கும் தன்மை ஆமையிடம் உண்டு. அதுபோல ஒருவன் தனது ஐம் பொறிகளையும் அடக்கி யாளும் திறமை புடைய ஆமையும் முதலையும் விரும்பின், அவ்வடக்கம் அவனுக்கு எழுபிறப்பிலும் நன்மை தரும என்னும் உண்மையை நாயனார்

“ ஒருமையுள் ஆமைபோல், ஐந்து அடக்கலாற்றின்
எழுமையும் ஏமாப்பும் உடைத்து ”

என்னும் குறளால் இனிது எடுத்துரைத்தார்.

இன்னும் நீரில் வாழும் முதலை, தனக்குரிய நீரில் உள்ள அளவும், மிக வலிமை யுடையதாய், அந்நீரில் இறங்கும் யானையையும் இழுத்துச்செல்லும் திற முடையதாய் விளங்கும். ஆனால் அம்முதலை நீரை விட்டு நீங்கி கரையிலிருக்கும் பொழுது அதனை ஒரு சிறு நாயும் இழுத்துச் செல்லும் இயல்புடையதாகும். இதனை நாயனார்,

“ நெடும் புனலுள் வெல்லும் முதலை, அடும் புனலின்
நீங்கின் அதனைப் பிற ”

என்று அருளிஞார்.

இனி நாட்டில் வாழும் காகம், தான் உண்ணும் பொழுது, தன் இனத்தைக் கூவி யழைத்து, மற்ற காகமும், புள்ளும். உண்மையில், தனியாய் ஒரு பொழுதும் உண்பதில்லை. இத்தன்மையை

“ காக்கை கரவா கண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள ”

என்று திருவள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறினார்.

மது நாட்டில் ‘ புள் ’ என்னும் சிறப்புப் பெயர் வாய்ந்த ஒருவகைப் பறவை உண்டென்றும், அது முட்டையினின்றும் வெளிப்படும் பொழுதே, பறந்து போகும் இயல்புடைய தென்றும், பறவை நூல் உணர்ந்தார் கூறுகின்றார்கள். புள்ளென்னும் சொல் பறவை யென்னும் பொருள் குறிக்கும் பொதுப்

பெயரேயாயினும், சிறப்பாக மேற்கூறிய தன்மையமைந்த பறவைக்கே வழங்குகின்றதென்று அறிந்தோர் கருதுகின்றார்கள். இப்பறவையின் இயல்பை நன்கு உணர்ந்த நாயனார், அதனை உவமையாக அமைத்து ஓர் அழிய உண்மையை அருளிச் செய்தார். நமது உடலுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பானது, புள்ளின் முட்டைக்கும், அவ்வுயிருக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றது, என்று ஆசிரியர் உவமை கூறுகின்றார். புள்ளின் முட்டையும், அதனுள் அடங்கிய உயிர்ப் பொருளும் இவ்வுலகில் ஒரே காலத்தில் தோன்றின. அதுபோல நமது உடலும், அவ்வுடலில் அடங்கி நிற்கும் உயிரும் ஒன்றாய் உலகில் தோன்றின. இனி முட்டையில் கருவாயிருந்த உயிர்ப் பொருளானது உருப்பட்டு வெளிப்படும் வரையில், அம்முட்டை அவ்வுயிர்க்கு ஆதாரமாய் நின்றது. அது போல உடம்பினின்றும் உயிர் பிரியும் வரையும், உடம்பே உயிர்க்கு ஆதாரமாய் நிற்கின்றது. முட்டையினின்றும் வெளிப்பட்டுப்போன புள்ளாகிய பறவை மீண்டும் அம்முட்டையில் வந்து சேர்வதில்லை. அது போல, உடம்பைவிட்டுப் பிரிந்த உயிர் பின் அதனிடம் சென்று சேர்வதில்லை. இவ்வாறு புள் என்னும் பறவையின் தன்மையை உணர்ந்து, அதன் இயல்பை உவமையாகக்கொண்டு மிக விழுமிய உயிர் உண்மையை நாயனார் விளக்கிய திறம்கண்டு மகிழ்வதற்குரியதாகும்.

“குடம்பைதனித்து ஒழியப் புள் பறந்தற்றே
உடம்போடு உயிரிடை நட்பு”

என்னும் குறளே மேற்கூறிய கருத்தை தன்னிடம் கொண்டு திகழ்கின்றது.

திருக்குறளில் அமைந்துள்ள உவமைகள் மிக ஆழமும் அழகும் உடையனவாய், நினைக்க நினைக்கப் பொருள் சுரக்கும் பெருமை வாய்ந்த உவமையின் ஆழம். தனவாய் விளங்குகின்றன. இவ் வுண்மையை விளக்குவதற்குச் சில உவமைகள் போதிய தாகும். உயரிய துறவறத்திற்கு உரிய ஒழுக்க மில்லாதவர்கள், அந்நிலைக்குரிய உடைகளையும் நடைகளையும் போலியாக அமைத்துக்கொண்டு உலகத்தை ஏமாற்றுகின்ற தன்மையை எடுத்துக் கூறவந்த நாயனார்

“வலியின் நிலைமையால் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின் தோல்போர்த்து மேய்ந்து அறறு”

என்ற உவமையை அமைத்தருளினார். பசும்பயிரை மேயக் கருதிய ஒரு பசுவானது, புலித்தோல் போர்த்திய பசு. புலியின் தோலை போர்த்துக் கொண்டு பயிரை மேய்ந்தாற்போல, உள்ளத் துறவிகளல்லாத கள்ளத்துறவிகள், துறவற நெறிக்குரிய உடையை அணிந்துகொண்டு உலகத்தை ஏமாற்றித் தீங்கிழைக்கின்றார்கள் என்பது இப்பாட்டின் பொருளாகும். புலித்தோலைப் போர்த்திய பசுவானது, புறத்தே புலிபோலவே தோன்றுதலால், அதனைக்கண்ட அளவிலே பயிரைக்காக்கின்ற காவலாளர்கள், அஞ்சி நடுங்கி ஓடுவார்கள். அதுபோல, கள்ள ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் துறவியின் ஆடையை

அணிந்துகொண்டு உலகத்தில் உலாவும் பொழுது அவரைக்கண்டு தவத்தால் வலியவர் என்று உலகில் வாழும் மக்கள் கண்டு அஞ்சுவார்கள். இன்னும் பயிரை நோக்கிவரும் புலித்தோல் போர்த்திய பசுவை புலியென்று எண்ணிய காவலாளன், புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னாது என்னும் உண்மைக் கிணங்கத் தன்பயிருக்குப் புலியால் யாதொரு தீங்கும் விளையாது என எண்ணி நீங்குவான். அதுபோல, பற்றெல்லாம் அற்ற பெரியார்க்குரிய உடை அணிந்த போலியனைப் பெரியாரென்றே எண்ணித் தமதுடைமைக்கு அவரால் யாதொரு தீங்கும் நேராது என்று உலகோர் உறுதியாக எண்ணியிருப்பார்கள். பசுவைப் புலியென நம்பி ஏதம் செய்யாதென இறுமாந்திருந்த பயிராளன், பின்பயிரைப் பறிகொடுத்துப் பரிதபித்தல் போல, கள்ளத்துறவியை உள்ளத்துறவி யென்று நம்பிய உலகோர் தம்பொருளைப் பறிகொடுத்துப் பாழடைவார்கள். இக்கருத்துக்க ளெல்லாம் விளங்கித்தோன்ற நாயனார் அழகிய உவமை அமைத்தருளினார்.

இன்னும் பொது மாதரின் இயல்பை எடுத்துரைக்க வந்த நாயனார்

“பொருட் பெண்டிர், பொய்ம்மை முயக்கம், *
| இருட்டறையில் ஏதில் பிணந் தழீஇ யற்று”

என்று கூறிப் போந்தார். பொருளையே விரும்பி ஒருவனைச் சேரும் பொது மகளது தன்மை, காசுக்காக

இருட்டறையில், முன்னறியாத அயல்பிணத்தை தழுவும் மக்களது தன்மை போன்றது என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகும். பொருள் வருவாயே நோக்கமாகப் பொதுமகளும் ஒருவனைச் சேர்வாள். அது போல, பொருளே நோக்கமாக, பிணம் தழுவும் புன்மக்களும் அறியாத அயல் பிணத்தைத் தழுவுவார்கள். காசையே மதிக்கும் வேசியர் மனதில் அன்பில்லாத தன்மைபோல, பிணத்தைத் தழுவும் மக்கள் மனதிலும் யாதொரு பற்றும் அமைந்திருக்க மாட்டாது. பொது மாதர் மனதில் பற்றென்பதே சிறிதும் அமைந்திராது என்ற உண்மையைக் கவிப்புலவராய் கம்பரும் தாடகை வதிந்த கானகத்தின் நிலைமையைக் கூறவந்த இடத்தில், 'பொன் வினைப் பாவையர், மனமும் போல் பசையும் அற்றதே' என்று அழகாக அமைத்தருளினார். தம்மிடம் வருவாரது சாதி, குலம், பருவம் முதலிய ஒன்றையும் கருதாமல், அகத்தே அருவருத்து வெறுத்தாலும், புறத்தே பொருள் நோக்கிச் சேரும் பொது மகளிர் தன்மை போல அகத்தே அயற் பிணத்தை அருவருத்தும், புறத்தே அதனைப் பொருள் நோக்கித் தழுவுவார்கள். இவ்வுவமையால் வேசியர் உள்ளப் பாங்கை ஆசிரியர் பளிங்கு போல் உணர்த்தி யுள்ளார்.

இன்னும் நன்றாகப் பல நூல்களையும் படித்திருந்தும் பேசுந்திறமை அமையப் பணமற்ற மலர். பெருத மக்களைப் பற்றித் பேசுவந்த நாயனார்

“இணரூழ்த்தம் நாரூ மலர் அணையர், கற்றது
உணர் விரித்துரை யாதார்”

என்று கூறுகின்றார். கொத்துக் கொத்தாய் மிக அழகாக மலர்ந்திருக்கும் பூக்கள், மணமில்லாதிருந்தால் பயனழிதல் போல, தாம் கற்ற பொருளை எடுத்துச் சொல்லும் இயல்பில்லாதவர்கள் பயனற்றவராவார்கள், என்பது இக்குறளின் பொருளாகும். ஒருமலரைக் காணும் பொழுது, அதனது அழகிய இழைகளையும், நிறச்சுடையும், அழகையும் கண்டு ஆனந்த மடைகின்றோம். இன்னும் கொத்துக் கொத்தாக மலர்ந்து விளங்கும் மலர்களின் அழகையும் அமைப்பையும் கண்டு களிக்கின்றோம். ஆயின் ஒரு மலரின் நலம் அதன் மணமேயாகும். மணமற்ற மலர் மாண்புடையதாகக் கொள்ளப்பட மாட்டாது. அதுபோல, பலநூல்களையும் கற்றுணர்ந்த நல்லாரைக் காண்பது நன்றேயாகும். கல்வி அழகைத்தம் மிடத்தில் கொண்டு விளங்குதலால், அவர் காட்சி மனத்திற்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி தருகின்றது. ஆனால் தாம் கற்ற பொருளைப் பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்ல இயலாத விடத்து, அவர் கல்வி மணமற்ற மலர் போல் பயனற்ற தாகும். இக்கருத்தை யே பிற்காலத்துப் புலவர் ஒருவர், கல்வியொடு சொல்வன்மையும் அமைந்திருப்பது பொன் மலர் மணமும் உடையது போலாகும் என்று கூறிப்போந்தார்.

இனி உவமானத்திற்கும், உதாரணத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமையை நன்றாய் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வேற்றுமையை நாயனார் குறளில்

உவமானமும் உவமை என்னும் அணியில், உவ
உதாரணமும். மானம் என்றும் உவமேயம் என்
றும் இரண்டு பகுதிகள் காணப்படும். இவற்றுள் உவமானமாக ஆசிரியர்கள் எடுத்து ஆளும் பொருள், காட்சியாலாவது அல்லது நூலறிவாலாவது, நன்றாய்த் தெளியப்பட்ட ஒரு பொருளாக இருக்கும். இவ்வாறு தெரிந்த பொருளைக் கொண்டு, வேறொரு பொருளின் தன்மையையோ, அல்லது உயரிய உண்மைகளையோ, தெளிவு படுத்துவதே வழக்கமாகும். இதுவே உவமையின் தன்மை யென்று இதுகாறும் ஆராய்ந்த உவமைகளால் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால் நாயனார் நூலில் உவமை போன்ற உதாரணங்கள் அமைந்திருக்க காண்கின்றோம். அருளில் லார்க்கு அவ்வுலக மில்லாததுபோல, பொருளில் லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை என்பது ஒரு குறளின் கருத்தாகும். அழுக்காறுடையவனிடம் ஆக்கம் இல்லை, அது போல ஒழுக்கமில்லானிடம் உயர்வு இல்லை என்பது மற்றொரு குறளின் பொருளாகும். இஃனவர்களில், ஒரு உண்மையை மற்றொரு உண்மையால் விளக்கும் தன்மை காணப்படுகின்றதே யல்லாமல், உவமை யணியாக, இவற்றைக் கருதுவதற்கு இடமில்லை. ஆகவே இத்தன்மை வாய்ந்த ஒப்புமை காணு

மிடத்து அதனை உவமை யென்று கொள்ளாது உதாரணம் என்று கொள்ளுதலே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

இதுகாறும் கூறிய வாற்றால், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரை தமது நூலில் அமைத்த உவமைகள், அப்பெரியாரது அறிவின் ஆழத்தையும் பரப்பையும், வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்குகின்றன வென்பதும், அவர் எடுத்தாளும் அமைந்திருப்பினும், ஆழமும் அழகும் ஒருங்கே யுடையனவாய், பயில்வோர்க்குப் பெரும் பயனையும், நயனையும் அளிக்கின்றன வென்பதும், நன்கு அறியப்படும்.

திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும்

“—பாரில்

பரித்த உரை யெல்லாம் பரிமேலழகன்
தெரித்த உரை யாமே தெரி.”

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் எழுதிய நூலுக்குப் பிற்காலத்தில் பலபெரியார் உரை எழுதுவா ராயினர். தமிழ் மொழியில் அழகொடுக்கமும் அரிய நூல்களுக்குப் படி அறிஞர் உரை எழுதினாரேனும், திருக்குறளுக்கு உரையமைந்த தன்மை

யிலும் ஒரு சிறப்பு காணப்படுகின்றது. என்னைய அருந்தமிழ் நூல்களா ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒன்று அல்லது இரண்டு உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதினார்கள். ஆனால் திருக்குறள் என்றும் ஒப்புயாவறற நூலுக்கு

உரைசெய்த ஆசிரியர்கள் பதின்மர் திருக்குறளுக்கு என்றால், அவ்வொன்றே அந் உரைகள் பதது.

நூலின் பெருமைக்குப் போதிய சான்றா மன்றோ? திருக்குறள் மிக ஆழமுடைய நூலாதலால், ஒவ்வொரு உரைபாசிரியரும் முன் எழுந்த உரையால் அமைவுடாமல், தமமுரையையும் அமைத்து அந்தநூலை அழகு செய்ய ஆவாமகொண்டார்கள். அன்றியும், என்றும் அழியாத உண்மைகளைத் தன் அகத்தே கொண்டு திகழும் அருள் நூலுக்கு உரைசெய்து, தம புகழையும் உலகில் நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்னும் உயரிய ஆவமும் உரையாசிரியர் மனதில் அமைந்திருந்தது என்று கருதுவதும் பொருத்த முடையதாகும். உரையாசிரியர் மனதில் நிகழ்ந்த நோக்கம் எத்தன்மைத் தாயினும் பதது உரையாசிரியர்கள் உரை செய்யும் உயாவுபெற்ற நூல் தமிழ் மொழியில் இந்நூல் ஒன்றேயாகும்.

இப்பதது உரைகளில், இக்காலத்தில் பெரிதும் வழங்கி வருவது பரிமேலழகர் உரை ஒன்றே யாம்.

பரிமேலழகர் உரைக்கு முன் உரைகள்.

மறறைய உரைகளிற் சில, எடுகளில் அமைந்து எடுத்தற கியலாத இடங்களில மறைந்தும, இன்னும் சில உரைகள் சிதைந்து உருத்

தெரியாமல் அழிந்தும், பாழாய்ப் போயின என்று தெரிகின்றது. பரிமேலழகர் உரை யெழுதப்போந்த காலத்தில், திருக்குறளுக்கு வேறு உரைகள் அமைந்திருந்தன வென்பது, அவருரையிலேயே அகச் சான்றாக அறியப்படுகின்றது. மற்றைய உரையாசிரியரது கருத்துக்களைச் சிலவிடங்களில் மறுதலும், சில விடங்களில் ஒப்புக்கொள்வார்போல அகலவுரையில் அமைத்தும், பரிமேலழகர் எழுதும் பான்மையை நோக்குமிடத்து, அவர் காலத்திற்கு முன்னரே, சில உரைகள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது வெளிப்படையாக விளங்கும். ஆலை பரிமேலழகர் ஓரிடத்திலும், ஈனைய உரையாசிரியர் பெயரைக் குறித்து, அவர் கொண்ட கருத்தைக் கூறினாலல்லா. ஆயினும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உரைகள், பரிமேலழகர் காலத்தில் இருந்தன வென்பது, அவர் உரையிலேயே, 'பிறரெல்லாம் இவ்வாறுரைத்தார்' என்று வருகின்ற குறிப்புகளால், அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு உரை எழுதிய ஆசிரியர்கள் பதின்மா என்பது, பிற்காலத்துப் பழம்பாட்டால் நன்கு தெரிகின்றது.

“ தருமர், மணக்குடவர், தாமததர், நச்சர்
பரிதி, பரிமேலழகர், திருமனையர்,
மல்லர், கவிப்பெருமாள், காளிங்கர் வள்ளுவர் திற்கு
எல்லை உரைசெய்தார் இவர் ”

என்று திருக்குறளுக்கு உரை செய்யும் பெருமை பெற்ற ஆசிரியரது பெயரை யெல்லாம் அமைத்து இச்செய்யுள் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரையாசிரி

யர்களில நச்சர் என்பவர் நச்சினூக்கினியரே என்று
 பத்து உரையாகிரி சிலர் கருதுகின்றார்கள். நச்சினூக்
 கினியர் என்னும் பெரும்புலவா,
 யர் பெயர். பல அருந்தமிழ் நூல்களுக்கு
 உரை யெழுதிய பேராசிரியராய் விளங்குகின்றார்.
 தமிழ் மொழியில் மிக விழுமிய நூல்களாய் விளங்கு
 கின்ற கற்றோர் எத்தம கலிசுதொகைக்கும், சிந்தைக
 கும் செவிக்கும் இனிய சிந்தாமணிக்கும், பழந்தொகை
 நூலாய் பததுப் பாட்டுக்கும், ஒல்காப பெரும புகழ்த்
 தொலகாப்பியததுக்கும், நச்சினூக்கினியர் உரையில்
 லாது பொருள் தெரிதல் அரிதாகவே இருக்கின்றது.
 இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த ஆசிரியர் திருக்குறளுக்
 கும் உரை செய்திருப்பாரானால், அவவுரை தமிழகத்
 தரல் போற்றப்படாது பாழாய்ப் போயிற்றென்று
 எளிதில் எண்ணக் கூடவில்லை.
 நச்சர் நச்சினூக் எனைய விரிவான உயர் நூல்களுக்கு
 கினியரே? உரைசெய்த நச்சினூக்கினியருக்கு,
 இப்பெரிய நூலுக்கு உரை எழுதக் காலமும் கிடைப்
 பது அரிதாய் இருந்திருக்கலாம். ஆகவே மேற்கூறிய
 பாட்டிலுள்ள நச்சர் என்பவர் நச்சினூக்கினியரே
 என்று கொள்வதில் பெரிதும ஐயம் உண்டு.

பரிமேலழகியார் உரை, பெரு நபங்கள் அமைந்து
 விளங்கும் ஓர் அழகிய உரை யென்பதற்கு, அது மத்
 தைய உரைகளை யெல்லாம் மங்குமாறு செய்து, தன்
 நேரிலாத தனி உரையாய், இக்காலத்தில் வழங்கிவரு
 வதே போதிய சான்றாகும். இவ்வுரையின் நலத்தை

“ பாரில் பரித்த உரை யெல்லம் பரிமே லழகன்
தெரித்த உரை யாமோ தெளி”

என்ற சிறப்புப் பாயிரமே தெரிவாக விளக்குகின்றது. ஆசிரியா பரிமேலழகரது அறிவின் நுட்ப பரிமேலழகா உரை மும் ஆழமும், ஒவ்வொரு குறளு ரையிலும் விளங்கித் தோன்று நயம். கின்றது; பரிமேலழகியார் பல கலைப் பயிற்சி யுடையார் என்பது அவர் உரையில் மேற் கோளாக எடுத்தாளுகின்ற நூல்களின் தொகை யாலேயே நன்கு அறியப்படும்.

ஆயினும் ‘ நெலலிற்கு உய்யுண்டு, நீர்க்கு நுரை யுண்டு, புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு’, என்றவாறு, சில விடங்களில் பரிமேலழகியார் தமது கருத்துக கும, கொள்கைக்கும இணங்க வலிந்தும நலிந்தும பொருள் கொண்டுள்ளார் என்பது காய்தல், உவததல உரையை ஆராய் இன்றி நடுநிலையில் நின்று ஆராய் தல் தவறாகாது. வாககு நன்கு விளங்கும். ஆனால் ஒரு சாரா பரிமேலழகியாரது உரையை ஆசங்கித்தலும் அதனை மறுததலும் தவறு என்று கருதுகின்றோர்கள். நமது உரையாசிரியா உய ரிய அறிவும், புலமையும் அமையப்பெற்ற பெரியா ரென்பதில் யாதும் ஐயமில்லை. ஆயினும் “ எப பொருள் யா யா வாய்க கேட்பினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு” என்னும் திரு வாககை ஆதரவாகக் கொண்டு, அவர் செய்த உரையை ஆராய்வது தவறாக மாட்டாதென்பது ஒரு தலையாம்.

இனிப் பரிமேலழகர் உரையை ஆராய்ப்புகுமுன், பொது வகையாக உரை நடையின் இலக்கணத்தை உணர்ந்து கொள்வது அவசியமாகும். 'பருந்தும் நிழலுமெனப் பாவும உரையும்' அமைந்திருக்க உரை நடையின் வேண்டுமென்பது ஆன்றோர் கருத்தாகும். பருந்து எவ்வழியாகச் செலுகின்றதோ, அவ்வழியே அதனைப் பின்பற்றிச் செல்லும் அதன் நிழலேபோல, நூலின் கருத்து எவ்வாறு செலுகின்றதோ அவ்வாறே உரையின் கருத்தும் செல்ல வேண்டுமென்பதும், உரையாசிரியர் அறிவால் எத்துணை உயர்ந்தோராயினும், தாம் உரை யெழுதப்புகுந்த நூலின் கருத்துக்கு மாறுபடாத பொருள் உரைத்து உரை யமைக்க வேண்டுமென்பதும், உரை நடையின் அடிப்படையான உண்மைகளாம்.

திருவள்ளுவர் நாயனார் அறத்துப்பால என்னும் முதற பாலே இல்லறம் துறவறம் என்று வகுத்துக் கொண்டு ஆராய்கின்றார். முதற் பகுதியாகிய இல்லறத்தில் இவ்வாழ்க்கையின் சிறப்பைப் பொது வகையாகச் சொல்லி, இல்லறமாகிய நல்லறம் இனிது நடைபெறுவதற்கு இன்றியமையாத மனையாளது இயல்பைக் கூறினார். அதன் பின்னர் இல்லறத்தில் உள்ளான் ஒருவன் பெறும் பேறுகளிலெல்லாம் தீயாய் நிற்கும் தகுதிவாய்ந்த மக்களைப் பெறும் பண்பை எடுத்துரைத்தார். இத்தகைய மக்களைப்பற்றிப்

பேசுகின்ற அதிகாரத்திற்குப் பெயர் 'புதல்வரைப் பெறுதல்' என்று பரிமேலழகர் புதல்வரைப் பெறுதல் என்னும் தலைப்பெயர். உரையுடன் கூடிய நூலில் காணப்படுகின்றது. இத்தலைப் பெயரானது ஆசிரியர் திருவள்ளுவரை அமைத்த பெயரோ அன்றிப் பிற்காலத்தார் அமைத்த பெயரோ வென ஆசங்கித்து ஆராய்வதற்கு இடந்தருகின்றது.

நாயனா குறளில் அமைந்துள்ள அதிகாரங்களின் பெயரை நன்கு ஆராய்ந்தால், அத்தலைப் பெயரில் வழங்கும் சொற்கள், அவ்வதிகாரத்தில் அடங்கிய பாக்களில் பல இடங்களில் பயின்றிருக்கக் காணலாம். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும், தலைப் பெயராய் அமைத்த சொற்களை அவ்வதிகாரத்தில் பல இடங்களில் அமைத்துச் சொல்லுதல ஆசிரியரது இயற்கையாகத் தோன்றுகின்றது. உதாரணமாக, அன்புடைமை என்னும் தலைப்பெயர் கொண்ட அதிகாரத்தில் 'அன்பு' என்னும் சொல் பத்துக் குறளிலும் பயின்றிருக்கக் காணலாம்.

அவ்வாறே 'விருந்தோம்பல்' என்னும் தலைப்பெயர் கொண்ட அதிகாரத்தில் வழங்கும் முறை. அந்நூலில் விருந்து என்னும் பதம் பத்துக் குறளிலும் பயின்றது.

சுருங்கச் சொல்லின் திருக்குறளில் எவ்வதிகாரத்தை எடுத்து ஆராய்ந்தாலும், அவ்வதிகாரத்தின் தலைப்பெயர், பல குறள் பாக்களில் ஆளப்பட்டிருக்கும் தன்மை நன்கு அறியப்படும். ஆனால் 'புதல்வரைப்

பெறுதல்' என்னும் அதிகாரத் தலைப்பெயரில் அடங்கிய புதலவர் என்னும் பதம், அவ்வதிகாரத்தில் ஒரு குறளிலும் அமைந்திருக்கக் காண்கிலோம். புதல்வன் என்ற சொல் அவ்வதிகாரத்தில் காணப்படவில்லை. 'மக்கள்' என்னும் பதம் எட்டுக் குறளிலும், 'மகன்' என்னும் பதம் மறறைய இரண்டு குறளிலும், வழங்கக் காண்கின்றோம்.

சொல் ஆட்சி இவ்வாறு அமைந்திருப்ப, அவ்வதிகாரத்தின் பொருளைச் சிறிதாராய்வோம். பிள்ளைகளுடைய பெருமையைப் பேசப் போந்த நாயனார், மக்கள் சிறு கையால் அளவிய கூழ அமுதத்தைப் அதிகாரப் பொருள் பார்க்கிலும் இனிய தென்றும், மக்கள் மெய் தீண்டுதல் உடலுக்கு ஆராய்ச்சி. இன்ப மென்றும், அவர் குதலைச் சொல் குழலினும் யாழினும் இனிய தென்றும், பெற்றோர் தம் மக்களைக் கண்டும கேட்டும பெறுகின்ற இன்பத்தை ஆசிரியா புகழந்து பாராட்டுகின்றார். இவ்வாறு நாயனார் புனைந்துரைத்த நலமெல்லாம், ஆண் மக்களிடமே அமைந்ததாகக் கருதுவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. ஆண்மக்கள் கையால் அளவிய கூழதான் இனியதென்றும், ஆண்மக்களைத் தொடுத்தலே இன்பமென்றும், ஆண்மக்களது மழலைச் சொல்லே குழலினும் யாழினும் இனியதென்றும் பெற்றோர் எவரும் எண்ணவும், சொல்லவும் இசையார்கள் ஆகவே அதிகாரத்தில் அடங்கிய சொல்லையும்

1 பொருளையும் ஆராயுமிடத்து, 'புதல்வரைப் பெறுதல்' என்னும் தலைப்பெயர் பொருத்த மறறதாகத் தோன்றுகின்றது.

'புதல்வரைப் பெறுதல்' என்று இப்பொழுது வழங்குகின்ற தலைப் பெயர், அமைவுடைய தன்று என்று கருதுவோமானால், பின் ஆசிரியர் அமைத்திருந்த தலைப் பெயர் தான் யாது

'மணக்குடவர் தலைப்பெயர் மக்கட்பேறு.' என்னும் ஆசங்கை நிகழும். திருக்குறளுககு உரை செய்த ஆசிரியருள் ஒருவரான மணக்குடவர்

உரை கண்ட நூலில், 'மககட்பேறு' என்னும் தலைப்பெயருடன் இவ்வதிகாரம் விளங்குகிறது. இத்தலைப்பெயரே ஆசிரியர் அமைத்த பெயராய் இருக்கலாம் என்று எண்ணுவதற்குச் சில குறிப்புகள் அகப்படுகின்றன.

நாயனார் எழுதிய நூலில் ஒரு அதிகாரத்திற்கும் பின் அதிகாரத்திற்கும் தொடர்பு காணப்படும். இவ்வாறு தொடர் போன்று விளங்குகின்ற அதிகாரங்களில், சில இடங்களில் ஒரு அதிகாரத்தின் இறுதிகுறள் பின் அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்து நிற்கும். உதாரணமாக பொருட்பாலில் 'வரைவிலமகளிரா' என்னும் பொது மாதரின் தன்மை கூறுகின்ற அதிகாரத்தின் இறுதிக் குறள்

“இருமணப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவரும்
திரு நீக்கப் பட்டார் தொடர்பு”

என்பதாகும். இக்குறளில் தோற்றுவாய் செய்யப் பட்ட முறையிலேயே, அடுத்த அதிகார அமைப்பு. அதிகாரங்களில் கள்ளண்ணுமை, சூது என்னும் பொருள்களை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கின்றார். அதுபோலவே, 'வாழ்க்கைத்துணை நலம்' என்னும் அதிகாரத்தின் இறுதிக் குறள்

“ மங்கல மென்ப மனைமாட்சி, மறறதன்
நன்கலன் நன் மக்கட்பேறு ”

என்று விளங்குகின்றது. இக்குறளில் நாயனார் பின்வரும் அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்து, அவ்வதிகாரத்தின் தலைப் பெயரையே, இறுதிச் சொற்களாய் அமைத்தார் என்று கருதுவதே இயற்கையாகத் தோன்றுகின்றது. இக்குறளுக்கு விரிவுரை கூறப் போந்த பரிமேலழகரும், 'இவ்வாறு வருகின்ற அதிகாரத்திற்குத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்டது' என்று எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு மக்கட்பேறு என்று தோற்றுவாய் செய்தும், மக்கள என்னும் சொல்லையே அதிகாரத்தில் பல விடங்களில் பயின்றும், ஆசிரியர் அமைத்திருப்ப, புதலவரைப் பெறுதல் என்னும் தலைப்பெயர் எப்பொழுது, யாரால் குறளில் சேர்க்கப் பட்டதோ அறிகிலோம்.

இவ்வதிகாரத்திற்கு உரையெழுதப் போந்த பரிமேலழகியார், மக்கள என்று ஆசிரியர் கூறும் இடங்களில் ஆண்மக்கள் என வலிந்து பொருள் கொண்டுள்ளார்.

ளார். மக்கள் என்று நாயனார் கூறும் சொல், பெண் மக்களை ஒழித்து ஆண் மக்களையே மக்கள் என்னும் சொல்லுக்கு குறிக்கும் என்றும், ஒரு பொருளைத் தாமமாக அறியும் அறிவு பெண் வலிந்து பொருள் மககளுக்கு இலலை யென்றும், நிலை உரைத்தல். நாட்டுதற் பொருட்டு பரிமேலழகர் பலவிடங்களில் வலிந்தும நலிந்தும பொருள் கொண்டுள்ளார்.

“பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை, அறிவறிந்த மக்கள் பேறல்ல பிற”

என்பது மக்கட் பேறு என்னும் அதிகாரத்தின் முதற் குறளாகும். உலகில் ஒருவன் பெறும பேறுகளுள் அறிவறிந்த மக்களைப் பெறுதலைப் பார்க்கிலும் உயரிய பேறு வேறொன்றில்லை எவ்.பதே இக்குறளின் கருத தாகும். அறிவுடைய மககளைப் பெறுதலை உலகில் ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் எல்லாம தலையாயதாகும்.

அறிவுடைய மக் மனைவாழ்ககையின் இனிமை மக்களைப் பெறுதல். ளாற் பெறப்படும் என்பது உண்மையே யாயினும், அமமக்கள் அறிவுடையரா யிருப்பினலலால் அவரை ஒரு அரும் பேறாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாததாகும். எனெனில், ‘விலங்கொடு மககளனையா இலங்கு நூல கற்றாரோடு ஈனையவர்’ என்னும் குறளில் நாயனார் கல்லாதவரை விலங்குகளோடு ஒப்பவைத்துக் கூறி யிருப்பதை நோக்கு மிடத்து, அறிவு நலம் வாய்ந்த மககளைப்

பெறுதலே பெரும் பேறென்று வியந்துரைக்கும் |
தன்மை விளங்கித் தோன்றும்.

மனித உடம பெடுத்தவாகளை மாக்கள் என்றும், மக்கள் என்றும் இருவகையாக வகுத்துக் கூறுவது தமிழவழக் கென்பது தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களால நன்கு தெரிகின்றது.

“ மாவும், மாக்களும் ஐயறி வினவே, மக்கள் தாமே
ஆறறிவுயிரே ”

என்னும் தொல்காப்பியத்தால, மக்களுக்கும், மாகக
ளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இனிது
விளங்கும். மக்கள் என்னும் சிறப்பு
புப் பெயர்க்கு உரியவர், எனைய
ஐயறிவோடு, பகுததறிவு என்னும் உயரிய அறிவை
யும் பெற்றவரே யாவா என்றும், அவ்வறிவு பெறா
தார, மாணிடராய்ப் பிறந்தும் மாககளே யாவா
என்றும், அவாக்கும் விலங்கினத்துக்கும் அறிவால்
வேற்றுமையிலை என்றும், ஆசிரியா தொல்காப்
பியனா கருதுகின்றார். இக்கருத்தை யமைத்தே
நாயனாரும், அறிவறிந்த மக்களைப் பெறுதலே பெரும்
பேறென்று அருளிச் செய்தார். அறிவறிந்த மக்கள்
என்னும் சொற்றொடருக்குப் பொருள் எழுதப்
போந்த பரிமேலழகியார், அறிய
வேண்டிய வறறை அறிதற்குரிய
மக்கள் என்று பொருள் கொண்டு
அவ்வாறு அறிதற்குரிய மக்கள்

‘ அறிவறிந்த
மக்கள் ’ என்பதற்கு
வலிந்த உரை.

ஆண் மக்களே யென்றும், ஆதலால் மக்கள் என்னும் பொதுப் பெயர் பெண் மக்களை ஒழித்து ஆண்மக்களை மட்டுமே குறித்து நின்ற தென அகல வுரை எழுதியுள்ளா. இவ்வகல உரையை ஆராய்ந்து புகால், இரு பெருங் கொள்கைகள் பரிமேலழகரது அடிப்படையான கொள்கைகளாய் அமைந்திருக்கக் காணலாம். அறிவுநூல்களை அறிதற்குரிய மக்கள் ஆண்மக்களே யென்பதும், பெண்களுக்கு அவ்வுரிமை எவ்வாறறாமுமென யென்பதும் உரையாசிரியரது முதற் கொள்கையாகும். இத்தகைய உரிமை ஆண்மக்களுக்கு அறிவைப்பயந்தே விடும என்பது அவரது மற்றொரு கொள்கையாகும். இவ்விரு கொள்கைகளும், திருக்குறளில் அமைந்திருப்பதாகக் காட்டக் கருதியே பரிமேலழகர் மேற கூறியவாறு பொருளுரைப் பாராயினார்.

இவ்வாறு வலிந்து பொருள் உரைத்த விடத்து, வேறொரு ஆசங்கை உரையாசிரியர் மனதில் நிகழ்ந்தது. அறிய வேண்டிய வற்றை அறிதற்குரிய மக்கள் என்றால் இனி எதிர்காலத்தில் அறிதற்குரிய மக்கள் என்றல்லவோ பெறப்படுகின்றது. இவ்வாறானின் 'அறிவு அறிந்த' என்று ஆசிரியர் இறந்த காலத்தாற் கூறியிருக்கின்றனரே; அஃதெவ்வாறு பொருள்தும் என்னும் வினாவை நிகழ்த்தி காலவழுவமைதி. அதற்கு விடையளிப்பார் போன்று, அவ்வாறு நாயனார் எதிர்காலத்தை இறந்தகாலமாகக்

கூறியது தெளிவினால வந்த காலவழுவமைதியென இலக்கணம கூறுவாராயினர். காரணமாகிய உரிமை காரியமாகிய அறிவைப் பயந்தே விடுதலின், அத்துணிவுபற்றி 'அறிவறிந்த' என இறந்த காலத்தால ஆசிரியர் கூறினா என்று பரிமேலழகர் காரணம கூறுகின்றார். வினாவினாலும், மிகுதியினாலும், தெளிவினாலும் ஒரு காலம மற்றொரு காலமாக நூல் வழக்கிலும், உலகவழக்கிலும், மாற்றியுரைக்கப்படு மென்பது இலக்கணத்தகு ஒரு தகுந்தேயாகும்.

ஆனால், உரையாசிரியர் கூறுமாறு, துணிவாகிய காரணம், எடுத்துக் கொண்ட பொருளில் உளதா என்பது ஆராய்தற் குரியதாகும். பரிமேலழகர் கருத்து அமைந்தவாறே, நூலகளைக் கற்று அறியும் உரிமை ஆண்மக்களுக்கு மட்டுமே யுண்டு என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவ்வாறு கொள்ளினும், அவ்வுரிமையே ஆண்மக்களுக்கு அறிவைப் பயந்து விடும் என்று கருதுவது ஒரு சிறிதும் பொருத்தமற்றதாகும். நமக்கு உரிமைகள் இருந்தாலும், அவற்றை ஆண்ம தன்மை அறறிருப்போமானால், அவ்வுரிமைகளின் பயனை நாம் ஒரு நாளும அடையமாட்டோம். அதுபோல, நூலகளைக் கற்று அதன் பயனை அறிவினையடையும் உரிமை ஆண்மக்களுக்கு இருந்தாலும், கற்றலாகிய செயல நிகழாதால் அறிவைப்பெறலாமையல்லாமல், உரிமையே அறிவைப்பயந்து விடும் என்பது விந்தையாகவே தோன்றுகின்றது. மேலும்

பரிமேலழகியார் கூறும் வண்ணம், அறிதற்கு உரிமை அறிவைப் பயத்தல். ஆண்மக்களுக்கு உளதாய உரிமை, அறிவாகிய பயனைத் தந்தேவிடும் என்பது துணிபாயின், உலகிலுள்ள ஆண்மக்கள் அனைவரும் நூலறிவு அமையப் பெற்றவராய் இருக்கவேண்டுமன்றோ? உண்மை அவ்வாறில்லை யென்பது காட்சி யளவையாலேயே நன்கு அறியப்படும.

இஃகிம்மட்டாக, நூல்களைக் கற்று அவற்றின் பொருளை உணரும் உரிமை ஆண்மக்களுக்கு மட்டும் உண்டு என்னும் கொள்கைதான் பரிமேலழகியார் எங்கிருந்து பெற்றார்? நாயனார் தமது நூலில் இத்தகைய வேற்றுமையை எவ்விடத்தும் செய்ததாகத் தோன்றவில்லை. ஆண், பெண் ஆகிய இருபாலாரும், நூல்களைக் கற்று, அறிவுடையராய் இருத்தல் வேண்டுமென்ப தே ஆசிரியர் கருத்தாகக்காணப்படுகின்றது. “எண்ணென்ப ஏனைய எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு” என்று நாயனார் கூறிய விடத்து, ஆண், பெண் என்ற வேற்றுமை யின்றி சிறப்புடைய உயிர்களாய் மக்கள் அனைவர்க்கும் எண்ணும் எழுத்தும் இன்றியமையாதன என்பதே கருத்தாக விளங்குகின்றது. இன்னும் ‘கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர்’ என்ற திருக்குறளிலும், ஆண், பெண் என்னும் வேற்றுமை யின்றிக் கற்றவர்களே கண்ணுடையவர்

என்றும், மற்றவர்கள் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையவர் என்றும் பொதுவாகவே நாயனார் கூறிப்போந்தார். இன்னும் நம தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தே, பல நலவிசைப் புலமை மெலலியலார்கள், வாழ்ந்து வந்த பண்டைத் தமிழ் தராகள என்பதும், நூலியற்றினார்கள் என்பதும், தமிழ் நாட்டுப் பழைய சரித்திரத்தால் நன்கு தெரிகின்றது. நாயனார் கருத்தும் நம் தமிழக வழக்கமும் இவ்வாறிருப்ப, அறிதற்கு உரிய மக்கள் ஆண் மக்களே யென்றும், பெண்மக்களுக்கு அவ்வுரிமை எவ்வாற்றினும் கிடையா தென்றும், உரையாசிரியர் கூறுவது ஒரு சிறிதும் பொருந்தாததாகும்.

இன்னும் தாம கொண்ட கொள்கையை வலியுறுத்தும் பொருட்டே, உரையாசிரியர்

“ ஈன்ற பொழுதில், பெரிதுவக்கும், தன்மகனைச்
சான்றேன் எனக் கேட்டதாய் ”

என்னும் குறளுக்கு உரையெழுதப் போந்தவிடத்து
‘ கேட்டதாய் என்னும் சொற்றொடருக்குப் பெண் இயல்பால் தாகை அறியாமையில் கேட்டதாய் ’ என்று நாயனார் கூறியதாக அகல வுரை யெழுதுகின்றார். இவ்வாறு உரையாசிரியர் கொண்ட கருத்து, இயற்கைப் பொருள் கொள்ளுதல் என்னும் முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தென்பதும், தமது கொள்கையை நாயனார் குற

பெண்களுக்கு
அறிவில்லை யெனப்
பரிமேலழகர்
கூறும் உரை.

ளில் செறித்து, பரிமேலழகா வலிந்து பொருள் கொள்கின்ற ரென்பதும், நடுநிலையில் நின்று ஆராய் வார்க்கு நன்கு விளங்கும். ஒரு -தாய் பிள்ளையைப் பெற்றவுடன் பெருமகிழ்ச்சி யடைவாள். அப் பிள்ளையைப் பெறுதற் பொருட்டுத் தான் பட்ட பாடெல்லாம், அதனைக் கண்ட பொழுதே, ஒளியின் முற்பட்ட இருள்போலப் பறந்துவிடும். ஆலை இமமகிழ்ச்சியினும பெரியதோர் மகிழ்ச்சி பிற்காலத்தில் அத்தாய்க்கு உண்டாகும். தன் மகனைச்

சான்றோன் என்றும், உயர்ந்தோன் என்றும், உலகோ சொல்லக் கேட்ட தாய், பிள்ளையைப் பெற்ற பொழுது அடைந்த மகிழ்ச்சியினும பெரு மகிழ்ச்சி யடைவாள்

என்பது, ஆசிரியரது கருத்தாகும். தன் மகனைச் சான்றோன் என்றும் உயர்ந்தோன் என்றும் அறியும் தன்மை தாயிடம் அமைந்திருந்தாலும், அவ்வாறு தன் மகனது உயாவைத்தானே யறிந்ததாய் இன்புற றிருந்தாலும், பிறர் தன் மகனைப் பறறிப் புகழ்ந்து பேசும் பொழுது, பெற்றவள் மனதில பெரு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும் என்பதே நாயனார் கருத்தும உலக இயற்கையுமாம். நாம அடைந்த ஒரு உயரிய நிலையைக் குறித்து, நாமே அறிந்து மகிழ்வதைப் பாராக்கினும், பிறர் அதைப்பற்றி நம்மிடம் பேசும் பொழுது, இன்பம் - அதிகமாகின்றது. இவ்வுண்மையை

உணர்ந்தே, ஒருவனுக்கு இன்பம் மிகுந்த காலத்து, பிறர் தன் மகளைப் அவன் உற்றாரும் உறவினரும் புகழக்கேட்ட அவனிடம் அந்நிகழ்ச்சியைக் குறித்தாய். துப் பேச வேண்டுமென்னும் அடையும் இன்பம். வழக்கம் எல்லா நாடுகளிலும் நிலை பெற்றுள்ளது. துன்பம் பிறரிடம் பேசப் பேசக் குறைதல் போல, இன்பம் பிறர் பேசப் பேசப் பெருகும் இயல்புடைய தாகும். அதுபோல, தனது மகனது உயர்வுகண்டு உளமகிழ்ந்திருக்கும் தாய், பிறரும் தன் மகனது பெருமையைக் குறித்துப் பேசுங்கால் முன் இயற்கையாகவே யுள்ள இன்பம் பின்னும் தூண்டப்பட்டுப் பெற்ற பொழுதினும் பெருமகிழ்ச்சி யடைவாள் என்னும் கருத்தே 'கேட்ட தாய்' என்னும் சொற்றொடரில் காணப்படுகின்றது. இதற்கு 'மாறாகப் பேதமை என்பது மாதர்க் கணிகலம் என்றும் பெண் மக்கள் அறியாமையென்னும் இருளிலேயே ஆழ்ந்து கிடக்கவேண்டுமென்றும், வழங்குகின்ற கொள்கைகள் எல்லாம், பிற்காலத்தில்

“தமிழ் நாட்டு தமிழ் நாட்டில் புகுந்த கொள்கைகளே யன்றி, ஆசிரியர் திருவள்ளுவருக்கு உடம் பாடான கொள்கை

கள் அல்லவென்பது அவர் நூல் முழுமையும் ஒரு முறை, ஒதினாரும் எளிதில் உணர்வார்கள். பழந் தமிழ் நூல்களுள் ஒன்றாகிய இறையனார் அகப்பொருளென்னும் உயரிய நூலுக்கு உரைகண்ட நக்கீரர், “தலைமகனும், தலைமகளும், ஒத்த அன்பும், ஒத்த

குலமும், ஒத்த கல்வியும் உடையராய் இருத்தல வேண்டும்” என்று கூறுகின்றமையால், பெண்மக்கள் கல்விகற்றல் தவறென்னும் வழக்கம் பிண்டைத் தமிழ் வழக்கம் அல்லவென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கும்.

இவ்வாறு நாயனார் குறளில் வழங்கும் மக்களென்னும் பெயர் பெண் ஒழிதது நின்றது என்றும், ஆண்மக்களே அறிவுடையாரென்றும், பெண்மக்கள் அறிவற்றவர் என்றும் பரிமேலழகியார் கொண்ட கருத்

சிவப்பிரகாசர் தைச சிவப்பிரகாச முனிவர் என்னும் பெரியார், பெரியநாயகி யமமையா துதியில, “கற்றார் அறிகுவர், மக்கள் தம்பேறெனக கட்டுரைத்த சொற்றான் ஒரு பெண் ஒழிதத

தென்பாரொடு தொலலுகில் நற்றாண் மகறபெறுகென்று ஆசி சொல்பவர் நாண வுண்பபெற்றான் மலையரையன் குன்றைவாழும் பெரியமையே” என்று நயமாகக் கண்டித்துள்ளார். மக்கட்பேறு என்பதனை ஆண் மக்கட்பேறு என்று கொள்வாரும், இங்கல வாழ்ததுக் காலத்தில ஆண்மக்களைப் பெறுக என்று ஆசி கூறுவாரும், ஒருங்கே, நாணும வண்ணம் மலையரசன் ஓர் பெண்ணாகிய பெரிய நாயகியைப் பெற்றான், என்று கூறும் வாயிலாக, பரிமேலழகியாரது அடிப்படையான கொள்கையை மறுக்கின்ற ரென்பது இங்கு அறிதற்குரியதாகும்.

திருவள்ளுவ நாயனார், அறம் பொருள் இன்ப மாகிய மூன்று பொருள்களின் தன்மையை முறையே கூறத் தொடங்கி, முதலில் அறத்தின் திறம உரைத் தார். பொதுவாக அறத்தின் அறத்துப்பாலின் அமைப்பு. இயல்பை அறன்வலியுறுத்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் கூறி விட்டு, பின் அறம் என்பதனை இல்லறம் என்றும் துறவறம் என்றும் இரண்டாக வகுத்து, ஆசிரியர் அருளிச்செய்தார். அறத்தின் இயல்பை அருளவந்த இடத்து, மனத்தின்கண் மாசின்மையே அறமென்றும், 'அறநெறியே நன்னெறியாகு மென்றும், அறத்தால் வருவதே இன்பமென்றும், அறமே இம்மைமறுமைப் பயன்களை அளிக்குமென்றும், நாயனார் அருளிச் செய்து, பின் இல்லற வொழுக்கத்தையும் துறவற வொழுக்கத்தையும் வகுத்துரைத்தார்.

ஆசிரியர் செய்த பாகுபாடு இவ்வாறு அமைந்திருப்ப, அறத்துப் பாலுக்கு உரையெழுதப் போந்த பரிமேலழகர், “ அறமாவது மது முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழித்தலுமா மென்றும், அவ்வறம் வடநூல்களில் ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப் படுமென்றும் அவறறுள் ஒழுக்கமாவது அந் தணா முதலிய நால வருணத்தா ரும், தத்தமக்கு விதிக்கப்பட்ட நிலைகளினின்றும், அறங்களினின்றும்,வழுவாது ஒழுக்கலாமென்றும், வழக்காவது

உரையாசிரியர்
வட நூல் வழக்கு
களை வலிந்து
செறித்தல்.

பொருள் காரணமாக மக்கள் தம்முள் மாறுபட்டு வழக்கிடும் முறையா மென்றும், தண்டமாவது மேற்கூறிய ஒழுக்கநெறியிலும், வழக்கு நெறியிலும், தவறியவரை நன்னெறியில் நிறுத்தற்பொருட்டு விதிக்கப்படும் தண்டனையாமென்றும், உரையாசிரியர் வடமொழி நூற் பாகுபாடுகளை விரிவாக எடுத்துரைத்தாரா. இவ்வாறு வகுத்துக் கூறுகின்ற வடநூல் வழக்கைப் பின்பற்றி வள்ளுவர் அறத்துப் பாலை அமைத்தாரென்று கூறும்பொழுது பரிமேலழகர் மனதிலேயே வெளிப்படையான ஒரு ஆசங்கை நிகழ்ந்தது. நாயனார் நூலில், வடமொழி வழக்கைப் பின்பற்றி அறத்துப்பால் அமைந்திருக்குமேயானால், மேற்கூறிய மூன்றுவகைகளில், ஒழுக்கத்தைத்தவிர, மற்றைய வழக்கு தண்டம என்னும் முறைகளை அறத்துப்பாலில் ஆசிரியர் ஒரு சிறிதும் அமைத்து எழுதாமையால், அவ்விரண்டையும் நீக்கியதற்கு வலிந்து ஓர் காரணம் கூறுவது இன்றியமையாததாயிற்று. இதனை நன்குணர்ந்த உரையாசிரியர், வலிந்து இடர்ப்பாடுறறு ஒரு காரணம் கூறுகின்றார். வழக்கும் தண்டமும், ஒழுக்கம்போல, மக்களுக்கு உறுதி பயப்பனவில்லாதலாலும், அவை நூலாராய்ச்சியாலன்றி அறிவாலும், தேச இயற்கையாலும் அறியப்படுதலானும், அவற்றையொழித்துச் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே நாயனாரால், அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது என்று பரிமேலழகர் கூறுகின்றார். இவ்வாறு, வடநூல் பாகுபாடுகளோடும், ஆசாரங்களோடும் நாயனார் நூலை

இணக்கக்கருதி உரையாசிரியர் இடர்ப்படும தன்மை
 வடநூல் முறை நன்கு உணரப்படும. பொது வகை
 வேறு தமிழ் நூல் பாக மக்களுக்குரிய ஒழுக்கநெறியை
 முறைவேறு. உணர்த்த எழுந்த பொதுமறையில்
 சாதி வேற்றுமைகளையும், முறை
 களையும், கொண்டிசேர்த்தது அப் பெருநூலின்
 பொதுத்தன்மையை மறைத்தல் பெரியதோர் வழுவா
 மென்று கூறுதல் மிகையாகாது. மது முதலிய நூல்
 களில் ஒதப் பெற்ற ஒழுக்க நெறியானது அவை
 யெழுந்த காலத்தில் எற்றனவாய்ப் பயனுடையனவா
 யிருந்தாலும், இக்காலத்தில் அவை கொள்ளத்தக்கன
 வல்ல வென்பது நடுநிலை வழுவாத அறிவுடையார்
 கருத்தாகும். மது முதலிய வடமொழி நூல்களைப்
 பின்பற்றி நாயனார் நூல் செய்திருப்பாராயின், அந்
 நூல் எக்காலத்திற்கும், எம மரபினர்க்கும் பொது
 வாய ஒரு பெரு நூலாய் அமையாது, ஒரு காலத்
 திற்கே, ஒரு மரபிற்கே உரிய சிறப்பு நூலாய்,
 அமைந்து எல்லாராலும் கொள்ளப்படாது தள்ளப்
 படும் என்பது ஒரு தலையாம்.

* இன்னும் அறம், பொருள், இன்பம் என முப்
 பாலாக வகுத்து, நூலமைப்பது வடமொழி வழக்
 கென்றும், நாயனார் வடமொழி
 முப்பாலாக வழக்கைப் பின் பற்றித் தமது
 வகுத்தது தமிழ் நூலை முப்பாலாக வகுத்தமைத்தார்
 வழக்கே. என்றும் பரிமேலழகர் கருதுகின்
 றார். இஃது உண்மையன்றென்பது, தமிழ் இயல்

நூல்களாலும் அருள் நூல்களாலும் அறுதி யிடப்படுகின்றது.

“ அந்நிலை மருங்கின் அறம் முதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரியவென்ப ”

என்னும் தொல்காப்பிய விதியால், அறம், பொருள், இன்பம் என வகுத்து நூல் செய்தல், தமிழ் நூல் வழக்கென்பது தெளிவாகின்றது. இதற்கு உரையெழுதப்போந்த நச்சினூர்க்கினியரும், ‘ மும்முதற் பொருள் ’ எனவே அவற்றது துணைப் பொருளாகிய

அறம் நிலை யின்மையும், பொருள்
தொல்காப்பிய நிலையின்மையும், இன்பம் நிலையின்
விதி. ன்மையும் அடங்கும் என்ப. உலகியற

பொருள் மூன்றனையும் இவையெனக் கூறி, அவற்றை விடுமாறும் கூறவே வீடும் கூறிற்றாம். இக்கருத்தானே வள்ளுவ நாயனாரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்தலால் ‘ வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தம் கூறினார் ’ என்று இனிதாக எடுத்துரைத்தார். அன்றியும் தமிழ் மொழியில் அருள் நூல் செய்த பெரியார், அறம், பொருள், இன்பம் வீடென்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கும், தென்முகப் பெருமானால் கலலாணின் கீழி

ருந்து நற்றவம் கிடந்த நால்வர்க்கு
அருள் நூற் கருத்து. அருளிச செய்யப்பெற்றன, என்று
கருதுகின்றார்கள். நற்றமிழ் வல்ல

ஞானசம்பந்தர், தமது தேவாரத்தில்,

“ அழிந்த சிந்தை அநதணுளர்க்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு
மொழிந்த வாயான் முக்கணதி மேயது முது குன்றே ”

என்றும், மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகத்தில்,

“ அருந்தவருக்கு ஆலின்கீழ், அறமுதலா நான்களையும்
 இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பேடே—
 'அருந்தவருக்கு அறமுதல் நான்கு அன்றருளிச் செய்தில்
 னேல்
 திருந்தவருக் குலவியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ ”

என்றும் அருளுகின்றமையால், அறவாழி அந்தணனாய்
 இறைவன், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும்
 உறுதிப் பொருள்களை, நாலவருக்கு அருளினைன் என்
 பதும், அந்நால்வருமே உலகிற்கு ஐனி நெறி காட்டிய
 உயர்ந்தோர் என்றும், அருள் நூல்களில் காணப்படு
 கின்றது. இதனாலேயே ' அறம், பொருள், இன்பம்,
 வீட்டைதல் நூற் பயன் ' என்ற கொள்கையும் தமிழ்
 மொழியில் அடிப்படையாக விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு தமிழ் நூல் முறைகளையும் வழக்கு
 களையும் வட நூல் வழக்கென்று மொழிவது, தமது
 அறிவின் நுண்மைக்கும், ஆராய்ச்சியின் வன்மைக்கும்,
 அறிகுறியாகும் என்ற பாழாய எண்ணத்துட்பட்டு,
 பலர் பலவாறு பிதற்றுகின்றார்கள். நம் தமிழ்
 மொழியில் வழங்குகின்ற தனி நூல்களுக்கெல்லாம்,
 வடமொழியில் முன்னூ லுண்டு என்று முனைந்து
 மொழிபவர் சிலராவர். தமிழ் மொழியின் கண்

சில தவறாய
 கருத்துக்கள்.

அமைந்து விளங்கும் அழகிய பதங்
 களெல்லாம், ஆரியத்தி னின்றும்
 போந்து தென் மொழியில் திகழ்
 கின்றன என்று திறம்படக் கூறுவர் சிலராவர். தமிழ்
 மொழியிலுள்ள சமய நூல்களுக்கும் சாத்திர நூல்

களுக்கும், வடமொழியில் முதனால் தேடி யலைபவர் சிலராவர். செந்தமிழ் மொழியில் செம்மையாய் அமைந்த நூல்களை, வடநூல் வழக்கின் வழியமைந்த நூல்கள் என்றும், வடநூல் பொருளை விரித்துரைக்கும் நூல்கள் என்றும், விளக்கமாக உரைப்பர் ஒரு சாரார். இவ்வாறுரைப்பவர் கருத்தெல்லாம் தமிழ் மொழியைத் தனி மொழி யென்று உணராத தன்மையாலும், தமிழ் மொழியின் சொல்வளம், பொருள்வளம் முதலிய அழகுகளை அறியாத தன்மையாலும் நிகழ்வன வாதினால், அன்றாடும் கூறும் சொற்களை, விரிவிலா அறிவினார்கள் வெற்றுரை யென்று தள்ளாதலே பொருத்தமுடையதாகும். இனி ஒழுக்கமுடைமை யென்ற அதிகாரத்திலும் உரையாசிரியர், தம் கருத்தைக் குறளிற் செறித்து, வலிந்து உரை எழுதுகின்றார். மக்களாய்ப் பிறந்தார்க்கு ஒழுக்கமே விழுப்பம் தருமென்றும், நல்லொழுக்கமே நல்லறத்துக்கு வித்தாகுமென்றும், ஒழுக்கமே உயர்குலம் என்றும், ஒழுக்கத்தின் உயர்வைக் கூறுவதற்கு எழுந்த இவ்வதிகாரத்தை மக்களது வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் ஒதப்பட்ட ஒழுக்கம் என்று உரையாசிரியர் வலிந்து வருவித்து இடர்ப்படுகின்றார். சாதி, குலம், பிறப்பென்னும் வேற்றுமையை மனதில் கொள்ளாது, பொதுவாக மக்களது ஒழுக்கத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறவந்த நாயனரது கருத்தைச் சாதி வேற்றுமைகளோடும், ஆசிரம நெறிகளோடும், இணக்கிக் கூறுவது மயங்க வைத்தல் என்னும் குற்றமுடைய

தாம். பிறப்பால் ஒருவன் உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றொருவன் தாழ்ந்தவன் என்றும், கருதுகின்ற தன்மை நாயனாயும் தொழில் நீட்டம் இல்லை யென்பது திருகவேற்றுமையும். குறளை ஒரு முறை ஒகிறுர்க்கும் எளிதில் விளங்கும்.

“பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா வயிர்க்கும் சிறப்பு ஒவ்வா செய் தொழில் வேற்றுமையால்”

என்பது ஆசிரியரது அடிப்படையான கருத்தாகும், உலகில ஒழுக்கமுடையவன் உயர்ந்தோனென்றும். ஒழுக்கமற்றவன் தாழ்ந்தோன் என்றும், அருளுடையவன் அந்தணன் என்றும், அருளற்றவன் இழிந்தோன் என்றும், உயர் தொழில் செய்பவன் உயர்ந்தோன் என்றும், இழிதொழில் செய்பவன் இழிந்தோன் என்றும், இவ்வாறு ஒழுக்கத்தாலும் தொழிலாலும் வேற்றுமை, மக்களுக்குள் உண்டேயன்றிப் பிறப்பால் ஏற்றமும் தாழ்வும் இல்லை யென்பது நாயனாரது உறுதியான கொள்கையாகும். இத்தகைய பொது நோக்கமே பொருந்தித் திகழும் நாயனார நூலில், வடமொழி நூல்களில் வழங்கிவருகின்ற சாதி வேற்றுமைகளையும், ஆசாரங்களையும் கொண்டு சேர்ப்பது ஒரு சிறிதும் பொருத்த மற்றதாகும்.

ஒழுக்கமுடையவன் என்னும் அதிகாரத்தில் அமைந்த குறள் பாக்களே மேற்கூறிய உண்மைக்குச் சான்றாகும்.

“ஒழுக்கமுடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்”

என்று ஆசிரியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, ஒழுக்கமுடையாரே உயர் குடிப்பிறந்தாரென்றும், ஒழுக்கமற்றவர் இழிந்த பிறப்பினரென்றும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. இனி

“மறப்பினும் ஒத்துக் கொள்ளலாகும், பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடும்”

என்ற குறளில் அமைந்திருக்கின்ற பார்ப்பான் என்னும் பதத்திற்கே வேதியன் என்று உரையாசிரியர் பொருள் கொண்டுள்ளார். ஆனால் ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் காலத்தில், அந்தணன் பார்ப்பான் என்ற சொற்களெல்லாம், சாதிப் பெயரை உணர்த்தாமல், காரணப் பெயர்களாகவே விளங்கின என்பது மொழிநூல் ஆராய்ச்சியால் தெளிவாக விளங்கும். அழகிய செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகிய அறவோன் அந்தணன்

மணக்குடவர் என்று அழைக்கப்பட்டார் போல,
உரை ஆராய்ச்சி. நூல்களைப் பார்த்துப் பரிசீலனை செய்பவர் ‘பார்ப்பார்’ என்று

பெயர் பெற்றார். பிறகாலத்தில் இவ்விரு பதங்களும் ஒரு சாதியைக் குறிக்கும் பெயர்களாய் அமைந்தன. இவ்வுண்மையை மனதில் கொண்டு மேற்கூறிய குறளின் பொருளை ஆராய்தல் அவசியமாகும். நூல்களைப்பார்த்துப் பரிசீலனை செய்வான் ஒருவன், தான்கற்ற நூல்களை யெல்லாம் மறந்தானாயினும், பின்னும் அவற்றை ஒதி யுணர்ந்து கொள்ளலாகும். ஆனால்,

ஒருவன் மக்கட்பிறவிக்குரிய உயரிய ஒழுக்கத்தினின் றும் தவறுவானால், அறவே கெடுவான் என்பது இக்குறளின் கருத்தாகும். அறிவிற்கும அவ்வறிவாற் பெறப்படும் ஒழுக்கத்திற்கு முள்ள வேற்றுமையை உணர்த்தற் பொருட்டே இக்குறள் எழுந்திருக் கின்றது. நூலகளைக்கற்ற மாந்தர், தாம் கற்ற நூல களை யெல்லாமமறந்து விட்டா லும அதனாற் கேடிலை. ஆனால் மக்கள் ஒழுக்கத்தில் வழுவினால் கெடுவது திண்ணம என்பதே, நாயனாருடைய கருத்தாகத் தெரி கின்றது. இக்குறளில் கண்ட பிறப் பொழுக்கம் என்பதற்கு மக்கட் பிறப்பிற்கு உரிய ஒழுக்கம் என்று பொருள் கொள்ளுதல பொருந்துமேயன்றி, சாதி யொழுக்கம் என்று கொள்ளுதல பொருந்தாத தாகும். அவ்வாறாயின் 'மக்கட் பிறப்பிற்கு உரிய ஒழுக்கமாவது யாது' என்னும் ஆசங்கை நிக மும். பிறப் பொழுக்கத்தை நாயனர் சான்றாண்மை யென்னும் அதிகாரத்தில் அமைத்துக் கூறுகின்றார்.

“ அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மையோ
[டைந்தும்

சால்பு ஊன்றிய நூண் ”

என்னும் குறளால், ஒழுக்கத்தின் வகையை நாயனர் விரித்ததரைத்தார். இப்பிறப்பொழுக்கமே மக்கட் பண்பு என்றும் ஆசிரியரால் வழங்கப் பெறுகின்றது. மக்கட்பண் பில்லாதவர் ஆஃகி அகன்ற அறிவுடைய ரேனும், அவா அறிவாற்போந்த பயன் யாது மில்லை

யென்பதும், அவர் ஓர் அறிவுயிராய மரத்தையே ஓப்
பாரென்றும் நாயனார் நன்றாய் எழுதியுள்ளார்.

“அரம்போலும் கூாமையரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட்பண்பு இல்லாதவர்”

என்ற குறளில் காணப்படுகின்ற மக்கட்பண்பு, பிறட்
பொழுக்கமா மென்றும், பிறப்பொழுக்க மில்லாதார்,
நுண்ணிய நூல் பல கற்றோராயினும், தமது அறி
வின் பயன் இழந்து தாமந்த அறிவுடைய பொருள்
களின் தன்மை எய்தலால், கெடும் என்றும் நாயனார்
அருளிய உண்மை மேற்கூறிய இருகுறையும் ஒருங்கு
வைத்து ஒத்து நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும்.

இன்னும் பரிமேலழகர் உரையில் இலக்கண
அமைதிக்காக, குறளுக்கு வலிந்து பொருளுரைகமும்
வழக்கமும் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றது. நூல்
எழுதுகின்ற நுண்ணறிவுடையோர், இலக்கண விதிக
ளுக்கொரு சிறிதும் விலகாமல் நூலெழுதவேண்டு

மென்பது உரையாசிரியர் கருத்
இலக்கண அமை தாகத் தெரிகின்றது. உண்மை
திக்காக வலிந்து யில் உயர்ந்த நூலாசிரியர்கள்
பொருள் கொள்ளு பெரும்பாலும் இலக்கண அமைதிக்க
தல். கேற்ப நூல் செய்தாலும், சில

விடங்களில் அவர்கள் இலக்கண விதிகளைக் கடந்தும்
எழுதுவதுண்டு. இதனை ஆங்கில மொழியில் (Poetical
License) ‘புலவர் உரிமை’ என்று வழங்குவார்கள்.
இதுவுமன்றி, இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம

இயம்புதலே மரபு என்று கூறுகின்றமையால், நல்லா சிரியர் இயற்றுவதே இலக்கியமென்றும், அதற்குப் பிற்காலத்தில் இலக்கணம் வகுக்கப்படுமென்றும் வழங்குகின்ற மொழி நூல் உண்மை, தமிழ் இலக்கணங்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. விழுமிய நூல்செய்யும் உயரிய புலவரை, மரங்களும் செடி கொடிகளும் நிறைந்த மலை நாட்டில் திரிகின்ற மத யானைகளுக்கு ஒப்பாகக் கூறலாம். மரங்களும் செடி கொடிகளும் நிறைந்த கானகத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் ஓர் மதயானையின் வழியில், குறுக்கிகின்ற மரக் கிளைகளும், தழைகளும், செடி கொடிகளும் முறிந்து, அறுந்து யானைக்கு வழிசெய்வது போல, இலக்கண மாகிய தடைகளும் கிளைகளும் அமைந்து பணிந்து ஆசிரியர் நூற போக்குக்கு இடங்கொடுக்க வேண்டுமே யன்றி, நூலாசிரியர் அவற்றுள் அடங்கி அமைவுற

நூலாசிரியரும்,
மதயானைகளும்.

வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவ்வாறு கூறினமையால் திருவள்ளுவர் நூல் இலக்கண வரம்புகடந்த

நூல் என்று கருதவேண்டாம். (நாயனார் நூலை ஆராயும் பொழுது, சொல்லின் இலக்கணத்தையே பெரிதாகக் கொள்ளாமல், பொருளைப் பெரிதாகக்கொண்டு உண்மையை அறியவேண்டுமென்பதும், அவ்வாறு இயற்பொருள் கொள்வதற்கு இலக்கணம இடையூறாக இருந்தால், அவ்விலக்கணத்தை விலக்கி இயற்பொருள் காண்பதே ஏற்றதாகும் என்பதும் இதனாலறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு பொருள் கொள்ள

தல், மொழிதூல் வல்லார் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த உயரிய முறையாகும். இவ்வண்மையை மனதில் கொண்டு ஆராய்வோமானால், பல டிடங்களில் பரிமேலழகர், இலக்கண அமைதிக்காக இலக்கியத்தை முறித்து இயற்கைக்குமாறான பொருள் கொண்டுள்ளார் என்பது அறியப்படும். சொல்வன்மை யென்னும் அதிகாரத்தில் உள்ள,

“கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்”

என்னும் குறளுக்கு உரைசெய்யப் போந்தவிடத்து, உரையாசிரியர் இக்குறளைச் சிதைத்துப் பொருள் கொண்டுள்ளார். இக்குறளின் இயற்கைப் பொருளாவது, ஒருவன் பேசும்பொழுது அவனுடைய சொற்கள், கேட்டார் மனதைக் கவர்ந்துகொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தனவாய், கேளாதவர்களும் இனி எப்பொழுது

அவன் பேசக் கேட்போம் என்று குறளைச் சிதைத்துப் பொருளுரைத்தல். விரும்பும் தன்மை வாய்ந்தனவாய் அமைந்திருக்கவேண்டும். அதுவே சொல்வன்மை யென்பதும் என்ப

தாம். நன்றாய்ப் பேசும் திறமை வாய்ந்த ஒரு புலவன், ஒருபொருளை எடுத்ததுப் பேசுங்கால், அங்கு இருந்து கேட்டோ ரெல்லாம் அவன் சொல்லிலாடுபட்டுப் பிணிப்புற்றிருத்தலும், அவன் பேசக் கேளாதாரும் நன்றாகப் பேசினான் என்று கேட்டார் சொல்லக் கேட்டுத் தாமும் அபபுலவனைக் கேட்க விரும்புவதும் இயற்கையாகும்.

ஆனால் இக்குறளுக்கு உரை வரைந்த பரிமேலழகியார், 'சேட்டார' என்னும் சொல்லைக் கேள்—தார் என்று பிரித்து கேண்மையுடையவர் அல்லது நட்பாளர் என்று பொருள்கொண்டு, அவ்வாறே 'கேளார்' என்னும் பதத்திற்குப் பகைவர் என்று பொருள்கொண்டு, வலிந்து பொருளுரைத்தார். 'தகையவாய்' என்னும் சொற்றொடருக்கு 'தகுதியுடையனவாய்' என்று இயற்கைப் பொருள் எழுதாமல, 'தகைமையை அவாவி' என உரையாசிரியர் பொருள்கொண்டார். இவ்வாறு பரிமேலழகர் பொருள்கொண்டதற்குக் காரணத்தையும் அகல வுரையில் அமைத்துள்ளார். 'மொழிவது என்ற ஒருமையானது,' தகையவாய் என்ற பன்மையோடு இலக்கணத்தில, இசையா திருக்கின்றது. ஆனால் இவ்விலக்கண இடர்ப்பாடெல்லாம், ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறியது ஒருமைப் பன்மை மயக்கம் என்று சொல்லவே அடங்கும். நூல வழக்கிலும் உலக வழக்கிலும் இத்தகைய ஒருமைப் பன்மை மயக்கம் உண்டென்பது இலக்கண நூலோர் நன்கு அறிந்த தொன்றாகும்.

“ ஒருமையிற் பன்மையும், பன்மையின் ஒருமையும்
ஒரிடம் பிறவிடம் தழுவுலும் உளவே ”

என்னும் இலக்கண விதிப்படி, ஒருமைப் பாலில் பன்மைச் சொல்லைத் தழுவிக் கூறுதலும் பன்மைப் பாலில் ஒருமைச் சொல்லைத் தழுவிக் கூறுதலும் வழக்கமாகும். நாயனார் குறளிலேயே

இலக்கண
அமைதி.

“ இருநோக்கு இவள் உண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய் நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து ”

என்று வருமிடத்தில், இருநோககு என்னும் பன்மை, ‘உள்ளது’ என்னும் ஒருமைச் சொல்லைக்கொண்டு முடிந்தது பன்மை ஒருமை மயக்கமாகும். இவ்வாறே ‘தகையவாய் மொழிவது சொல்’ என்ற விடத்து ஒருமைப் பன்மை தகையவாய் என்னும் பன்மை, ஒருமைப் பன்மை மொழிவது என்னும் ஒருமைச் மயக்கம். சொல்லைக் கொண்டது பன்மை ஒருமை மயக்கம் என்று அகலவுரையில் அமைதி கூறி விட்டு, இயற்பொருள் கொள்ளாதலே உரை நடைக்குப் பொருத்த முடையதாகும்.

இது போன்று உரையாசிரியர் இலக்கணத்திற்காக வலிந்து பொருள் கொள்ளும் முறையை விளக்குவதற்கு இன்னும் சில சான்றுகள் எடுத்துக் கூறலாமாயினும், அவையாவும் விளக்குகின்ற உண்மை மேற்கூறிய ஒன்றேயாதலால் இன்னும் விரிவாது இம்மட்டுடோடு நிறுத்துகின்றோம்.

இனி கடைசியாக, காமத்துப் பால் என்னும் மூன்றாவது இயலை ஆசிரியர், தமிழ் அகப்பொருள் இலக்கணத்தைத் தழுவி, களவியல் கற்பியல் என இரண்டாக வகுத்து அழகாட எழுதுகின்ற முறையை, வடமொழி வழக்கு என்று உரையாசிரியர் கூறுவது மிக வியப்பாகவே தோன்றுகின்றது. இன்பப் பால்ப்

பெரும்பான்மை வடநூல் வழக்குப் பற்றியும், சிறு
 களவும் கற்பும் பான்மை தமிழ் வழக்குப் பற்றி
 தமிழ் வழக்கே. யும் நாயனார் கூறினர் என்பதே
 பரிமேலழகர் கருத்தாகும். களவு
 கற்பு என்னும் மணமுறை தமிழ்நாட்டுத் தொல்வழக்
 காய் அகப்பொருள் நூல்களில் அடிப்படையாய் விளங்
 கும் பாசுபாடுகளாய் அமைந்திருப்ப, எக்கருத்துக்
 கொண்டு உரையாசிரியர் அதனை வடமொழி வழக்கு
 என்று கூறினரோ அறிகிலோம். இப்பாசுபாடு
 களின் தன்மையைப்பற்றி மேலே இன்ப இயலில்
 எழுதி யுள்ளமையால், ஈண்டும் அதனை எடுத்துக்
 கூறுதல் மிகையாகும்.

ஆகவே இது காறும் கூறியவாற்றால், பரிமே
 லழகியார் உரை, மிக அருமை பெருமை வாய்ந்ததாய்,
 அறிந்தோர் எத்தும் அரிய உரையாக விளங்கினாலும்
 உரையாசிரியர் சில விடங்களில் தமது கொள்கையை
 வலிந்து நூலிற் செறித்து குறட்பாக்களுக்கு வலிந்
 தும் நலிந்தும் பொருள் கொண்டுள்ளா ரென்றும்,
 சில விடங்களில் இலக்கண அமைதிக்கேற்ப இலக்கி
 யத்தைச் சிதைத்து இயற்கைக்கு மாறானபொருள்
 செய்கின்றாரென்றும், இன்னும் பலவிடங்களில் தமிழ்
 நூல் வழக்குகளை வடமொழி வழக்கென்று வலிந்
 துரைக்கின்ற ரென்றும், ஆதலின்
 முடிவு. பரிமேலழகர் உரையை எல்லா
 விடங்களிலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுதல் ஏற்
 புடைத் தன்றென்றும், ஆசிரியர் கருத்தையும் உரை

யாசிரியர் கருத்தையும் ஒப்ப நோக்கி ஆசிரியர் கருத்
தோடு இணங்கிச் செல்கின்ற இடத்தில் உரையா
சிரியர் கருத்தை ஒப்புக்கொண்டும் அவை வேறுபடும்
இடங்களில் ஆசிரியர் கருத்தைத் தமதறிவாம் கண்டு
கொள்ளாதல் நடு நிலையில் நின்று ஆராயும் அறிஞர்
கடமையென்றம, சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்
பட்டது.

முற்றிற்று.

6/1